

Faits divers de hier: schooljaar 2006-2007

schoollogboek

29-06-2007 (MT) Onne Smeets gaat naar Valkenburg. Correctie: het vriendje van Onne Smeets gaat naar Valkenburg (vast weggepromoveerd) en Onne hobbelt gezellig achter hem aan. Uit vrije wil, dat wel, want ze ziet het avontuur helemaal zitten. Of zoals Trix Kranenburg het zei: "Als je eenmaal het vriendje van Onne hebt gezien, dan snap je het wel." Welnu, we hebben hem gezien en zagen een weinig betrouwbare slungel waar we niet eens mee naar Berg en Dal zouden willen, laat staan naar Valkenburg. Het kan zijn dat we niet helemaal gekwalificeerd waren om over hem te oordelen, maar goed, Onne zijn we dus kwijt. Voor ons wel jammer dat ze weggaat, want Onne was een erg fijne collega. Slim, bescheiden en aardig...eh... eigenwijs...eh... (nee, meer slechte eigenschappen kunnen we zo snel niet bedenken), echt een collega in de categorie hierkanjeopbouwen. Bovendien verliezen we een eersteklas scribent voor de Faits Divers (gelukkig is Leroy óver naar klas 5, dat compenseert weer een beetje). Vandaar dat we ook op deze plaats even stilstaan bij haar vertrek. Dank Onne, het ga je goed!

Verder was het vandaag weer communistische internationale in de aula: eendrachtig applaus en eervolle vermeldingen. De proclamatie van klas 1 en 2 vormde de laatste officiële handeling van Ad van Tilborg als schoolleider. Het was de enige juiste plek waar dat kon gebeuren: midden tussen leerlingen en collega's. Daar heeft zijn hart immers altijd gelegen.

28-06-2007 (MT) Doe je schoolkloffie en een paar afgetrapte gympies aan. Sjik naar je plaats in de aula. Klets even bij onder de speeches. Ho, nu even opletten: naar voren komen - "oh nee hè"- en een onhandig krabbeltje bij *hier tekenen* zetten. Ga vervolgens eerst bier halen en daarna pas langs de docenten. Diploma-uitreiking. Een enkele laureaat had wat moeite om het *decorum* te bewaren, maar was er niet minder geslaagd om. Gelukkig had de meerderheid meer gevoel voor het moment. Mooi in het pak, geconcentreerd, voorkomend en voornaam. Dat mag ook wel, want na het diploma gaat het snel bergafwaarts met de steun die leerlingen van thuis of school gewend zijn te ontvangen. Is het dáárom dat de ouders zo tevreden glunderen: "Zo, dat klusje zit erop, nu mag ie 't verder zelf uitzoeken." Of dat de leraren zo goedgehumt zijn: " Zo, we hebben gedaan wat we konden. De rest is in handen van de Heer." Vast niet alleen. 't Is bij beiden ook de weemoed: "We zouden nog wel willen ondersteunen, maar het is ons niet meer gegund." Marij van Deutekom haalde een mooie spreuk aan. Dat het zaadje aan de grond ontsnapt...eh... wil niet zeggen...nee, anders... 't Feit dat de gevangenis in de grond...nee, eh... nou ja, iets met zaad en grond en gevangenis en vrijheid. En het was mooi. Verantwoordelijkheid nemen voor het eigen lot, daar ging het om. Jaja, net klaar op Notre Dame en de nieuwe uitdaging staat alweer voor de deur: volwassen worden. A point of no return.

27-06-2007 (MT) Thera gaat naar Canada. Correctie: Thera's vader gaat naar Canada (leuke nieuwe baan) en de hele familie hobbelt gezellig achter hem aan. Uit vrije wil, dat wel, want ze zien allen het avontuur helemaal zitten. 't Is natuurlijk wel spannend, maar ook leuk. Een *grizzly* in je *backyard* is tenslotte toch net even iets anders dan een koe in een wei. Voor ons wel jammer dat ze weggaat, want Thera ~~is was~~ is een erg leuke leerling. Slim, bescheiden en aardig...eh... goede manieren...eh... (nee, meer slechte eigenschappen kunnen we zo snel niet bedenken), echt een leerling in de categorie geferzonogmaarenpaarhonderd. Vreemd dat we haar moeten laten gaan zonder papiertje, terwijl ze toch gewoon met een mooi rapport over is naar klas 5. Had ze nou niet een jaartje kunnen wachten? Vanwaar die haast? Misschien spelen er heel andere dingen mee. Misschien wil ze snel weg nu we nog een goede indruk van haar hebben. Ze voelt vast een woeste puberale golf aankomen en gaat er volgend jaar helemaal onderdoor. Foute vriendjes. Aan de drugs. Harde. Komt met een *loverboy* in aanraking, wordt uit huis geplaatst en krijgt een ondertoezichtstelling van *juvenile care*. Pleegt roofovervallen en belandt in de cel. Zien we straks terug in een prijswinnende VPRO-documentaire over de ellendige omstandigheden in Canadese *state penitentiaries*. "Hé, daar is Thera!", roepen we dan, "we maakten ons al zorgen of dat allemaal wel goed zou gaan. Mmm. Zo te zien toch nog best aardig terecht gekomen." Het ga je goed Thera!

26-06-2007 (LB, kl4) Alweer een schooljaar voorbij. Zo terug gekeken een vrij succesvol jaar. Niet teveel gekke fratsen, op een afscheidsfeestje na. De gewoonlijke dingen. Reisje naar Praag, kamp voor klas 2. Toch wel enigszins wat variatie met deze keer geen Parijs maar Lille als eindbestemming voor de tourbus van klas 3. Zelfs Jong Oranje zorgde voor continuïteit. Wél kregen

we het goede nieuws binnen dat we ons vijftig jaar oude noodgebouw dan toch eindelijk mogen vervangen voor een splinternieuwe, echter iets wat de meeste leerlingen die nu onder de hoede van de nonnen van de Notre Dame vallen, niet zullen meemaken. En woensdagavond de eigenlijke echte afsluiter, met op de dagen in het vervolg wat stuiptrekkingen na, van leerlingen die met de nodige kater nog even hun diploma moeten ophalen. Al met al een geslaagd schooljaar, meer geslaagd dan die zeker negen leerlingen in de vijfde die hun diploma niet zullen ophalen.

25-06-2007 (MT) Soms horen we onszelf rare dingen zeggen: "We proberen ondanks ons verschil van inzicht allen het beste voor de leerling te bewerkstelligen. Twee zonnestrallen die de zaak van verschillende kanten belichten en derhalve vreemde schaduwen werpen." Zo is er in een overgangvergadering wel eens vaker een poëtische volzin te beluisteren. Meestal worden die geplaatst aan het einde van een zorgvuldige bespreking van iemands resultaten. Sommige dingen zijn nu eenmaal vreselijk ingewikkeld. Zo'n afrondende opmerking komt dan als een in vreugde gehesen vlag. Of als een deksel op de kist. Niet dat er tussendoor niet ook mooie zinnen te beluisteren zijn. Maar die zijn dan vaak een stuk nuchterder, zoals deze, van Rob van Woerkom: "Als je wil dat deze leerling volgend jaar gaat slagen voor het eindexamen, is hij het meest gediend met een overgang naar klas 5." Tja. Sommige dingen zijn nu eenmaal vreselijk eenvoudig.

22-06-2007 (MvdG/DG)

Ubbergen, 22 juni 2006

Hallo Ivo!!

Wat was het leuk op kamp he?! Lief waren ze die Zeklassertjes. Zo moe op de terugreis, je had er geen kind meer aan. Maar als jij, Stan, Marc, Bob, Leon, Boy, Luuk, Suzette, Anneke, Josje en Cora er niet geweest waren hadden ze helemaal niet geslapen. Maar dat hadden zij zelf niet zo erg gevonden...BOEIUH! Ook de sfeer was echt geweldig he? Iedereen was in zo'n vredelievende bui. Mischien dat het kwam door die mierzoete roze ranja dat er zoveel 'love in the air' bleek te zijn, denk je ook niet? Overal waar je keek ontluikende prille liefdes. Geen wonder dat er 's avonds zo heen en weer gewandeld werd. Nou ja ze hebben niet alleen veel gewandeld, ook veel gefietst toch? Naar Arnhem donderdag was ook echt weer heel leuk, vooral voor Myrne, Andrea, Sarah en Anna, die nogmaals bewezen dat vrouwen wel degelijk de weg weten te vinden (anders dan jouw gedichtje ons liet weten). Gelukkig was het op de terugweg weer vet droog. Geen regenpak nodig gehad. Ben jij trouwens ook zo moe? Zou jij ook uren willen slapen om al die slaap in te halen die we verloren zijn door al dat gejaag op Dionne en Sem en Robbert en Sam en Dirkje en Nienke en Brian en Charlotte en... nou ja al die anderen? Wij wel...

Dag Ivo!!

Groetjes van,

Jos, Anneke, Indira, Geerte, Mireille, Charel, Femke, Han, Danielle en Marjan

PS: Doe je de groeten aan Stan, Marc, Bob, Leon, Boy, Luuk, Suzette, Anneke, Josje en Cora?

21-06-2007 (MT) Pssst. Even onder elkaar. Zorg dat er niet over je schouder wordt meegelezen door een minister of staatssecretaris van onderwijs. Ook geen kamerlid in de buurt? Geen onderwijsinspecteur? Alles veilig? Mooi. Nou, dan even over de sportdag van klas 1. VAN WIE? DE SPORTDAG VAN KLAS 4 ZUL JE BEDOELEN! Ssst! Ssst! Sportdag klas 1. Ja okay, georganiseerd door leerlingen van klas 4. Stil nu, die lui van de rekenkamer zitten echt overal. Welnu, die sportdag. Zo'n 120 eersteklassers. Zo'n 20 vierdeklassers. Samen om en nabij de 140 leerlingen. Weet je hoeveel docenten dat hele circus hebben begeleid...? Nee, mis. Nee, nog teveel. Kom eens even dichterbij, dan fluisteren we het in je oor. Het was er maar één. Eén docent op 140 leerlingen! En het liep als een trein! Als dat Wouter Bos maar niet op leuke bezuinigingsideeën gaat brengen. Want weet hij veel wie Michiel Verstappen is en dat de meiden dan vanzelf wel hun best gaan doen. En met zo'n rolmodel gaan die jongens natuurlijk ook als een speer. Maar toch: knap gedaan door Michiel. DOOR WIE? Ja, okay! Stil maar. Ook de vierdeklassers waren helemaal toppie. Maar sst! Niet doorvertellen! Morgen gaan we het goed maken: met dertien docenten worden de derde klassers in Lille begeleid. Ja, dertien. 't Is te hopen dat de leerlingen nog wat van de stad te zien krijgen met al die grote mensen om zich heen.

20-06-2007 (OS) Stil hoor. Zo'n school zonder leerlingen. Nouja, bijna zonder leerlingen. Hier en daar wordt er nog op de deur van de docentenkamer geklopt: "Cijfers?". "Nee, vrijdag.", herhalen we non-stop. Een enkeling probeerde het via de smoothie weg: "U zou me nog het cijfer geven van..". "Oh, ja. Even kijken....Oh, ja? Nee!Vrijdag...". Pff... Stil hoor, zo'n school zonder leerlingen.

Voor de laatste roddels moeten we Lokaal Nul raadplegen. Als we een leerling in levende lijve willen zien, moeten we toch echt even boodschappen gaan doen bij de Albert Heijn in Oost. Maar gesprekjes leiden slechts tot een .. "Ja, Doeï, fijne vakantie...!". Pff... Stil hoor. Maar gelukkig hadden we nog een mondeling Frans vandaag en konden enkele leerlingen ons nog onze dagelijkse portie verbazing verschaffen. De één bleek na ettele maanden zwijgen nogal wat Frans kennis opgedaan te hebben, de ander bleek na ettele maanden praten wat minder Frans opgedaan te hebben. En nooit het PTA te lezen. SE? 2x? Oh... Hè. Heerlijk.

19-06-2007 (MvdG) Gedurende het jaar raken leerlingen spulletjes kwijt. Spoorloos verdwenen. Winterjas? Weg! Kunstdossier? Foetsie! Broodtrommel? Poef! Theo en Gijs hebben alles vandaag teruggetoverd. Op een rijtje tafels in de hal ligt een enorme berg ...zooi....(bij gebrek aan een beter woord) die wacht om opgehaald te worden. De kans is echter groot dat al die jassen, stencils, gymtassen (met stinkende schoenen er nog in) etc. weggegooid gaan worden. Toch zonde van Joppe's aardrijkskundeboek en Rob's geschiedenisklapper, de ANW papieren van Ward, de 10 voor Nederlands van Pelle en het kunstdossier van Leon (of was het van Nina?). De meest spectaculaire vondst van Theo en Gijs was echter de opsporing van Toons werkboek Frans. Hij beweert al een maand of 6 dat hij die op wintersport verloren is, en zowaar daar lag 'ie vanmiddag tussen de andere zooi die Gijs en Theo verzameld hadden. Wat gaan die twee toch ver voor onze leerlingen!

18-06-2007 (MvdG) Op de site van onze school is veel leuks te vinden en te doen. Raden welke collega een dagje afwezig is aan de hand van de roosterwijzingen is best een leuk tijdverdrijf, het lezen van de stukjes van de faits divers (op dagen dat ik ze niet schrijf) is zo mogelijk nog leuker. Maar onovertroffen is toch Lokaal Nul. Geklaag, gemopper, leerlingen die klasgenoten voor schut proberen te zetten, het promoten van kleine marginale duistere clubjes (TTL iemand?) er gebeurt vanalles. Maar deze week werd ik een beetje week toen in Lokaal Nul in de gaten hield. Iemand had het gore lef gehad om op onze school te mopperen omdat wij nog geen vakantie hadden en andere scholen wel. Die persoon is meerdere malen terechtgewezen door anderen. Fantastisch vond ik dat! Ik weet namelijk dat jullie, net zoals wij, ook erg aan vakantie toe zijn. En het dan toch opnemen voor onze school! Ik citeer: "niets mis met "onze dame" " en "hahaha jezus, wat een gezeur over onze school..hmm mensen als je het zo erg vind..ga dan WEG.." Dat doet goed als leerlingen met de laatste adem die ze dit schooljaar nog overhebben onze school zo fel verdedigen. Dan hebben we toch iets moois zo met z'n allen.

Niet dat ik aan het aftellen ben hoor maar nog 11 dagen tot de vakantie!

15-06-2007 (OS) Met veel enthousiasme werden vandaag de verschillende standjes van het Franse taaldorp bezocht. Klas 2 liet zien dat ze de afgelopen jaren heel wat gelerd heeft en zich al behoorlijk kan redden in levensechte situaties. Tamara riep in "un moment d'enthousiasme": "Zo meteen word ik nog Frans!". Maar nee, zover was het toch nog niet. De beoordelaars van de stands, klas 4, lieten zien dat het nog twee jaar langer duurt voordat je echt dat Franse 'ik-weet-niet-wat' hebt. Als we niet geweten hadden dat we in de aula waren met onze eigen Notredammers, dan hadden we ons toch echt in Zuid-Frankrijk "tranquille, demain, lentement" gewaand. Politieagenten Martin en Rik waren niet te onderscheiden van de Franse gendarmerie: onderuit gezakt in hun politiepak, zakelijk en kort gegevens noteren en vooral een beetje nors kijken. Janneke en Sherill zaten al even Frans achter hun stokbroodjes met camembert te genieten van het leven. Eline was op zijn Frans op tijd: twee uur te laat en Sam probeerde zijn docente nog even op zijn Frans wat steekpenningen aan te bieden. Het was een mooie, Franse dag..

14-06-2007 (OS) Studielessen II. Voor sommigen waren ze een uitkomst, anderen konden eigenlijk ook wel zonder en voor weer anderen kwamen ze te laat. De eindexamenresultaten. Vandaag werden ze bekend gemaakt. Onder docenten werden ze gefluisterd vanochtend. De één wist dit, de ander had dat gehoord, beetje bij beetje werd duidelijk hoe klas 5 van Notre Dame het dit jaar had gedaan. Om twee uur lagen de cijfers op tafels. Verbazing, blijdschap, gemor, hier en daar een beetje medelijden; vanalles klonk er door de docentenkamer. Voor de ene leerling waren de mazzelfactoren van grote invloed, voor de ander het harde werken, of juist het niet zo harde werken..., pech was ook in het spel. Spannende momenten beleefden zowel de eindexamendocenten als de eindexamenleerlingen vandaag. Hoe het ook zij, wij willen alle geslaagden van harte feliciteren met hun HAVO diploma, we wensen de herkansers veel succes toe en we willen de gezakten een hart onder riem steken: allemaal een goede aprèsnotredametoekomst gewenst!

13-06-2007 (OS) Studielessen. Wij zijn een goede, gestructureerde school. Geen moeite is ons teveel. Het allerbeste willen wij onze leerlingen bieden. Wij hebben er dus veel. Studielessen. Vandaag was een docent ingeroosterd om twee studielessen te geven aan klas 3. Het was eigenlijk haar vrije dag, maar omdat het niet anders kon, kwam ze en regelde ze oppas voor haar kinderen, liet ze haar man overwerken, zodat hij pas later hoefde te beginnen, belde ze de tandarts, huisarts, timmerman, loodgieter en haar schoonmoeder af, de hond, de poes, de kat, de cavia, de papagaai en het konijn werden bij de buurvrouw gebracht en de auto werd voortijdig bij de monteur opgehaald, zodat de docent in kwestie netjes om 8.30 aanwezig was op Notre Dame voor de studieles geschiedenis. De opkomst was dan ook overweldigend: nul leerlingen. Goed. De tweede studieles werd drukker bezocht. Een aantal leerlingen zette hun hersens aan het werk en stelde enkele vragen. Pats, vier van hun vragen bleken letterlijk in het proefwerk te zitten. Marjan van de Goor, de kwaadste niet, gaf, enigszins verbaasd, uitgebreid antwoord. Toch wel handig die studielessen. Of het nu zeer goede vragen van de leerlingen betrof of een voorspelbaar proefwerk, dat laten we maar in het midden.

12-06-2007 (OS) Al enige tijd doen hevige discussies de ronde. De leerlingen van nu zijn niet meer wat ze geweest zijn. De nieuwe generatie pubers hanteert niet dezelfde normen en waarden als vroeger. De jeugd van tegenwoordig is 1. een rapgroep, 2. verder niet veel. Wie het artikel in de Gelderlander over Ad van Tilborg en Matthieu Breuring heeft gelezen weet dat laatstgenoemden er heel anders over denken. Zij zeggen: de leerlingen zijn niet zoveel veranderd, hooguit hun omgeving. En deze twee rotten in het vak kunnen het weten. Het artikel was nog maar nauwelijks in de krant verschenen of het bewijs werd geleverd. De vierde klas maakte het SE Nederlands. Een betoog schrijven over één van de geboden onderwerpen: cosmetica, overgewicht, multitasking, straffen op school, alcohol op schoolfeesten. Al surveillerend (docenten zijn ook heel multitasked), bekeken we een aantal betogen. Blij verrast en trots op onze leerlingen lazen we het volgende: "Cosmetica kost bakken met geld en het verbergt slechts je ware ik". "Overgewicht: weet wat je eet, leef gezond", "multitasking: geloof me, je huiswerk lijdt onder je msn-en", "straffen op school: hebben we toch helemaal niet nodig in de bovenbouw?", "alcohol op schoolfeesten: je moet het verbieden, totdat de jeugd haar grenzen kent". Dát zijn nog eens normen en waarden. In de docentenkamer rees nog even de twijfel of 4HAVO dit had geschreven om ons te behagen. Vast niet. Jongens, wij zijn blij dat jullie er zo over denken. En nu niet terugkrabbellen.

11-06-2007 (MT) Spijbelen. Als bezigheid ongeveer even oud als de uitvinding van het onderwijs. Er hangt een blijmoedig aureooltje omheen. Ontsnappen aan de dagelijkse tucht. Een pietjebelstreek. Pak me dan als je kan. *Leerplicht* klinkt ook al zo nationaal-socialistisch en in dat licht kan de spijbelaar zich bijna gaan zien als een soort verzetsstrijder. De werkelijkheid is anders. Leerplicht in Nederland geeft kinderen het voorrecht om zich voor ongeveer 1000 uur in het jaar te ontwikkelen samen met leeftijdsgenoten en gestudeerde volwassenen. Het gaat daarbij natuurlijk niet alleen om kennisoverdracht maar ook in het oefenen van sociale vaardigheden, conflicthantering, talentontwikkeling enzovoorts. Zelfs in de pauze wordt geleerd. De overige 7760 uur mag men jaarlijks verder zelf invullen. We weten dat er op de wereld miljarden kinderen rondlopen die méér dan graag zouden tekenen voor dit arrangement. Gelukkig ook op onze school want het doelbewust spijbelen komt maar weinig voor. Er is ook weinig blijmoedigs aan. Het is vaak het zichtbare teken van een somber verhaal. Zwakke sociale inbedding. Problemen thuis. Een overtrokken of tekortschietend zelfbeeld. De spijbelaar loopt meestal dan ook niet weg van school, maar van zichzelf. Natuurlijk zijn we attent, maar vrolijk van het betrappen van een spijbelaar zullen we nooit worden. We pakken dan ook niemand. We proberen een hand uit te steken. Daar zijn we tenslotte óók school voor.

08-06-2007 (MT) Arme Senna. De onweersbui-die-niet-kwam kwam vroeg in de avond alsnog en stortte zich met donderend geweld boven haar uit terwijl ze eenzaam over het Trajanusplein huiswaarts fietste. We kwamen nog meer pechvogels tegen waar de emmers water overheen gutsten en allen hadden de gelukzalige glimlach van machteloosheid op het gezicht. Tegen dit geweld geen kruid gewassen. Het onderstreepte de juistheid van de genomen beslissing om het Grote Tuinfeest af te gelasten. Stel je voor dat we met ruim 400 leerlingen bij het open water deze zondvloed over ons heen hadden gekregen. De bezoekers van het rollingstonesconcert moeten op de Goffertweide met bibberende knietjes onder de knetterende ontladingen hebben gestaan. Bovendien voelde ons gekozen B-programma helemaal niet als een doekje voor het bloeden. Als zelfs het lange wachten op de komst van een bus een gezellige bedoening was, dan moet de hele dag toch wel meer dan geslaagd zijn geweest. De zonnige bordenceremonies, het zwemmen in Oss, de feestelijke

aankleding van de school, de spelletjes, de hapjes en de drankjes: allemaal even gezellig en feestelijk. Ad van Tilborg heeft het in ieder geval zo ervaren. Gelukkig zijn de mensen die genieten als ze anderen zien genieten. Zo hebben we dus *allemaal* een leuke dag gehad. En Senna, ach, die hebben ze bij thuiskomst vast even moeten uitwringen en zal inmiddels wel weer zijn opgedroogd. 't Was maar water.

07-06-2007 (MT) Tja, met pijn in het hart, maar de beslissing *moest* genomen worden. Het grote tuinfeest op het strand van De Groene Heuvels kon geen doorgang vinden. "Het pad van het onweer ligt over Nijmegen," zei de gediplomeerde piskijker van Meteo Consult à raison de €30,- per advies. En het staat zo slordig om met een paar verkoelde leerlingen in de bus thuis te komen. Na de beslissing volgde een hectische werkdag. De organisatoren van de dag - Daniëlle Geenen noemde het *The A Team* - buitelden over elkaar heen. Dit moest worden afgezegd, dat moest worden opgezet, hier moest worden gebeld, daar moest iets geregeld, wie gaat dat verzorgen, hoe pakken we het daar aan, enzovoorts, enzovoorts. En tijdens de ombouwoperatie moest er ook gewoon worden lesgegeven, eruitstuurbriefjes afgehandeld, gespekjes gevoerd. Het had alles bij elkaar iets van de hectiek van een internationaal bedrijf dat een grote order in de wacht wil slepen. Had Tokyo al gebeld? Wat doet Frankfurt? Kunnen we van de Russen op aan? Hoe zet Washington in? In de hectiek van de dag ervaart zo'n kantoor een sterke onderlinge verbondenheid, aan het eind van zo'n dag kruipt iedereen in de kroeg om zich bezatten en voor je het weet is er bij thuiskomst de scheiding al door. Onze werkelijkheid was natuurlijk - en gelukkig - wel wat prozaïscher: "Heeft Daan al gebeld?" en "Heeft Marjan dat al geregeld?" En de kroeg doken we al helemaal niet in. De douche. Een koude. Heerlijk. Eh... wel *apart*, hoor.

P.S.: "Stem Dirkje!" zou Jouke zeggen.

06-06-2007 (MT) We zitten op een dure cursus waar ons geleerd wordt *multiperspectivisch* te kijken, want zo stond het op papier. De cursusleidster had het weer over *multiperspectivistisch*, dus hoe we nu *precies* moeten kijken is nog even vaag. Voorlopig *kijken* we gewoon maar een beetje. Misschien kwam het kijken naar de tafeldans van klas 4 op de jaarafsluiting van de expressievakken een beetje in de buurt van het *multigedinges*. We hadden alleen voor de begin en eindpose van Denise rustig de tijd om het in ons op te nemen, maar voor het overige gebeurde er dansend op en over en onder en naast en voor en achter de tafels zóveel, dat we een paar dozijn ogen te kort kwamen. Even daarvoor waren we te gast geweest bij drama, waar we telkens op andere wijze naar de situatie moesten kijken omdat de improvisaties zulke onverwachte wendingen maakten. Verwarrend en vervreemdend. Het leek een beetje op de kijkdozen die we als opwarmertje bij beeldend mochten inzien. Je zag wat je zag, maar je zag niet wat je zag. Dat lijkt ingewikkeld, maar ja... dat was het in die illusoire wereldjes dan ook. Om weer tot rust te komen waren er een paar recht-toe-recht-aan-liedjes bij muziek, met een helder begin en een duidelijk eind en iets ertussenin. Tja, 't is was misschien wat *uniperspectivistisch*, maar vooruit. 't Klonk goed.

05-06-2007 (MT) Hihhi. Laura en Nikki liepen gezellig door de gang. Helemaal te knus, maar wat deden ze daar eigenlijk tijdens de les? Nou, dat zat - hihhi - zo. Ze hadden - hihhi - de slappe lach en Tjeu Breuring had ze - hihhi - opgedragen om maar "een blokje te gaan lopen". We voegden er uit op eigen gezag nog maar een extra blokje aan toe, want de giebelende dames zagen er nog niet echt *lesproof* uit. Andere docenten verwijderden leerlingen wel eens helemaal uit de les om dezelfde reden. Lachen is leuk, maar 't moet wel leuk blijven. Op het eruitstuurbriefje prijkt dan vaak als reden voor de verwijdering: "Ik zat te laggen." En onder het kopje *hoe denk je dit te gaan oplossen*: "Niet meer laggen." Een deprimerende boodschap, inhoudelijk, maar ook tekstueel. Je zou maar op een Havo Nederlands geven en zo'n briefje terugkrijgen. Dan moet je wel héél veel gevoel voor humor hebben. Tja..., docent zijn is natuurlijk ook soms een hard gelag.

04-06-2007 (MT) Dit weekend waren we te gast in het oude kloostergebouw van Notre Dame des Anges ter gelegenheid van het 15-jarig bestaan van woonwerkgemeenschap De Refter. We werden hartelijk ontvangen door de bewoners - enkelen in een stemmig nonnenhabijt gestoken - en kregen een interessant inkijkje in deze hippe alternatieve leefgemeenschap, in samenlevingsvormen en opvattingen zó mijlenver verwijderd van de *founding mothers* van onze school dat ze zich vast al meerdere keren in hun wat lager op de helling gelegen grafjes hebben omgedraaid. Vanuit het gebouw zagen we prachtige vergezichten over de Ooijpolder en het viel op dat het er binnen keurig uitzag, tot in de houtwerkplaats toe. Het is duidelijk dat de meer dan negentig bewoners hart voor de zaak hebben, betrokken zijn op elkaar en een hoge graad van zelforganisatie tonen. Maar het meest werden we getroffen door het onderling vertrouwen: "Kijk, in deze koelcel liggen alle

groenten. Als je iets nodig hebt, weeg je het hier af en schrijf je dat op dit lijstje. Dan rekenen we dat later wel een keer af." Helemaal in de lijn van onze eerste schoolregel: we gaan uit van onderling vertrouwen. Misschien rusten de nonnetjes daardoor toch nog in vrede. Zeker nu Anja hun graven zo keurig en respectvol verzorgd. De bewoners van De Refter vertonen zoveel menselijk inzicht, die verdienen hun uitzicht dubbel en dwars.

01-06-2007 (GL) Veel wordt er vanzelfsprekend gevonden. Dat de zon 's ochtends opkomt, dat je ooit dood gaat, belastingen... Vandaag konden we weer eens nadenken over onze afhankelijkheid van energie. De stroom was plotseling weg. Voor docenten die nog werken met een bord en een krijtje was dit niet direct een probleem, maar voor een aantal docenten was dit een zeer onwelkome verrassing. Zo zagen we Han Verhoeven met een beteuterde blik een video-tv-combinatie weggrollen.

Ondertussen werd in de personeelskamer hard gefoeterd. Met het toenemen van het belang van computers als informatie- en opslag-medium, is het heel belangrijk dat het ding het wel doet. Helaas was het probleem niet minder toen de stroom weer aanging. Janne Geraets zat vertwijfeld achter het apparaat. "Ik mag er niet in," bracht hij uit. Ook een aantal andere docenten die gebruik wilden maken van een on-programma waar scores voor CSE's in verwerkt moeten worden, keken machteloos toe.

Soms is het maar goed dat die deur dicht kan, want vandaag zouden leerlingen nog wat van docenten hebben kunnen leren?!

31-05-2007 (GL) Eindexamens. Elk jaar is er weer een verse lading frisse jongens en meisjes die gewapend met een havo-diploma de wijde wereld in wil. En dan moet je die wereld natuurlijk wel een beetje snappen. Gisteren bleek tijdens het examen aardrijkskunde al dat meisjes met kennis van de wereld in de minderheid zijn. Gelukkig vindt Femke het dan weer wel "gezellig" met al die testosteronbommetjes om zich heen. Maar hoe moet dat dan straks? Als alle meiden verstek laten gaan qua kennis van de wereld? Gelukkig blijkt uit onderzoek dat meiden het vaak erg goed doen op vervolgopleidingen, dat dan weer wel.

Elk jaar is er ook wel weer zo'n groep waar je eigenlijk met weemoed afscheid van moet nemen. Die aardrijkskunde en economie-groep was er zo eentje. Hoewel, er lijkt weer een bijzondere groep af te stevenen op de vijfde: vandaag vroeg Joppe zich af of er een verband was tussen heidenen en de hei. Er valt nog een boel te doen voor de docenten, voordat we weer zo'n leuk artikel in de Gelderlander in onze zak kunnen steken.

30-05-2007 (GL) Het einde van het schooljaar is in zicht. Dat kun je aan het gedrag van leerlingen merken. Normaal wordt je als docent meestal nurks benaderd. Grommend wordt erkend dat het huiswerk niet af is, dat ze het antwoord niet weten. Het meest gehoorde antwoord is "kweetniet" of een stilzwijgende treurige blik.

Gelukkig blijken leerlingen toch met twee woorden te kunnen spreken, en hoort "dankjewel" toch tot hun vocabulaire. In een enkel geval strijk je als docent over je hart. In sommige gevallen merk je dat andere leerlingen dat ook wel zouden willen, een slootje opnieuw maken, of een toets mondeling doen. Helaas is niet iedereen begaafd met de juiste woorden, de deemoedige blik. Zo stond Brian bewonderend te kijken hoe Joris de juf tot overgave dwong. Ook Gijs deed een poging, maar haalde de finesse van Joris' uitvoering van de glimlach met overgave bij lange na niet. Joris scoort!

Dat wil Brian ook wel kunnen. Maar ja, hij is Joris niet.

29-05-2007 (GL) Dinsdagen zijn altijd wel bijzonder, vooral als ze niet vooraf gegaan worden door een maandag, maar een lang weekend. Sommige leerlingen maken er dan ook echt een feestje van en merken dat in de eerste uurtjes van zo'n bijzondere dinsdag. Joran leefde zich uit, zorgde voor entertainment, en liet een spoor van popcorn achter in lokaal 6. De opvolgers van 1B dachten in eerste instantie dat er appeltaart gebakken was. Gelukkig was er toen de luistertoets. Voor Guus en Sebastiaan het moment om even bij te slapen. Guus deed het nog netjes tussen twee piepjes. Sebastiaan deed er wat langer over. Omliggende leerlingen moesten de docent er op attenderen, want die was met het hoofd ergens anders. Klein en zwart. 's Middags kwam het nieuwe pupje even langs. Jan van der Kemp waarschuwde eindexamenkandidaten nog: "Ja, we zijn ze maar gaan fokken, want met de brugklassers van tegenwoordig, heb je dat wel nodig!"

25-05-2007 (MT) De *webserver* lag er weer eens uit. (Voor wie geen iecetees spreekt: het apparaat waarmee we via internet onze schoolsite verspreiden functioneerde niet naar behoren.) Natuurlijk moest dat weer nét voor het lange pinksterweekeinde gebeuren. Zo'n ding moet dan eerst *gereboot*

worden, wil je hem weer aan de praat krijgen, en als er van die lelijke termen aan te pas komen, moet er toch echt een *Jeroen van Liqit* opgeroepen worden. Deze predikt bij binnenkomst eerst in een *Nederengels* koeterwaals een apocalyptische boodschap - "de local settings zijn niet compatibel met de IP-configuratie binnen de main directory van het routingprotocol" of woorden van gelijke strekking - waarna hij desalniettemin wonderen verricht. Wij stellen ons voor dat de hoofdrol in de geactualiseerde filmversie van Jesus Christ Superstar gespeeld zal gaan worden door een *ICT-professional*. Terwijl we dit schrijven, realiseren we ons dat die versie natuurlijk reeds gemaakt is (inderdaad, die ja, met ICT-messias Neo). Maar goed, het duurde even, maar de webserver ligt er dus weer *in*. Lui beest.

24-05-2007 (DG) Het was weer een warme dag. Zo warm dat Anneke van Bronswijk maar had besloten haar wiskundeles aan een aantal van haar pupillen uit 1C over te laten. En net als de docenten op onze school namen ook deze invallers hun taak zeer serieus. De les was keurig voorbereid en hulpmiddelen zoals de overhead werden ingezet om het verhaal nog duidelijker te maken. Dan is het natuurlijk erg vervelend als er een vrolijk stoorzendertje in het publiek zit. Dat vonden Marjolein en Marieke ook en het had dan ook niet veel gescheeld of Toon was door deze dames het lokaal uitgeknikkerd. Want zingen tijdens de les, dat hoeft natuurlijk echt niet geaccepteerd te worden.* Of je nu een vaste kracht bent of een tijdelijke.

*) afhankelijk van het vak natuurlijk

23-05-2007 (DG) Vandaag was het de dag van de oude bekenden. Het begon als 's ochtends tijdens het examen maatschappijleer. Daar konden de kandidaten op papier even gedag zeggen tegen Lia Roefs. Toch bijzonder dat je een opgave gaat maken waarin je eigen docente aardrijkskunde uit de onderbouw een rol speelt. 's Middags waren er nog veel meer oude bekenden van de Notre Dame in het gebouw te vinden. Een groep oud-medewerkers maakten opnieuw kennis met het reilen en zeilen ons schooltje op dit moment. Na een welkomstwoord, een presentatie en de uitreiking van een speciaal samengesteld boekwerkje was het tijd om gezellig bij te kletsen en herinneringen op te halen in de nieuwe patio. Op weg hiernaartoe maakten een aantal toch nog even een klein uitstapje naar de personeelskamer. Heel eventjes weer de sfeer proeven. En aan de gezichten te zien smaakte het best.

22-05-2007 (MT) We vragen het telkens weer: "En? Hoe ging het?" Mwa, viel mee. Ach en wee. Barendsweën. Vaak geen peil op te trekken. Als we Joost mochten geloven was het eindexamen economie goed te doen - "nauwelijks wiskunde nodig gehad" - maar het eindexamenjournaal maakte 's avonds desalniettemin melding van vele duizenden klachten van leerlingen over de zwaarte van dit onderdeel. En hoe is het nu gemaakt? Joost mag het weten. Vandaag stond geschiedenis op de rol. "Goed te doen," zei Charlotte. Lars zei niet veel, maar aan zijn gezicht was af te lezen dat hij het examen toch *ietsjes* anders had beleefd. Olaf was er snel mee klaar, wat op een makkie leek te wijzen, maar nee hoor, een diepe zucht: "Ik hoop er maar het beste van." Het bleken allemaal *open vragen* te zijn geweest, waarbij je volgens Luc het beste "maar veel op papier zet, om zelfs bij een fout antwoord nog puntjes te sprokkelen". Dat ontlokte Willemien de Mulder - "oh nee, nóg meer nakijkwerk"- op haar beurt weer een diepe zucht, maar er zit een zekere logica in. Het komt regelmatig voor dat een vraag door de docent beter wordt *nagekeken* dan dat hij door de leerling *gemaakt* is. Want het eerste - zij het ongeschreven - correctievoorschrift voor de docenten is natuurlijk: "hoe haal ik er binnen de gestelde normen voor mijn leerling het maximale uit". En zelfs al hebben ze de gehele schoolloopbaan op elkaar gemopperd, bij het eindexamen staan docent en leerling eensgezind voor dezelfde opgave: eruit persen wat erin zit. Nog even puffen met z'n allen. Dat hoort bij bevellingen.

21-05-2007 (DG) Ongeveer een jaar geleden merkte Alfons Baak nog op dat de lokalen waar de leerlingen zaten te zwoegen op de eindexamens, leken te zijn veranderd in halve snackbars. De candybars en energiedrankjes vulden de hoekjes van vele tafeltjes. Een jaar verder is er veel veranderd. Zo maakte bijvoorbeeld Sonja Bakker haar opwachting in Nederland. Zou dit de reden zijn geweest dat vandaag de hoekjes van de tafeltjes van de examenkandidaten Duits voornamelijk waren gevuld met flesjes water, boterhammetjes en andere verantwoorde tussendoortjes? Terwijl deze gezonde snacks werden weggewerkt, werden de docenten op iets van een andere bakker getrakteerd door Marij van Deutekom. Ontzettend lekker, maar helaas niet Sonja-verantwoord. En nu zijn er vast lezers die denken: "het zijn ook altijd alleen de docenten die getrakteerd worden". Goed nieuws, vandaag werden ook de leerlingen door de jarige job getrakteerd. Weliswaar niet op gebak, maar op een vrije middag. Ook lekker en veel gezonder zou Sonja zeggen.

16-05-2007 (MT) Vandaag was er zoveel te doen op en rond school, dat er geen beginnen aan is om daar een keuze uit te maken. Klas 1 vertrok naar het westen op schoolreisje en bleef net zo lang in de bus zitten tot Nederland óp was en de zee begon. Klas 2 zorgde 's avonds voor een leuke beeldend-dans-drama-muziek-voorstelling in het dorps huis rond het thema *Peter en de Wolf*. Klas 3 werkte zich in het zweet tijdens een vanwege de regen ingekorte sportdag die binnen de schoolmuren plaatsvond. Klas 4 liep in de praktijk mee met beroepsbeoefenaren in het kader van de beroepenoriëntatie en klas 5 trapte af voor het eindexamen met Nederlands op het programma. Maar daarnaast was er nog zo veel meer. Amanda had naar eigen zeggen haar "doe-eens-aardig-voor-docenten-dag" (de dag leek zorgvuldig gekozen: de meeste docenten waren de hert op). De kopieermachine sloeg uit zichzelf af uit gebrek aan kopiërende docenten (zeldzaam!). Pommeliën kwam compleet doorweekt op school aan. Eline kwam Frank Tarenskeen vervangen. Er liepen *cowgirls* door de gangen. Enzovoorts, enzovoorts. Maar het belangrijkste was natuurlijk dat we bij het sjouwen van wat spullen een nagel braken. Lastig hoor, zo'n gebroken nagel.

15-05-2007 (MT) Blauwe ogen, rood haar. "Hoe was 't, Roos?" vroegen we op weg naar buiten. "Saai!" Nu dachten we wel te weten waar dat aan lag: "Ja, die informatie over studiefinanciering, dat zal wel taaie kost zijn geweest." Maar nee, dát was allemaal best te pruimen. "Dat nazoeken van informatie over vervolgoopleidingen, dát was pas saai. Dat had ik allemaal allang voor mezelf gedaan!" We zien wel eens over het hoofd, dat ondernemende, actieve leerlingen zo nu en dan de rekening voor hun ijver krijgen gepresenteerd. Heb je goed opgelet bij de uitleg en snap je precies wat je moet doen, moet je weer wachten omdat de docent alles nog maar eens driedubbel herhaalt om stuiterbal en slaapkop een kans te geven om aan te haken voordat je aan de slag mag. Heb je in een les de opdracht van de docent goed en snel uitgevoerd, moet je vervolgens wachten tot apenstreek en giechelkont eindelijk eens klaar zijn voordat de docent verder gaat met de les. We piekeren wel eens over een aanpak waarbij studieijver wordt vertaald in concrete beloningen. Hoe meer betoonde verantwoordelijkheid voor de eigen studie, hoe meer keuzevrijheid en voorrechten. Om dieper in de stof te gaan. Of om sneller een vak af te sluiten. Om het een keer wat anders te doen dan normaal. "Nee joh, vandaag werk ik een ochtend thuis." Voor ons dan wel een beetje minder kleur in de dag.

14-05-2007 (MT) Sommige leerlingen zijn zo nu en dan vreselijk onaardig. Het zijn soms net docenten.
Hè, wat negatief.
Sommige leerlingen zijn zo nu en dan ongelofelijk aardig. Het zijn soms net docenten.
Da's beter. Véél beter.

11-05-2007 (MT) We waren nét de rapporten van de vierde periode aan het bekijken. Mooie lijsten. Middelmatige lijsten. En hier daar zag het er somber uit. Toen opeens... Boem. De ruiten van Notre Dame trilden. Er was een harde klap. De richting van waaruit was onduidelijk. En wat de klap veroorzaakte? Geen idee. Een beetje laat om Joppe te verdenken van het afsteken van de illegale nieuwjaarsrestjes. Het was vast een metafysische klap, een bovennatuurlijk trillen van de ruiten. De hele schoolgemeenschap had uit louter eensgezindheid één gelijktijdige harteklop. Boem. Of zou 't zijn, dat bij een aantal leerlingen het kwartje viel? Mmm... Dat werd dan tijd, aan een paar van de rapporten te zien.

10-05-2007 (MvdG) Iedereen kent wel van die dagen die maar niet lijken te willen lukken. Van die dagen dat je denkt, was ik maar in bed blijven liggen! Nou vandaag was zo'n dag voor een groot aantal docenten van Notre Dame. Vandaar dat Gina Lootsma op donderdagmiddag om 2 uur deed alsof het al weekend was. Chips in de docentenkamer! Daarna was iedereen van slag. Han Verhoeven wenste ons allen een prettig weekend bij vertrek, een dagje te vroeg. Bij Michael Termeer lag ander lekkers op het bureau: snickers. Bedoeld om een weddenschap in de profielklas Duits mee af te kopen - de volgende keer zal hij de Duitse sectie geen Gefallen meer tun vrezén we. "Ik doe alleen nog maar Engels," mompelde hij.

09-05-2007 (MT) Hard werken. Naast het lesgeven en het directe contact met leerlingen, hebben docenten nog veel andere taken. De afgelopen dagen waren alle docenten-PC's weer druk bezet met collega's die cijfers aan het invoeren waren voor het vierde rapport. En in hun postvakje lag alweer leesvoer in de vorm een dikke brochure met vakinhoudelijke wijzigingen voor de tweede fase van het volgende schooljaar en een begeleidend verzoek van de directie om de schoolexamens daarop

aan te passen. Er lag al een formulier van projectencoördinator Sylvia Sanders waarop de projecten van 16 en 17 april geëvalueerd moesten worden en dat terwijl de voorbereiding van de projecten van komende week in volle gang zijn. Soms lijkt alles tegelijk te komen: Milou Blankenheim kwam er achter dat ze komende week maar liefst betrokken is bij drie projecten tegelijk. En er ligt ook nog een stapel Praag-verslagen op haar te wachten die nagekeken moet worden. Hard werken in de zachte sector, dat leer je wel in het onderwijs. Sommige leerlingen hebben daar nog wat moeite mee, maar die zitten dan ook nog niet zo lang op school als de docenten. Komt vanzelf goed.

08-05-2007 (MvdG) Spreekbeurten geven, posters maken, projecten en andere zeer didactisch verantwoorde activerende werkvormen zijn bedoeld om leerlingen extra te motiveren en ze op een andere manier te boeien en te binden aan de lessen. Maar soms zijn het zware bevellingen die lessen. Probeer met 2C maar eens posters te maken, "chaos" zo claimt Onne Smeets. "Maar," zo voegde ze er aan toe: "ze leveren dan uiteindelijk wel heel mooi werk af". En daar was het toch maar om te doen. Ook Magda Brzezinska werd vandaag geconfronteerd met een creatief werkje van twee leerlingen. Tom en Lorenzo hebben haar, en de rest van 1D, bezig gehouden met een uiterst informatieve spreekbeurt. Zij lieten foto's zien van hun onderwerp, bespraken alle 'ins' en 'outs', legden uit wat de oorsprong was etc. Kortom een gedegen spreekbeurt. Helaas was het onderwerp shit.

07-05-2007 (MvdG) Spreekwoorden en gezegden hebben vaak een groot waarheidsgehalte. Voor iedere gelegenheid is er wel eentje te vinden. En we maken er dan ook veelvuldig gebruik van, soms om niet met 'de mond vol tanden' te staan, een andere keer om een leerling(e) die 'wel van de klok maar niet van de klepel weet' een beetje 'in zijn(m/v) hemd te zetten'. Juist dat hemd komt vandaag steeds weer terug, niet dat er vandaag veel leerlingen 'in hun hemd stonden' (nou ja, niet meer dan op een normale notredamemaandag), maar er was er vandaag eentje die wel in een heel mooi hemd stond. Een hemd dat hem beter past dan de kleren die hij normaal draagt, een hemd dat de ware aard van de jongen laat zien; een nette vriendelijke knul. Jasper jongen, je bent het levende bewijs voor het spreekwoord 'kleren maken de man'.

27-04-2007 Logboek gesloten. Weer open op 07-05-2007.

27-04-2007 (MT) Onder een brandende zon werden op deze zomerse lentedag de projecten afgewerkt. Het stralende weer kwam goed uit voor het project in de Millingerwaard en de fotofietstocht door de Ooijpolder. Voor het eerst sinds lange tijd kon de gymsectie haar sportactiviteiten volgens plan op het sportveld afwerken en het project "de zonnwijzer" leek ineens aan betekenis te hebben gewonnen. In de gymzaal wist Indira Willems de eerste klassers nog extra in het zweet te werken en klas 2 fietste op het gemak naar de schoonheidsspecialiste in Ooij. Het had allemaal wat *vakantiekamperigs* over zich met alle korte broeken, T-shirtjes, hempjes en modieuze zonnebrillen. De school zelf was zo goed als leeg, met klas 4 in het buitenland en klas 5 slechts marginaal aanwezig. De paar personeelsleden die nog rondliepen maakten een wat verloren indruk en veel kwam er vandaag niet uit hun vingers. Theo Joosten, Rade Tomsic en Fred van Bronswijk probeerden gedrieën één onwillig voordeurslotje te repareren (we moesten onwillekeurig terug denken aan het opbouwen van een Ikea-bureautje in een leerjaarmentorenkamer) en op het eind van de dag stond er een flesje wijn op tafel bij wat hangpersoneel in de bovenbouwpatio. Gelukkig zorgden Dave, Michael, Wisse, Marleen, Ellis, Sam, Jelle, Erwin en Bjorn nog voor wat opwinding door even zoek te zijn. Ze waren geheel uit het zicht van de in de polder rondtoerende Han Verhoeven en Daniëlle Geenen verdwenen. Toen ze even later opdoken, bewezen de foto's op hun camera dat ze weldegelijk op alle voorgeschreven plekken waren geweest. Maar er was geen sluitende verklaring voor hun verdwijning, buiten dat de sectie aardrijkskunde hoognodig naar de opticien zou moeten of dat er iets bovennatuurlijks was voorgevallen. Er gebeuren namelijk soms vreemde dingen onder de zon.

26-04-2007 (MT) Kan de school (nog) meer rekening houden met het milieu? Dat was de vraag die centraal stond in het nieuwe project voor klas 1, Duurzame School. Altijd spannend, zo'n project dat voor het eerst draait. Zeker als een van de kartrekkers, Amber van Altena, relaxed - mogen we hopen - langs de mooie straten van Praag loopt. Ze had meegebouwd aan het complexe programma, dat was geënt op de Al Gore-actualiteit van een opwarmende aarde (al was dat vandaag bepaald niet onwelkom!). Zag er allemaal leuk uit, maar... Zouden de plannings wel kloppen? Was de kwaliteit van de modules voldoende? Hoe zouden de externe betrokkenen het gaan aanpakken? Lagen alle spullen wel klaar? Welk gedrag zouden de leerlingen gaan vertonen? Welk resultaat zou

het gaan opleveren? Vragen genoeg om zo'n dag met een zorgelijk optimisme tegemoet te treden. Welnu, de leerlingen deden het in ieder geval fantastisch. Door de bank genomen ging het project als verwacht, op een enkele misser na. De prijzen die aan het einde van de dag te verdienen waren, werden beleefd als een Oscaruitreiking. Voor de 150 euro die daarmee gemoeid was, moest Notre Dame natuurlijk wel even in de buidel tasten. Maar daar stond tegenover dat de school er veel waardevolle tips en adviezen voor terug kreeg. 'n Koopje! Ongeveer op hetzelfde moment betaalde Amber van Altena een boete in de Praagse metro: 13.000 kronen. Zo'n 400 euro. Zonde. Want daar stond helemaal niets tegenover. Ja, een oververhitte Praagse tramcontroleur. Zo zie je, dat het opwarmen van de aarde echt een internationaal probleem is en veel geld kost.

25-04-2007 (MT) Paniek en consternatie bij het vertrek van klas 4 voor de CKV1-excursie in Praag. Ook Nikki deed de martinshuffle: ID-kaart kwijt. De laatste keer gebruikt om de Drie Gezusters mee binnen te komen voor de party van vorige week vrijdag en sindsdien foetsie. Natuurlijk was ze ruim op tijd naar de kaart gaan zoeken. En dan bedoelen we ook echt *ruim* op tijd, gisteravond al. En om elf uur 's avonds al had ze haar ouders ingelicht. Maar dankzij zoveel voorzienigheid zat Nikki nu beteuterd voor de deur van de personeelskamer bij haar bekapping neer. Zonder geldig identiteitsbewijs durven we een leerling niet over de grens van Tjechië te sturen. Naar huis dus maar weer, om voor de tiende keer in die rommella te zoeken waar anders altijd alles ligt wat iemand in huis kwijt is. En net toen er ongetwijfeld wat minder nette woorden door het huis galmden, ging de telefoon. Politie. Of iemand even de ID-kaart kon komen ophalen die in de Molenstraat was gevonden. De bus was inmiddels weg, maar moeder Monique slingerde in jamesbondstijl haar dochter de auto in en zette over de Duitse Autobahn de achtervolging in. Keulen. Daar kon ze Nikki in de bus krijgen. Maar ze was vast tot aan de Tjechische grens gereden om dat nog voor elkaar te krijgen. Jaja. Populair vak, dat CKV1.

24-04-2007 (MT) We leven in een wereld vol onbaatzuchtige hulpvaardigheid, al willen de kranten ons nogal eens anders doen geloven. Zo hing vandaag Tycho in het muzieklokaal alle snoertjes die mee waren geweest naar De Vitrine weer op hun plek, haalde Rens de voor bij het SE benodigde atlas op voor Sophie, sprong Wil Vermeulen soepel bij voor de surveillance van een proefwerk, waren Fon, Ward en Jouke bereid om van groep te wisselen om Eva mee naar Praag te kunnen nemen en liet Irene zich maar weer eens comfortabel door de directie naar het station karren. Geen probleem, dank je wel, graag gedaan. Fijn dat mensen vaak zo hulpvaardig zijn op Notre Dame. Het maakt de dag voor iedereen wat *zachter*. Was Martin dat vandaag maar tegengekomen op de burgerlijke stand van zijn gemeente. "Dringend een ID-kaartje nodig? Geen enkel probleem joh. Verder nog iets?" Maar helaas. Geen ID-kaartje. Er zaten geen notredammers achter de balie. Of er zaten allemaal ambtenaren die de krant lazen. Of ze vonden dat Martin iets moest leren. Harde les, hoor. Maar het zal hem wel bijblijven.

23-04-2007 (LB, kl4) Chantage. Helaas, is het een dagelijks fenomeen. Docenten die leerlingen onder druk huiswerk weten te laten maken, alles liever dan dat rode (of toch oranje!) briefje halen. Meestal is het toch de docent die de machtspositie heeft, maar laatst wist een leerling de docent, een adjunct-directeur nog wel, te overtroeven. Ja, Michael Termeer had zijn woorden te snel gesproken. Hij antwoordde te snel en te gemeen op Leroy zijn vraag en bleek daarna toch nog iets nodig te hebben van deze leerling. De vraag luidde of Leroy overgezet mocht worden na de andere groep bij de CKV1-excursie, waarop hij een antwoord kreeg waar hij niet op had gehoopt. Maar toen: "Leroy, heb jij geen zin om een dagboek bij te houden in Praag?". "Ow, nou ja, ik weet niet, de groep waar ik me nu in bevind lijkt me zo inspiratieloos." Ja, daar had Michael Termeer natuurlijk niet over nagedacht, dus dan toch maar naar de andere groep. Zo zie je maar weer, en laat dit een wijze les zijn voor alle docenten, geef de leerling niet teveel macht, want ook wij kunnen sluw en gemeen zijn.

20-04-2006 (OS) Glad...jes. Gladjes, kwamen de leerlingen en docenten de school binnen vallen. Een handje geholpen door klas 5 had de één nog een gladder kapsel dan de ander. Kort haar werd recht op gezet, scheidingen eens de andere kant op gelegd en lang haar werd...tja.. Laten we zeggen dat er gel werd ingesmeerd. Allemaal een hartje en peace op de wangen en klaar was ndda voor de stuntdag. Nou, nog niet helemaal. Terwijl er typische jaren 70 muziek door de boxen galmden, werden typische 70 jaren acties uitgevoerd, zoals springkussenhinderloop, hoelahoep en kidnappings. En in de klaslokalen werd op sommigen plekken gedweild: de gel droop aan alle kanten, vooral uit Martins haar. In de aula werd er zeer goed gezongen. Ja, je kon het niet zo goed horen, maar neem van ons aan dat het echt goed was. En er werd gedanst. Iedereen zal het erover

eens zijn dat Charel van Deursen hier een speciale vernoeming verdient: vind maar eens een school met een docent die zo goed kan hakken. Uiteraard in seventies-style. Zeker op en top in stijl van het thema was de sfeer: samen en peace..man.

19-04-2006 (OS) De gesprekken in de wandelgangen wezen vandaag één kant op. De docentenkamer speculeerde volop over één onderwerp. Lokaal nul sprak slechts over één ding. (Oh nee, twee. Er schijnt ook nog een virus de ronde te doen). De aula, het plein voor school, de 5e klassers... ze ademden één ding uit: de stuntdag. Hier en daar vingen we wat lossen worden op. Groenteboer. In het beste geval: een appeltje voor de dorst, ofzo? In het slechtste geval: neeeee.....dat zouden onze 5e klassers niet doen. Toch? Yoghurt. In het beste geval: een kleintje Yakult voor allemaal..? In het slechtste geval:neeeee.....toch? In alle drukte en hektiek kregen we wel mooi het thema voor morgen losgepeuterd bij één van de eindexamelingen. Dat wordt namelijk.... of..euh..hebben ze ons nou toch weer op een dwaalspoor weten te zetten? We zullen er vandaag niet meer achter komen. Zucht. Was het maar morgen. Ahum.

18-04-2006 (OS) Bol. Studiebol? Bossche Bol! Marloes van der Wal en Daniëlle Geenen waren op zoek. Niet naar een Bossche Bol, maar naar een manier om hun 5e klas nog één keer stil te krijgen. Het is voor ons docenten per slot van rekening ook de laatste keer dat we ze in de les mogen hebben, dan heb je wat extra's verdiend: stilte.. op wat smakgeluidjes na. De lat werd nu echter wel heel hoog gelegd voor de docent van het volgende vak. "Moeilijk te overtreffen, mevrouw", meldde Maarten al gelijk bij binnenkomst. De docente, die eigenlijk gehoopt had dat de leerlingen háár zouden trakteren, had echter de nodige voorbereidingen getroffen. De eerste helft van de les mochten haar pupillen, nagenietend van de Bossche Bol, nog even twee teksten maken. Onovertreffelijk! Daarna werd er onder het genot van een spel "gechild" en de "laatste" dingen voor de stuntdag werden nog even besproken (waar we één en ander van probeerden op te pikken). Trouwens, Willem, wat was het thema ook al weer?

17-04-2006 (OS) Het was een lollige dag vandaag. Lag het aan het hoge hooikoortsrisico dat merkbaar in de lucht hing? Was het het lenteweer dat zich vandaag liet zien na dagen uitputtend (maar niet heus) zomerweer? Of was het de aanstekelijke slape lach van Wies zo tegen het zesde uur? Terwijl de klas zwoegend boven zijn/haar werk zat, lag Wies haar eentje in een deuk. Lag het aan het woordenboek in haar handen? We informeerden of Wies toch zeker geen schunnige taal aan het opzoeken was in haar boek der woorden. Nee, dat was het niet, dat hadden we ook niet meer verwacht in de vijfde. Klasgenoten lachtten aarzelend mee, maar helemaal begrijpen...? Goed, we zullen het nooit weten. Volgens Wies was het ook niet eens grappig. Wat zeker wel grappig was, was het slootje van Joris. Niet zo zeer het cijfer, maar vooral zijn creativiteit om 'met vriendelijke groeten' in het Gallisch te schrijven. Dit werd in zijn beleving "Avec de sympa groetjes"... Met de rode pen nog in de hand, zaten we daar, alleen, met een stapel slootjes voor onze neus heel veel lol te hebben om deze creabea-oplossing en konden we ons ineens heel goed in Wies verplaatsen.

16-04-2007 (MT) Bij de attracties van de Efteling hebben ze een lat gemonteerd. Daaraan kunnen ouders zien of het wel veilig is om met kindlief in de Python, de Halve Maen of 'n ander misselijkmakend speeltuig te stappen. De lat ligt op 1.20 m en we hebben er al menig kleuter stampvoetend onder uit zien stappen. Te klein. Te gevaarlijk. Lekker duidelijk, dat wel. Zo nu en dan zie je vaders een zucht van verlichting slaken - nog even uitstel van executie - om zich vervolgens op het troosten van het kind toe te leggen: "Komt wel goed, manneke/meiske, jouw tijd komt nog wel." In lokaal vijf hebben we deze week de proefklas. Leerlingen uit groep 8 van de basisschool zetten hun beste beentje voor om te kijken of de keuze voor Havo wel verstandig is. Hoewel lichaamslengte hier minder aan de orde is (al zullen we hier en daar bezoek aan de Efteling beslist afraden), staan ook hier leerlingen onder de lat. Even kijken of het wel veilig is om in die roller coaster van de Havo te stappen. Reken maar, dat ze op hun tenen zullen gaan staan om de lat te halen, ook al is die hier wat minder duidelijk. Niet elke leerling zal het halen en er zullen teleurstellingen zijn. Uiteindelijk komt dat ook allemaal wel weer goed: het leven kent meer attracties dan Havo en meer momenten waarop kansen kunnen worden gegrepen. Laten we alvast maar lief voor de proefklassertjes zijn. Dat kunnen ze deze week wel gebruiken.

13-04-2007 (DG) Sinds het verdwijnen van de kippen was het lange tijd rustig in de patio. Lessen werden niet meer verstoord door het gekakel van buiten en ook de haan kraaide niet meer door de uitleg van menig docent heen. Sinds enkele weken waren er echter weer regelmatig activiteiten waar te nemen in de binnentuin. Fred van Bronswijk, John Wissekerke, Rade Tasic, Theo Joosten en

Marloes van de Wal toverden langzaam maar zeker de voormalige kippenren om tot een prachtige pauzeplek voor de bovenbouw. Vandaag was de officiële opening. Het zonnetje scheen, drankjes werden klaargezet en om tien over half een was het moment daar. Onder toezien van de toegestroomde vierdeklassers en docenten was het de eer aan John Wissekerke om de opening te verrichten. Theo Joosten overhandigde hem plechtig de schaar waarmee het lint doorgeknipt werd. Al snel vulde de patio zich weer als vanouds met vrolijk gekakel. Een klein stukje nieuwbouw was een feit. Chapeau!

12-04-2007 (DG) Tijdens lessituaties hoeven leerlingen in principe alleen maar te luisteren naar de docent die op dat moment in het klaslokaal aanwezig is. Buiten de klaslokalen is het een ander verhaal. Want wat doe je wanneer je eigen docent even een kopie is maken en de (hoge) nood aan de man is. Michael deed vandaag het volgende. Hij ging keurig bij de deur staan wachten tot zijn docent weer terug zou komen en hem de verlossende toestemming zou kunnen geven. Toen hij zijn hoofd om het hoekje stak om te kijken of de verlossing al nabij was, zag hij even verderop drie andere docenten gezellig staan overleggen. En deze docenten zagen een wiebelende Michael en werden overvallen door een gevoel van medelijden, gevolgd door een "Michael, ga maar". Opgelucht danste hij naar het toilet. Bij terugkomst bleek de van het kopiëren teruggekomen docent zich ondertussen bij het drietal gevoegd te hebben. Deze vroeg natuurlijk meteen waar Michael zonder diens toestemming vandaan kwam. Dat hij deze van een van de andere docenten had gekregen, was de inmiddels al op de hoogte gebrachte docent maar even "vergeten". Pech voor Michael, goed voor de hilariteit op de gang. Ach, docenten zijn ook maar mensen.

11-04-2007 (DG) Iedereen heeft wel eens van die momenten dat de meest simpele dingen in een keer heel lastig blijken te zijn. Vandaag was dat voor Marlous het simpele krijtbord. In dit geval het grote krijtbord bij de ingang, veelal versierd met allerlei boodschappen in meerdere lettertypes en gericht aan leerlingen. Zo stond er vandaag een boodschap op van Charrel van Deursen gericht aan de vierde klas. Niet te missen voor iedereen die via de normale weg de school zou binnenwandelen of op weg naar het volgende lokaal er langs zou lopen. Tenminste, dat dacht hij. Marlous had namelijk toch de boodschap weten te missen en klopte daarom op de deur van de personeelskamer op zoek naar de boodschapper. Deze stond haar vriendelijk te woord en verwees haar daarbij ook nog even naar het reeds eerder genoemde bord. Simpel zat, tenminste dat dacht hij. De reactie van Marlous had hij dan ook niet verwacht en ook bij zijn op dat moment aanwezige collega's vielen de monden open van verbazing. Want als na zo'n uitgebreide uitleg/verwijzing/routebeschrijving nog de vraag komt waar de boodschap dan staat, tja.....

Verder kwam Bo, even over uit Curacao, vandaag weer even een kijkje nemen in de keuken van de Notre Dame. Onze Hollandse pot smaakte haar na al die tijd weer goed. En hoewel sommigen hier er hun neus soms voor op halen, was toch echt haar conclusie aan het eind van de dag dat het menu hier helemaal zo slecht nog niet is. Dankjewel Bo, schuif graag nog een keertje aan!

05-04-2007 (GL) Donderdagen gaan soms moeizaam. Het lijkt wel een beetje of het bijna weekend is, maar toch laat dat weekend dan nog lang op zich wachten. Hoewel het vandaag toch wel een soort vrijdag was, was het toch echt donderdag. En, op donderdag zijn er vrijwel nooit leerjaarmentoren beschikbaar in hun hok. Onze redder in nood Trix Kranenburg neemt dan vaak hun positie waar, maar vandaag was dat niet mogelijk. Dus was de deur dicht en werd er met het briefje verwezen naar de directie. Nou is lezen een lastige vaardigheid, want ook aan de overkant hangt een briefje waaruit blijkt dat docenten in hun pauze ook graag even pauzeren, maar dat briefje wordt regelmatig over het hoofd gezien. Kwesties van leven of dood zijn er nauwelijks, meer kwesties van i-pod of geen i-pod. Gelukkig kunnen een aantal leerlingen toch echt goed lezen wat de bedoeling is. Gregor bijvoorbeeld. Hij had iemand nodig, kon niet terecht bij de docenten en werd gesteld voor de boodschap op de leerjaarmentorendeur. Na lezing draaide hij zich om naar Michael Termeer en vroeg: "Waar kan ik de directie vinden?" Gelukkig begint het weekend op donderdag....

04-04-2007 (GL) Geen leerlingen. WEL faits divers. Hoe kan dat? De tweede editie van wat een traditie zal gaan worden, de teamdag was vandaag. Het begon al goed met petri-schaaltjes die elkaar beïnvloeden. Als de baas dan begint over ideeënwolken en ideeënsex, kan de dag niet meer mis. Verjaardagstaart met kaarsjes. Lunch met kroketten, prachtig mooi zonnig weer. Kortom, een ideale voedingsbodem voor vruchtbare plannetjes. Na de lunch werden we getrakteerd op hoog bezoek. Het ministerie had niet Ronald (-wat ruikt uw-) Plasterk gestuurd, maar vervanging met een aantal sprekers die allen een bepaalde overeenkomst hadden en toch heeeeeeel verschillend waren.

Hopelijk neemt Theo Joosten geen voorbeeld aan de conciërge die er voor zorgde dat iedereen zich op zijn school "kei-veilig" voelde. De aanwezigheid van een hypernerveuze LIO deed velen onrustig worden. En de docent die zijn taalgebruik had aangepast aan de leerlingen moet stiekem een beetje op Matthieu Breuring zijn gebaseerd. Hoewel hij het natuurlijk nooit over de toenemende airbags van Annet zou hebben....

03-04-2007 (GL) "Wat een manier om aan je werk te gaan!" Een uitspraak van een docent, over de zoemer vanmorgen. We zijn het gewend, maar het is toch een beetje raar dat een groep mensen zich voegt naar de nukken van een geluid. Niet iedereen heeft dezelfde reactie. Soms zal het geluid als een opluchting ontvangen worden, eindelijk is deze les voorbij! Een andere keer is het een lawaaiige onderbreking van een fantastisch verhaal. Meestal valt er na het kabaal iets nieuws te verwachten. (5c of 5d?, lunch, koffie?, tussenuursurveillance) De zoemer wordt vaak nog belangrijker als de dag vergevorderd is. Mag ik gaan? De bel is al gegaan! (Voor Frank is de bel altijd al gegaan.) Iedereen loopt al!

Wat een verschil met vanavond. De lawaaimaker van overdag verpakt in een lieflijk klingeltje. Na elk riedeltje een nieuwe uitdaging, een zestal minuten die duidelijkheid moeten bieden over succes of falen. Sprekers die zich niet aan de tijd kunnen houden worden door het melodietje tot de orde geroepen. (Wat? Nu al?) De volgende gasten staan te popelen. Niemand wil weg voordat de tijd vol is. Wat een verschil met overdag.....

02-04-2007 (GL) Waren we vroeger gewend aan een docente die per 1 april geen panty meer droeg, ook nu bleek er per 1 april bijzonder veel in historische zin veranderd te zijn. Zo zaten ineens oud-gedienden Flory Poels en Gerard Tanke in de koffiepauze in de personeelskamer. Hadden ze zich in de dag vergist? De grote dag van Alva en zijn bril was toch al gisteren? Neen, niks van dit alles. Oud-docenten die onze school niet kunnen missen, kregen het aanbod om na een uitermate rustige ochtend - we denken aan krantje, croissantje, Karl Noten en Olga Commandeur- in de middag onze huiswerkclassers te begeleiden in hun studie. Even vreemd was het voor oud en nieuw wel. Frans d'Haens trok nog een portemonnee om koffie uit de automaat te kunnen ontfutselen. Flory Poels kon zich de pauzetijden niet goed herinneren, maar buiten deze kleinigheden leek het wel alsof ze nooit weggegaan waren.

Verandert er dan helemaal niks op onze school? Jawel, want Fon heeft het maar mooi voor elkaar gekregen. Pauze in een lekker zonnetje. Nieuw en verbeterd. En ook voor (oud-) docenten.

30-03-2007 (LB, kl4) De tijden veranderen. Onze school, die toch ook bekend staat als een kleine gezellige school waar iedereen elkaar kent, verandert ook. Freek die aan de secretaresse vraagt waar hij de secretaresse kan vinden. Docenten die de naam van leerling verwarren met de naam van zijn vader. Het zijn alledaagse dingen. Een directie die binnen twee jaar 75% vernieuwd is. En met die laatste veteraan, die onlangs door zijn rug is gegaan, vragen we ons ook af hoe lang het nog zal duren voordat hij aan vervanging toe is. Verandering, je ontkomt er niet aan. Toch hou je tradities, zoals Prime Time dat elk jaar weer terugkomt. Met de bekende Adje Patatje (? waar was ie eigenlijk?) waarbij massaal friet verkocht wordt aan leerlingen die zich vervolgens braaf gaan melden bij de opgegeven activiteit. Nu waren er suikerspinnen. En dat, terwijl er komende maandag een toneelvoorstelling komt over gezonde voeding en de gevolgen van ongezond eten. Dat brengt ons toch weer bij verandering. Steeds vaker komen onderwerpen die te maken hebben met overgewicht en de gevolgen daarvan naar voren. Met programma's als *Afvallen met sterren* wordt het probleem steeds duidelijker. Ach, als we nou gewoon allemaal net als Fransje gaan doen, dan is er geen probleem en kunnen we onze maandag op een betere manier doorbrengen.

29-03-2007 (MT) Graag wat aandacht voor leerlingen in een *schemertoestand*. Dat zijn leerlingen die wat wazig rondlopen, zich verminderd bewust zijn van hun omgeving, maar eenvoudige dagelijkse handelingen nog wel kunnen uitvoeren. Confronteer ze echter met iets nieuws en ze vallen met deze psychiatrische stoornis onmiddellijk door de mand. Dat trekken ze niet meer. Vandaag viel Freek door de mand. Op zoek naar de secretaresse liep hij naar de leerjaarmentorenkamer. Daar zat Trix Kranenburg, onze vriendelijke* secretaresse. "Waar is de secretaresse?", vroeg Freek aan de secretaresse. Voordat haar mond openviel van verbazing, sprong Daniëlle Geenen er tussen: "Zit ze niet op haar plek?" Kijk, daar had Freek nog niet aan gedacht - past natuurlijk in het ziektebeeld - en hij ging maar eens kijken op het secretariaat, waar hij - hé, wat gek - een lege stoel aantrof. Tot zover allemaal leuk en aardig, maar het werd al gauw van een geintje tot een drama. Toen Freek eenmaal achter zijn vergissing was gekomen, maakte hij een ernstige vergissing. Hij wilde zijn foutje goedmaken. Dat is altijd gevaarlijk als je zo'n stoornis hebt. Je kunt beter wazig rondlopen

en je kop houden, dat richt het minste schade aan. "Ja, sorry," zei Freek, "ik dacht al dat u de secretaresse was, maar ik durfde het niet te vragen. *Ik wilde u niet beledigen.*" Tja. Da's nou jammer. Aardige lui hoor, die schemertoestandpatienten, maar ze maken zoveel kapot hè.
*voor wie haar oppervlakkig kent

28-03-2007 (MT) De Waalbrug over, linksaf de dijk op, langs het fort en even verder aan je rechterhand. Fiets parkeren bij de ingang. Landgoed Oosterhout. Op dat landgoed bevindt zich een heuse zevensprong, in het bos rechts van de oprijlaan. Staand op een klein heuveltje leidt de praktische vraag "welke kant gaan we op?" als vanzelf naar de diepere "hoe nu verder ons leven te vervolgen?". Op dat punt sta je beter niet verlaten en alleen. Een beetje steun kun je daar wel gebruiken. Ongeveer op dat heuveltje bevinden zich de derde klassers met hun profielkeuze. Het uitzicht op de te kiezen paden is leuk, maar de bestemming ongewis. Het is tenslotte allemáál *het bos in*. De praktische vraag "wat ga ik volgend jaar doen?" leidt als vanzelf naar de diepere "wat is mijn toekomst?". En niet iedereen wil uitkomen bij de nep-ruïne die in een ander hoekje van het landgoed is opgetrokken. Natuurlijk staan de leerlingen er niet alléén voor: ouders, vakdocenten, mentoren en decaan geven allerlei adviezen. Maar gekozen moet er worden, je kunt niet op je heuveltje blijven staan. Voor sommigen een lastige opgave. Één troost kunnen we bedenken. Wat je ook kiest, je komt uiteindelijk toch altijd bij je eigen fiets uit. Als die inmiddels niet gejat is.

27-03-2007 (MT) Als we leerlingen - vaak jongens - tegenkomen die er over klagen dat ze "niets te doen" hebben, adviseren we wel eens om in de mediatheek een boek te gaan pakken. "Een boek?!", klinkt het dan schamper, zelfs met enige verontwaardiging. Alsof we iets onbehoorlijks voorstellen. "Ja," leggen we dan uit, "een boek. Zo'n ding met een kafje en wat papier daartussen." Vergeefs. "Je kan er nog iets van opsteken." Die is gek. Dan liever dom. Alles beter dan een boek, lijkt het soms. In het kader van de boekenweek doken we zelf in *Lof der zotheid* van Erasmus. Beter leesbaar dan we verwachtten, al worden we pijnlijk op onze lacunes in de Grieks-Romeinse mythologie gewezen. Erasmus plaatst kanttekeningen bij het vergaren van kennis en wijsheid. Dwaasheid in al zijn vormen heeft vele positieve effecten. Aangezien hij seks als dwaasheid opvoert, hebben we er bijvoorbeeld ons leven aan te danken: "Het lichaamsdeel dat zó dwaas is en zó lachwekkend is dat het woord alleen al de lachlust opwekt, is de voortplanter van het mensengeslacht." En dus niet de hooggeachte hersenen. Hoe minder men weet, hoe minder zorgen men zich maakt, beweert Erasmus met een verwijzing naar kleine kinderen en demente ouderen. Zo beschouwd, is de keuze van leerlingen om alleen onder een zekere "dwang" kennis te vergaren misschien een verstandige keuze. We zijn nu even in verwarring. Doen we er wel goed aan leerlingen met kennis *op te zadelen*? Worden ze daar niet ongelukkig van? De godin van de dwaasheid, *Moria* voor de Grieken en *Stultitia* voor de Romeinen, is wellicht niet voor niets vrouwelijk. Kijk maar eens, hoe goed de meiden het tegenwoordig in het onderwijs doen. Niet zo slim, dames.

26-03-2007 (LB, kl4) We kennen ze allemaal. Die momenten waarbij de PW/SE cijfers door het lokaal galmen, leerlingen hopen op een goed cijfer. Er zitten altijd wel rotte appels tussen die het gemiddelde van de klas omlaag halen, maar het geschiedenis SE van klas 4 deze periode sloeg alles. Maar liefst 17 van de 21 leerlingen wisten onder de 5.5 te scoren. Dat is meer dan 80%, en ongeveer vier op de vijf leerlingen die een onvoldoende ontvingen. Gek genoeg waren alle vier de voldoende verdeeld onder de dames, toeval? Maar waar valt de schuld, is dan de vraag die iedereen zich stelt. De leerlingen die 10 weken lang in hun neus hebben te peuteren, of hadden ze allemaal een black out in de examen week? Of heeft de leraar gefaald? Heeft hij/zij per ongeluk de schoolexamens van klas 4 met de eindexamens van klas 5 door elkaar gehaald? Hoe je het ook stelt, de leerling blijft de dupe. Na een uurtje van Alfons Baak's excentrieke lesstijl snapte de 4e klas het allemaal, helaas kwam deze verlichting een week of twee te laat. En nu maar naar huis toe en je ouders proberen wijs te maken dat het niet je eigen schuld was...

23-03-2007 (MT) Vandaag ging het schoolleven grotendeels aan ons voorbij. We hadden onszelf in commissie opgesloten om presentaties bij te wonen van architecten die in aanmerking willen komen om onze nieuwe school te ontwerpen. Tussen de bedrijven door kregen we enkele sporadische berichten van het front, waaronder de mededeling dat een leerling de bezoekende architecten al had weggezet als "pakmannen". Een mannenwereld is het wel, de architectuur. Er waren maar twee "pakvrouwwtjes", als men zo vriendelijk wil zijn niet verkeerd te begrijpen wat we bedoelen, maar die vulden slechts een bijrol. De pakmannen zetten hun beste beentje voor en bleken stuk voor stuk bijzondere mensen te zijn: artistiek met een zakelijk randje. Dagdromers met de handrem erop, want inspiratie en fantasie mogen gratis zijn, hout, glas en bakstenen kosten duur geld. Zij

presenteerden ons hun visie op de opdracht, waarbij enkele ruwe concepten de revue passeerden. Zeer voorlopige ideeetjes, maar we zagen er al een concept-Theo Joosten in rondlopen, een conceptbrommer van een concept-Stan stond in een conceptfietsenstalling en uit een conceptlokaal werd een concept-Lars naar een conceptleerjaarmentorenkamer gestuurd. We voelden ons hier en daar al een conceptbeetje conceptthuis. Toen we weer met beide voeten op aarde stonden en de commissie ontbonden, waren de meeste leerlingen en collega's al naar huis. Hier en daar waren nog wat slordige overblijfselen van de slag zichtbaar en we troffen in de persoon Daniëlle Geenen nog een uitgeputte adjudant in de stellingen aan. We hadden een blijde profetische boodschap voor haar: in de toekomstige nieuwbouw is elke leerling en medewerker conceptgelukkig. Concepthalleluja!

22-03-2007 (MT) Boeiuh. Voor een aantal jongeren niet alleen een modieus kreetje, maar een levensstijl. Whatever. Interesseert me niet. Niet mijn ding. We komen het ook tegen op school. Een leerling lijkt dan nergens écht warm voor te kunnen lopen. Voor school niet, maar daarbuiten ook niet. Een totaal gebrek aan passie op alle terreinen. Sport? Je oma. Politiek? Blabla. Kunst? Yeah, right. Als we bij zo'n leerling een beetje psychologisch gaan peuteren naar een onderliggende laag - wat beweegt iemand in hemelsnaam tot zoveel passiviteit en negativisme - komen we vaak bitter weinig tegen. Er lijken soms geen diepere beweegredenen te zijn. We peuteren gemakzucht bloot. Carpe diem. Lamelndigheid tot levensdoel verheven. Slap ouwehoeren boven verdieping. Zuipen boven sociale investering. Interessant doen boven interessant zijn. Een aantal monologen in Oogverdovend gaf er een perfect voorbeeld van. Voor de hemelbestormende generatie docenten uit de jaren '60 en '70 is het een gruwel. Waar zijn de idealen? Waar is het verantwoordelijkheidsbesef voor de eigen lotsbestemming? Voor het lot van anderen op de wereldbol? In de NRC wordt door een jonge redacteur een poging gedaan om de chillugeneratie een cultuur-historisch plekje te geven. Een lofwaardige poging. Maar we hebben nog wel een paar artikelen méér nodig om er gerust op te zijn, want we zien hier en daar fikse problemen opdoemen. En we voelen ons geroepen om er iets aan te doen. Boeien mag ons blijkbaar niet altijd lukken, maar boeiuh doen we zeker niet.

21-03-2007 (MT) Voor de deur van de personeelskamer ligt een onzichtbare, maar niettemin moddervette laag pedagogische correcties op de grond. Fall out van vele jaren geamuseerd reageren op onzorgvuldige vragen van leerlingen. Alleen deze éne reikt al tot kniehoogte: leerling: "Is Breuring er?", docent: "*Mevrouw* Breuring?", en natuurlijk alle varianten daarop. Esther en Elke liepen vandaag tegen deze conversatie op: "Meneer, wilt u even k..." "Eerst goedemorgen." "Huh...?" "Goedemorgen, weet-je-wel. Eerst goedemorgen." "O! Goedemorgen." "Ja, maar nou meen je er niks van." "Lieve, lieve meneer! Goedemorgen! Heeft u lekker geslapen?" "Tjee, wat kunnen jullie slijmen zeg! Als je maar niet denkt dat ik iets voor je ga doen." Enzovoort, enzovoort. Vermoeiend voor Esther en Elke. Terwijl ze alleen Oude Hengel... eh, *mevrouw* Oude Hengel wilden spreken. We nemen ons voor pedagogisch te gaan bezuinigen. Spaart tijd en energie. Kan die vette laag opvoederigheid een beetje slijten. En als een leerling zich ál te onbeschoft aan de deur meldt, pakken we het gewoon aan zoals Rob van Woerkom jaren geleden eens deed met Victor: een draai om zijn oren. We zijn alleen bang dat je ook echt Rob van Woerkom moet heten om daarmee weg te komen...

20-03-2007(MvdG) Soms zijn er van die dagen dat je te hard aan het werk bent om je oren te spitsen voor die typische momenten die een plekje verdienen in 'Faits divers'. Momenten die eruit springen doordat ze typisch iets voor (onze) school zijn, dingen die herkenbaar zijn voor een grote groep, maar ook dingen die niet al te zwaar op de hand zijn. Luchtig doch spits vermaak. Vandaag kwamen we die momenten niet tegen. Collega's gepolst met de vraag: "Nog iets leuks meegemaakt vandaag?". De één na de ander verzucht: 'Nee ik heb alleen maar hard gewerkt vandaag'. Tja, dan was het een topdag voor de leerlingen waarschijnlijk, want meestal is het zo dat als docenten heel hard moeten werken de leerlingen dat juist niet doen.

19-03-2007(MvdG) Spieken, het hoort erbij. Als leerling probeer je 's wat en als docent steek je daar een stokje voor. Soms denken leerlingen heel inventief te zijn, maar docenten hebben de meeste trucjes al voorbij zien komen. Wat door de leerling als een novum wordt gezien wordt gapend van verveling door een docent gadeslagen, al tientallen keren voorbij zien komen. Soms is het ook allemaal gewoon te doorzichtig. Iemand die tijdens een SO zijn pen opendraait....duh!...daar moet een briefje in zitten. Iemand die steeds aan zijn linker- of rechteroor krabt heeft óf luizen, óf probeert iemand ergens in de klas wat multiple choice-antwoorden voor te zeggen. Allemaal al gezien, been there, done that! Dus, Koen*, als je wilt spieken bij Nask, zorg dan dat andere

docenten niet zien dat je alle formules op je hand hebt staan. En, als je die formules dan af hebt moeten wassen, schrijf ze dan niet alsnog op je schoenzolen, voor je het weet maak je blootsvoets je SO'tje Nask. Maar ach, het blijft een leuk kat en muis-spelletje dat spieken.

* I.p.v. de naam Koen kan hier willekeurig welke naam ingevuld worden.

16-03-2007 (OS) Als docenten proberen we ons vaak in de leerlingen te verplaatsen. De leerling probeert dat andersom ongetwijfeld ook. Vaak lukt het zowel de één als de ander. Echter met name woordgrapjes of woorden met dubbele betekenis gaan nog wel eens langs ons heen. Zo probeerden we laatst de wederkerende werkwoorden uit te leggen. Voorbeeld: Ik was me, ik concentreer me, ik wind me op... "Ik wind me op?" klinkt er verbaasd uit 2B gevolgd door her en der wat gegniffel. "Ja", leggen we uit, "van: ik wind me op, jij windt je op, hij windt zich op, enzovoorts". Gegniffel verandert in gelach. Enigszins vermoedend waar de lol vandaan komt, besluiten we een ander werkwoord als voorbeeld te nemen. Vandaag kwam hij echter weer opduiken, want we moesten 'm in de verleden tijd zetten en nee, dat wordt dus niet: ik ben opgewonden, maar: ik heb me opgewonden. "?????", reageert 2B. Voorbeeld: Toen de halve klas haar huiswerk niet had gemaakt..., (dat is natuurlijk geen realiteit. "Neeeee", klinkt er in koor), toen heb ik mij daaraan geëgerd (ook dat is natuurlijk geen realiteit. "Neeeee", klinkt er in koor), en toen heb ik mij dus opgewonden. "Ohh..". Pff.. wat een opwinding.

15-03-2007 (OS) Leerlingen maken geluid. Gelukkig maar, het zou anders een saaie boel hier worden. Soms maken ze heel mooi geluid, denk maar aan Castle Lane Rock of neem elk willekeurig muziekuur (goedmakertje;). Andere keren spreken we eerder over lawaai dan over geluid maken. Dat leraren ook geluid/lawaai maken en zo overlast voor leerlingen/andere leraren veroorzaken is zeldzamer. De tussenwand van lokaal 19 en 20 draaide vanochtend de rollen om door niet geheel te sluiten. Net toen Gerard Jansma een rake opmerking wilde plaatsen in zijn klas, kwam Marjan van de Goor er doorheen gekletst met de uitleg van een opdracht aan haar klas. Een uur later vertelt Daniëlle Geenen honderduit over de Islam, laat Gerard Jansma hard een sirene op de achtergrond afgaan. Het is als leerling toch geen werken met die leraren die constant door de les heen praten!? Een excuus vooraf naar elkaar was dan ook niet overbodig. "Tja", zei de docent Nederlands, "Ik heb 1a en ik ga film met ze kijken. Dat kan lawaai opleveren". "Tja", zei de docent aardrijkskunde, "Ik heb 3a...".

14-03-2007 (OS) Wij zijn een vrij kleine school. Zo'n 570 leerlingen. Alhoewel..We vragen ons af hoeveel dagen er eigenlijk zijn dat we helemaal compleet zijn. Geen zieken, geen verhinderden, geen beroepsorientaties, geen maatschappelijk stages, geen spijbelaars. Allemaal aanwezig: als die dagen er zijn, dan zijn ze vast op één hand te tellen. Vandaag startten we helaas met een afmelding van Nick. We wensen hem alle sterkte.

Naast de echte zieken waren er vandaag ook andere categorieën afwezig, zoals de uitslapers van het eerste uur. De afwezigheid van de heren Florian en Martin was echter van korte duur. Een SE laat je niet op je wachten. Met dank aan Michael Termeer. En de spijbelende zieken: ook zij werden spoedig opgetrommeld, zodat ze ons niet hoefden te missen vandaag. Met dank aan de berichtgeving op lokaal nul. Tijdens het SE maatschappijleer en M&O was echter iets vreemds aan de hand vandaag. Na tellen, hertellen was het duidelijk: er was echt een leerling tevéel. Speculaties (iets gezien? gemerkt? een bevalling?) hielpen ons niet verder. Wie is de mysterie-leerling?

13-03-2007 (OS) Je neemt een prachtige lentedag. Het liefst één van de eerste van het jaar. Je neemt een project. Het liefst buiten, in een bos met stokken. Daaraan voeg je 30 eersteklassers, twee goede (naar eigen zeggen..) begeleiders en een opdracht. (Dit laatste is optioneel). Hussel alle ingrediënten goed (voor zover ze dit zelf al niet doen) en bestudeer het resultaat. Vanaf het begin zullen brave Millingse jongens (de pan uit) rijzen en geleidelijk aan transformeren in brulapen (let op : dit kan voor enige geluidsoverlast zorgen). Willem voelt de kleuter in zichzelf opbloeien en vervalt spontaan in de 'nee op alles' fase. Carlijn haalt haar meest verborgen krachten te voorschijn en draagt Loes de berg op. Joran is rustig. Rechts is links en links is rechts en op het laatst neem je Marijke en Mariëlle, het best in vorm op halve snelheid, die hun vertraging rennend goed willen maken en daardoor bijna het prikkeldraad over het hoofd zullen zien. Nog even met je nieuwe witte schoenen door het moeras voor school en klaar is je heerlijke projectdag. Wat zou er eigenlijk gebeuren als je 30 docenten de vrije natuur in stuurde..? Mmm.. projectje?

12-03-2007 (MT) Tring telefoon. Dat overkomt ons nogal eens op momenten dat het eigenlijk niet zo

goed uitkomt. Dan zijn we intensief in gesprek. Of we staan nét op het punt om naar de les te gaan. Of die brief wil maar niet af komen. Soms gaat de telefoon zó vaak, dat het afgesproken werk lijkt: even met z'n allen de werkplanning in de war schoppen. Op zo'n moment deed dat Helinde, die bij ons een slo-tje aan het inhalen was, eens verzuchten: "Ik weet niet wat ik later wil worden, maar dit heb ik alvast afgestreept." Een telefoon heeft iets ongemaniërs. Het is een brutale voorkruiper. Bij de bakker is het heel zichtbaar. Ben je net halverwege je bestelling halfje bruin met vier krentenbollen en is er tringtelefoon, dan laat het meisje - "ogenblikje!" - de anonieme pluk zomaar voorgaan. We nemen ons voor om een volgende keer de hoorn uit haar hand te rukken en de voorkruiper eens precies te vertellen waar hij zijn zojuist bestelde verse stokbrood wat ons betreft in kan stoppen. Maar je schijnt het de beller helaas niet kwalijk te mogen nemen. Die kan immers niet weten dat hij inbreekt op een ongelegen moment. Misschien kunnen we eens aan Karina Riswick vragen of ze een technisch ontwerp wil laten maken, waarbij de beller kan kiezen uit een oproepsignaal. Bijvoorbeeld: "Kies één voor het dringend-dit-kan-geen-uitstel-velen-signaal (geluid: de schooltoeter), kies twee voor het het-hoeft-niet-per-se-ik-bel-later-nog-wel-eens-terug-signaal (geluid: een adjunct die een deadline opgeeft voor het inleveren van een herkansingsbriefje), kies drie voor..." enzovoort. Het lost het probleem van de ontijdige telefoontjes niet op, maar het maakt het misschien wat dragelijker. Tring telefoon. "Ja, hallo? Nee hoor, dat geeft niet. We hebben nét ons stukje af. Fijn dat je het vraagt."

09-03-2007 (MT) Laatst hadden we een liedje van John Dowland (1563 - 1626) in de les. Hoofse liefde in optima forma: "Better a thousand times to die, than for to live thus still tormented; Dear, but remember it was I who for thy sake did die contented." Kijk, die brave John wist hoe hij een dame het hof moest maken. Heel wat anders dan de avances die we lang geleden eens op vertrouwelijke toon in de nachtelijke bus vanuit Parijs door Remco (J.) hoorden maken: "Hé Linda, weet jij dat je een lekker kontje hebt?" In plaats van dat de cavalier in kwestie een welgemikte draai om zijn oren kreeg, volgde nog een knus samenzijn. Maar het kan erger. We noemen maar even geen namen, maar we kennen nu ook een onhandig koppeltje dat er niet voor terugdeinst om de genegenheid voor elkaar om te zetten in ordinaire scheldpartijen over en weer. Dat een dame niet meer - zoals in de adellijke tijd - op een voetstuk staat, was ons bekend. Dat ze inmiddels op de grond onder het voetstuk in het stof kruipt, daar nemen we met belangstelling kennis van. Poepoe, dat is nog eens succesvol emanciperen. Chapeau, madame. Eh... Tering, bitch.

08-03-2007 (MT) Bram had een origineel lunchpakketje bij zich. In plaats van de boterham met worst, had hij feestelijk ingekocht bij de plaatselijke super: een volwassen appel-kruimelvlaai. Hij had hem al half op toen wij er met enige bezorgheid naar keken: kruimelvlaai... kruimels... vlaai... hm, dat beloofde niet veel goeds voor Ed, Gerrie, Dirk-Jan en de andere schoonmakers van de Nesu. Onze tweede gedachte was echter, dat we blij mochten zijn dat hij geen slagroomtaart had gekozen of het fondue-pakket uit de weekaanbieding. Bij gebrek aan bestek zag Brams' halve taart er uit alsof de muizen er aan gezeten hadden. Misschien was dat ook wel zo: Huub en Robin hielden zich in ieder geval verdacht dicht in de buurt op. Gelukkig is de super ver genoeg van school, zodat Brams' voorbeeld niet gauw gevolgd zal worden. Het fietsen er naartoe kost meer calorieën dan een gemiddelde leerling naar binnen kan werken, al mag dat laatste zeker niet onderschat worden. Koekjes, taartjes en gebak zijn natuurlijk wel erg aantrekkelijke bouwstenen voor de groei. Buiten hoorden we de nieuwe brommer van Stan aanslaan. Die klonk zwaar verkouden, maar dat kan aan ons gelegen hebben. Hij schijnt er in twee tellen mee bij de super te kunnen zijn. Hij doet het profiel Economie & Maatschappij. (In de woorden van Gerard Tanke: "Dat ga je doen als je graag met mensen omgaat, maar daar ook iets aan over wil houden.") Als die nu maar niet op ideeën komt.

07-03-2007 (MT) Wie een beetje thuis is in de wereld van Olivier B. Bommel, weet dat daar typische karakters rondlopen. Heer Ollie - "als je begrijpt wat ik bedoel" - zelf natuurlijk, met zijn weergaloze talent om situaties op een verrassende en eigenzinnige wijze in te schatten. De - "hm..." - argwanende Tom Poes, verstandelijk en oplossingsgericht, maar daardoor ook saai en kleurloos. (Niet voor niets is het verhaal jammerlijk snel afgelopen wanneer hij in actie komt.) En wat te zeggen van de lapzwans Wammes Waggel, de immer consequente Dorknoper, de ijdele markies De Canteclaeer en ga zo maar door: stuk voor stuk markante portretten uit Toonders' mensdierenrijk, waarin we het echte leven weerspiegeld zien. Ook op school hebben we een - "eh, dinges..." - Terpen Tijn, een - "ach, gut" - juffrouw Doddell, een - "ik ruik kansen" - Bul Super en een - "zou je dat nou wel doen?" - Hypolitus Hieper. Minder uitgesproken misschien, maar onmiskenbaar. En dat is maar goed ook. Elk van hen belicht het leven van een andere kant en laat ons daarmee de rijkheid

aan invalshoeken zien waaronder we de wereld kunnen bekijken. Dan heb je tenminste een verhaal. Vandaag kwamen we o.a. Bommel en Grootgrut tegen. Goed verhaal. Interessante wereld. Tom Poes gelukkig even nergens te bekennen.

06-03-2007 (MT) Milo had een probleem. Hij was zo aardig geweest om gisteren zijn rekenmachine en zijn geo-driehoek uit te lenen aan Ward, zodat deze tot de tanden gewapend zijn herkansing wiskunde te lijf kon gaan. Maar nu stond Milo zelf ongewapend, terwijl er een uiterst vijandig proefwerk economie op hem af stormde. Gelukkig dat Milo zijn zorgen ruim van tevoren (maar liefst een dikke 3 seconden) bij ons neer kwam leggen. Wat doen we in zo'n geval? Natuurlijk een stichtelijk woordje over zelfverantwoordelijkheid en organisatievermogen, maar vervolgens gewoon op zoek naar vervangende spullen om de arme sukkel de winter door te helpen. Even later kwamen we Ward tegen. Had Ward de geleende spullen niet teruggegeven? Jawel hoor, zij het niet rechtstreeks, maar via een klasgenoot. De rest kunnen we raden. De klasgenoot moest vast de bus naar Millingen halen en gaf de spullen waarschijnlijk in het voorbijgaan aan een vriendje. Die was mogelijk net zijn kastje aan het uitmesten en legde de spullen misschien even op het bankje. Mia zal ze wel tegen zijn gekomen bij het schoonmaken en heeft ze vast naar Theo gebracht, die ze natuurlijk bij de gevonden voorwerpen voor zijn raam heeft neergelegd. Een onbekende leerling was ongetwijfeld vóór Milo op school (over dit element in onze fantasie zijn we aardig zeker: vrijwel iederéén is immers vóór Milo op school) , "herkende" zijn wiskunde-uitzet die hij nét te kort kwam voor zijn economie-proefwerk en ging er mee vandoor. Zoiets. Of iets anders. Hoe dan ook: van je strijdmakkers moet je het maar hebben.

05-03-2007 (MT) Sommige dingen zijn geheim. Roos, dat verliefd per se willen maar aangaat. weten wel gewoon Omdat Davey belangrijk tot nu toe de informatie is. Maar omdat het iets Maar op wie mensen zijn En geheim. belangrijk, dan ze het tóch Zo wilden geheim. niemand waarschijnlijk en Anne graag Niet Senna privacy-gevoelig hoorden was. Vandaag weten. we het vriendje nieuwsgierig. Of heet. Niet dat het is. het was wél Renée, Zo, en nu weet iedereen het.

02-03-2007 (DG) Het was vandaag een beetje een beetje een droevige dag. Niet voor iedereen, maar bijvoorbeeld wel voor Boyd en zijn klasgenoten. Boyd was vandaag namelijk voor het laatst bij ons op school. En om deze laatste dag niet onopgemerkt voor hem voorbij te laten gaan, hadden zijn klasgenoten iets bedacht. Dit vereiste wel wat voorbereidend werk en overleg, maar waar een wil is, is een weg. En zo werd Boyd ter ere van zijn afscheid getrakteerd op een heuse taart! Nu hoort taart over het algemeen bij feestelijke gelegenheden, maar deze was toch echt bedoeld om te laten zien dat hij gemist zal worden. En op de valreep van deze schooldag werden de laatste drie docenten die nog in de school rondliepen ook getrakteerd. Op een koekje. Zo maar, spontaan, niet als goedmakertje, zeker geen omkoopactie, echt geen koekje van eigen deeg, maar een echt biscuitje. Met chocolade. De gulle slijmerds, uh pardon, gevers waren Brian en Marc, de laatste twee leerlingen die nog in de school rondliepen. En zo eindigde deze voor sommigen beetje droevige dag toch nog leuk.

01-03-2007 (DG) Vandaag werd in de derde klas onderzoek gedaan naar hoe leuk de maatschappelijke stage is. Gewapend met stellingen en camera betraden de onderzoeksters het achtste uur lokaal 16. De uitslag was natuurlijk zonnig en positief, want maatschappelijke stage is hartstikke leuk. Toch vond Nick het nodig om het zonnige klimaat van de les op te luisteren met wat licht van de maan. Van twee halve manen wel te verstaan. Gelukkig draaide de camera op volle toeren om deze bijzondere zonsverduistering vast te leggen. Binnenkort op deze site.....de beelden!

Verder een terugblik op de faits divers van 13 februari. Toen liep Stan te stralen bij de gedachte aan een toekomstig motorrijbewijs. Sinds zeer recentelijk mag hij zich de gelukkige eigenaar noemen van het zeer felbegeerde papiertje. Hierdoor kon zijn altijd al zonnige humeur echt niet meer stuk.

Kortom, een zonnig dagje vandaag op een enkel, niet noemenswaardig donderwolkje na. Maar ach, dat waaide ook weer zeer snel over.

28-02-2007 (DG) Vanavond was de premiere van 'Oogverdovend 2007'. Een prachtige productie van onze eigen leerlingen onder leiding van regisseuse Amber van Altena. Met een ijzersterke rolbezetting werd het publiek meegenomen van de ene dialoog in de andere monoloog, hier en daar aangevuld met een trioloog. De hoofdrolspelers speelden stuk voor stuk de sterren van de hemel. Ook de huisgemaakte special-effects waren geweldig mooi, waarbij sommigen zelfs live op het

podium werden uitgevoerd! Mocht deze voorstelling ooit op dvd verschijnen, is het zeker te hopen dat de extra's ook op het schijfje zullen verschijnen. Want wat niet op het podium te zien was, mag zeker niet uit het geheugen verdwijnen. Over enkele jaren willen wij zeker nog met een glimlach terug kunnen kijken op het veelvuldig spiegelgebruik in de jongenskleedkamer, het verstoppertje spelen op het toilet tijdens zijn eigen scene door Joppe, de onvrijwillige blosjes van Willem en Gérard, de muisstille slappe lach van Nina, Lizet en Michaela, de vliegensvlugge verkleedpartijen van Jonas en nog veel meer. Voor dit jaar kon de productie niet meer meedingen naar de Oscar. Maar voor volgend jaar zou 'Oogverdovend 2007' wel eens voor een grote verassing kunnen gaan zorgen. Rol de rode loper maar vast uit. And the Oscar goes to.....

27-02-2007 (MT) In de vakantie hebben we weer eens naar het sterke plot en de strakke styling van *The Matrix* gekeken. Ook de films *The Matrix Reloaded* en *The Matrix Revolutions* gingen de speler in om nog maar eens bevestigd te krijgen dat het sinds *Jaws 2* en *3* met vervolgfilms nog altijd hetzelfde gesteld is: visuele blubberbagger. (Zou de stelling te gewaagd zijn dat het sinds Adam en Eva ook maar een beetje aansukkelen is met de vervolgexemplaren?) *The Matrix* is echter een sterke film. Dit keer viel ons de overeenkomst tussen de schijnwereld van *The Matrix* met de beleving van school door sommige leerlingen op: in deze schijnwereld is alles mogelijk, als je je geest maar vrij genoeg maakt. We moesten aan Leroy denken. We hoorden hem vorig jaar in de vijfde periode ondanks zijn slechte cijfers en zijn rampzalige werkhouding nog monter zeggen, dat de overgang naar de vijfde klas een alleszins haalbare kaart was. We zagen hem in zijn *Matrix* springen van de ene wolkenkrabber naar de andere, maar helaas had zijn geest zich vorig schooljaar niet helemaal vrij kunnen maken van de zwaartekracht. "Everybody falls at the first jump." Laten we hopen dat hij dit jaar - *reloaded*, maar gezien de resultaten toch nog altijd vertrouwend op de mogelijkheden die *The Matrix* biedt - wat verder reikt, zodat we het volgend jaar - *revolutions*, al vraagt het messiaanse verhaal van *The Matrix* eerder om titels als *relevations* of *revelations* - mogen beleven: een Havo-diploma. *In the real world* dan wel te verstaan.

26-02-2007 (DG) Vrijwilligers verdienen het om af en toe in het zonnetje te worden gezet. Vandaag waren dat de leerlingen die tijdens de open dag onze school op geweldige wijze hadden gepromoot. Voor de vakantie kwamen zij zich nog ietwat aarzelend melden. Toen om hun naam met voor hen onbekende reden op een blaadje te schrijven. Vandaag kwamen zij zich wederom melden. Echter deze keer om een lekkere beloning in ontvangst te nemen. Helaas werden vandaag niet alle vrijwillige acties op deze manier beloond. Bram en Michael dachten het goed te doen om elkaar aan te wijzen toen door de docente 'vrijwilligers' werden gevraagd om het lokaal te verlaten. Dat deze onbaatzuchtige actie beloond zou worden met een heuse verwijdering, hadden de heren zich alleen even niet gerealiseerd. Dus ook zij mochten zich vandaag melden en wat in ontvangst nemen. Jammergenoeg bestond voor deze twee 'vrijwilligers' de beloning niet uit een smakelijke snoepzak. Voor hen was het een smaakvol rood briefje.....

16-02-2007 (GL) Dat moet een bijzondere gewaarwording zijn. Eerst zie je je docent braaf luisterend naar je verhaal, de volgende dag wandelen ze kauwgum-kauwend en versierd met kleurrijke tatoeages door de gangen. Huh? Zijn ze ineens lid geworden van de Notre Dame des Hell's Angels? Geschiedenis van een docente met een zichtbare roos op haar velletje. Een onder een shirt-mouw vandaan piepende tribal....Kijk, er zijn docenten waar je dit van verwacht, maar zoveel ineens? Een groep attente leerlingen stelde een onderzoek in. Een spoor van gekleurde papiertjes verraadde dat de sleutel tot dit mysterie in de docentenkamer moest liggen. Veel speurneuzen durfden deze hindernis niet te nemen en moesten afhaken. Durfal Tom stapte zo naar binnen, werd meteen weer teruggestuurd, maar kon nog net de oorzaak van al deze al dan niet kunstzinnige versierselen ontdekken..... Op tafel stond een trommel vol met kauwgumpjes met plak-tattoes. Hoe die daar terecht was gekomen? Waarschijnlijk zullen we de ware toedracht nooit helemaal kunnen ontdekken, maar we denken dat er een tweetal dames zijn die er meer van weten.....(fijne vakantie, allemaal).

15-02-2007 (GL) Verwondering onder de docenten. Ten eerste natuurlijk omdat een aantal van hen vanochtend geen regenbroek hoefde aan te trekken, vanwege het mooie droge en zonnige weer dat over ons werd uitgestort. Wat zien docenten en leerlingen er ineens leuker uit als er een beetje zonneschijn over aait. Nog meer verwondering omdat Amy liever in het lokaal bij haar docent wilde blijven dan pauze vieren. De docenten in de docentenkamer waren verbaasd, dit verwachtten we van vele leerlingen, maar Amy? Gelukkig is er nog de zekerheid van de "profielwerkstukpresentatieavond" (tsjonge, zou dat mogen

bij scrabble?). Alle vijfdejaars lieten in de afgelopen weken hun eigen docenten in de steek om er voor te zorgen dat ze een zo goed mogelijke indruk achter zullen laten op het publiek, hun begeleider en de "ghost"-beoordelaars. Ook hier waren er verrassingen. Niet alleen zijn er werkstukken gemaakt over de verslavende werking van eten, ook hooligans werden aan een nadere inspectie onderworpen. Hopelijk blijft het bij hooligans op papier. In Engeland bestaat de traditie van het onderbreken van publieke sprekers. Laat het omgaan daarmee maar aan de docenten over.....

14-02-2007 (GL) Jargon. Een school als de onze staat er bol van. Vandaag ook weer. "Wat is een ASS-leerling?" Voor mensen met een Engelstalige achtergrond een vraag waar even bij gegniffeld moet worden. Voor de rest serieuze gezichten. Niet alleen verwachten wij van onze docenten dat zij deze vraag kunnen beantwoorden, maar ook dat ze deze leerlingen op de juiste manier kunnen benaderen. Dat ze competent genoeg zijn om de juiste psycho- en ortho-didactische handelingen te verrichten. Dat ze in staat zijn op hun eigen handelen te reflecteren. In de omgang met leerlingen, maar ook met collega's mondeling en schriftelijk vaardig zijn. Een POP opgesteld hebben. Daarnaast moet een docent natuurlijk ook de wet-BIO-competenties (leuk woord voor scrabble, net als hangplekdakjes, of niet Fon?) met SMART-geformuleerde doelen kunnen lardereren. Jargon. Je hebt het nodig, maar nu en dan komen er wel erg leuke nieuwe specificaties bij. Klankbordgroep nieuwbouw. Inferno. Selectie-taakcriterium. Vandaag was het V-day. En hopelijk komen er snel die fijne hangplekdakjes. Niet alleen fijn voor Fon.

13-02-2007 (GL) Het gonst op school. Er hangt een soort spanning in de lucht die je bijna kunt aanraken. De herfst nooit echt opgehouden, de winter nauwelijks opgestart...is de lente stiekem begonnen zonder ons ervan op de hoogte te brengen? Wat is er aan de hand? Dat hangt af van wie je het vraagt. Ivo en Willem hadden het vandaag moeilijk met Valentijn. Morgen komt misschien wel, misschien niet, een berichtje van die geheime liefde. Wie hopen er nog meer op zo'n klein berichtje? Nee, dan Stan. Hij kan niet wachten tot de komende dagen voorbij zijn. Hij gaat afrijden voor zijn motorrijbewijs, en straalt bij de gedachte alleen al. Geen wonder. Nog meer gefriemel en gefruitsel: het schoolfeest. Gaat Joran echt als hippie? Doet Sjoerd alleen een zonnebril op? Vindt Koos die glow-in-the-dark hairspray, waar hij naar op jacht is? Soms is de werkelijkheid spannender dan fictie. En is rust ver te zoeken. Gelukkig maar. Altijd maar op de bank voor GTST is ook niks. Soapshow Notre Dame, elke dag een nieuwe aflevering.

12-02-2007 (GL) "Waar zijn die mooie bloemstukken voor?" Een nietsvermoedende voorbijganger had even afgelopen zaterdag gemist. Nee, deze bijzonder vrolijke en opvallende tuilen waren niet bedoeld om de strafklanten van een beter humeur te voorzien, maar om nieuwe leerlingen te overtuigen van de frisse zonnigheid van onze school. En de aantrekkelijkheid van onze school is groot als er zelfs op zaterdag leerlingen uit zichzelf naar school komen, om te helpen bij scheikunde, of omdat ze graag hier zijn, zoals Bram. Wat te denken van Pien en Hanneke die samen het bord bij Engels volschreven en samen de bureostoel uitprobeerden? Een mooie dag, zaterdag. Was er vandaag dan wat van de glans verdwenen? Nee, slechts de melk in de koffie-automaat was op, en een enkele docent zag er wat vermoeider uit dan anders, maar wij waren zaterdag niet anders dan anders. Dat voel je. Hopelijk voelen de nieuwe eerstejaars dat ook als ze beginnen in het volgende schooljaar. Dat gunnen we ze, net zoals de zonnige, gele bloemen bij de strafklantjes.

09-02-2007 (MT) Telkens als we de school inrichten voor de open dag, zien we dingen die ons gewoonlijk niet opvallen. Een lelijke prullenbak die in het zicht staat. Een deurpost die een likje verf kan gebruiken. Een rommelige indeling van een prikbord. We kijken met vreemde ogen naar ons vertrouwde schooltje: wat zien de bezoekers als ze binnenkomen? Krassen op ons zeil. Zullen ze de school waarderen zoals wij haar waarderen? Krassen op onze ziel. Natuurlijk is te zien dat de school aan vervanging toe is. Ze is verre van volmaakt. We gaan niet voor niets een prachtig nieuw gebouw neerzetten. Maar in de imperfectie schuilt ook schoonheid. De meesterschilder Caravaggio laat dat zien in de kleding van het model (het lijkt één en dezelfde man te zijn) dat hij gebruikte voor *De Emmausgangers* en *De ongelovige Thomas*. Bij de eerste afbeelding is de kleding bij de elleboog, bij de tweede bij de schouder ingescheurd. Versleten, naar het schijnt. Een bewuste keuze van de schilder, die het zich immers veel makkelijker zou hebben gemaakt als hij deze imperfectie achterwege had gelaten. Als je het even op je in laat werken, zie je dat het gewoon veel mooier is met de zorgvuldig geschilderde slijtplek. Het draagt bij tot het totale drama en geeft aan het bijbelse tafereel een heel menselijke dimensie. Laten we zo ook maar kijken naar ons vertrouwde schooltje, zolang het er nog staat. Notre Dame mag niet perfect zijn, maar ze heeft een

heleboel menselijke dimensies. En daarom is ze mooi.

08-02-2007 (MT) Jalousie de métier. Zo heet het, als je jaloers bent op het beroep van iemand anders. We hebben er allemaal wel eens last van. Op een zonnige dag leveren we graag onze diploma's in voor een dagje werken bij de plantsoendienst. Of kijkend naar het uurloon: in plaats van het trekken aan een onwillige klas zouden we wel eens liever zwart een wit muurtje willen stucen. Ook schoolintern is er jalousie de métier. De talendocent die met een zware tas vol correctiewerk in de auto stapt, ziet met jaloezie de collega lichamelijke opvoeding onbepakt op het fietsje vertrekken. Andersom zou de docent lichamelijke opvoeding zijn klassen wel eens rustig in de bankjes met wat taaloefeningen willen hebben zitten, in plaats van krioelend in een akoestisch rampzalige gymzaal. Maar doorgaans is iedereen toch wel heel tevreden met het eigen schoolvak. In een enkel geval zelfs overmoedig tevreden: zo waagde Magda Brzezinska het vandaag aan Jan van de Kemp te vragen of hij niet liever Frans zou hebben gestudeerd. "Veel leuker toch!" Het kuchje waarmee de suggestie beleefd van de hand werd gewezen zei genoeg: je gaat een doorwrochte symfonie van Bruckner niet inwisselen voor een triviaal riedeltje op een accordeon. Geen *jalousie de métier* dus, want dat is niet voor niets Frans. Wat gebeurde er eigenlijk vandaag nog meer? O ja. Het sneeuwde een beetje. De Kasteelselaan was humor.

07-02-2007 (MT) Humor is een glad pad. Waar de één hard om kan lachen, vindt de ander het maar flauw. In een uitslag van een steekproef over humor was Youp van 't Hek in 1996 zowel de op één na grappigste Nederlander als de op één na flauwste. Leuk! Of niet natuurlijk. In ieder geval maakte het duidelijk dat er zoiets als absolute humor niet bestaat. Niet de grappenmaker bepaalt namelijk wat leuk is, maar degene die de grap consumeert. En elke consument neemt zo zijn eigen achtergrond mee. Adriaan van Dis beschreef in *Een barbaar in China* de hardvochtige Chinese humor: lachen om andermans ongeluk. Zo kwam Mathieu Breuring laatst een klas Chinezen tegen toen hij hard zijn teen stootte tijdens de les. Hij trok wit weg van de pijn. Reactie van zijn klas: dikke lol! Uitgerekend Frank - toch niet altijd de braafste - wist de klas er op attent te maken dat het vette gelach om dit misfortuin toch minder gepast was. Je ziet het vaker op school, die twijfelachtige Chinese humor: wanneer een docent bij zijn rondgang struikelt over een tas. Als een klasgenoot zich verspreekt. Er wordt vaak nét even iets te uitbundig om gelachen om nog kies te zijn. Is er zoiets als ethiek van de humor? En kan humor esthetische kwaliteiten bezitten? Zouden we, in analogie met de kunsten, spreken van hogere humor en lagere humor? Dan was het grappje dat we vandaag in de les maakte - het viel in de klas zo dood als een platgereden zeeëgeltje in een tonnetje slachtafval - misschien tóch wel leuk. We moeten de leerlingen alleen nog even fijnzinnig en verantwoord leren lachen.

Dit stukje is wel/niet leuk. (omcirkel uw keuze op het beeldscherm)

06-02-2007 (MT) Meiden lopen gezellig arm aan arm door de gang en jongens zijn gezellig onderling aan het duwen en trekken. Dat is zo'n beetje het stereotiepe beeld. Zo nu en dan willen meiden elkaar bij uitzondering nog wel eens een duw geven, maar andersom zien we het voorlopig toch niet snel gebeuren dat jongens gezellig arm aan arm door de gangen gaan lopen. Jongens vertonen nogal eens haantjesgedrag: met de borst vooruit laten merken dat er een baasje is op de paar vierkante meter kippenhok die ze kunnen overzien. Op school hebben we zo een aantal *cockpits*, zoals de arena's heten waarin hanengevechten worden gehouden. Bij de bankjes bij de herentoilet is een met tweedeklassers. Kleine haantjes. Wie mag er wáár op een bankje zitten. Vermoeiend gedoe. Dan wordt Jip weer eens geplet, dan ligt Bas weer in het gangpad, dan zit Hugo weer in de prullenbak. Bij het mededelingenbord is de cockfight meer een stáánd gebeuren. Grote haantjes. Daar wordt vooral tegen elkaar aan gelopen en geoefend met worstelgrepen. Voorlopig lijkt Jasper daar zijn hanenborst het hoogst te houden, maar om hem heen wordt er inmiddels stevig gegroeid. De ingang van de school. Fladder, piep, kukeleku. Krielhaantjes. Uiteindelijk gaat het meestal vanzelf over in de vierde. Dan is de pikorde blijkbaar vastgesteld of kan het niet meer zo boeien. Overigens is er bij de hanengevechten zelden een kip te bekennen. Het is bekend: kippen gaan er vandoor als je er geen hek omheen zet. Geef ze 's ongelijk. Arm aan arm door de gang. Kneuterknusgezellig man.

05-02-2007 (MT) Voor een aantal leerlingen is het na Castle Lane Rock even slikken. Gewoon weer les. ~~Geen lesuitval en andere voorrechten~~ spannend podium meer in het verschiet. Business as usual. Alhoewel... Er sneuvelden in het rooster van klas 4 vandaag nogal wat uren. Wegens nuttige cursussen van docenten. Of wegens ziekte. Zo kon het gebeuren dat Chiel* - "nou, doe!" - ruim voor het middaguur weer huiswaarts kon keren om ~~wat te gaan t.v. kijken en MSN en huiswerk te maken.~~

Of dat er zoveel tussenuren waren, dat Guido* - "ok, chill" - ~~met gemak thuis drie potten thee kon gaan drinken en een paar uur raggen op de gitaar~~ in alle rust kon gaan studeren alvorens naar de natuurkundeles van Mathieu Breuring te gaan. Het maakte ons wel een beetje jaloers, want voor ons zit deze hele business-as-usual-week dichtgeplempt met avondbijeenkomsten en achterstallig werk. En als we daar dan vrijdag een beetje doorheen zijn, mogen we zaterdag als toetje ~~lekker even ontspannen muziek maken met wat leerlingen~~ nog een loodzware open dag draaien. Notre Dame is soms een veeleisende geliefde. Een echte mistress. Zo één met hoge zwarte laarzen en een zweepje. Een Hanja Maij-Weggen. Nooit van gehoord? ~~Hoewel gelukkig kan een mens zijn.~~ O. Nou, jammer dan.

P.S. De met * gemerkte leerlingen zijn niet (we herhalen: niet) opgevoerd met de bedoeling ze in discredit te brengen. Écht niet. Hand-op-het-hart-ongelogen-waar-niet. Spuwen-door-de-vingers-hand-in-het-vuur-niet. Nee hoor, écht niet. ~~Nou ja, eigenlijk wel natuurlijk. Maar niet doorvertellen.~~

02-02-2007 (MT) Muzikanten zijn wel eens jaloers op dansers. Als die een keer een arm of een been de foute kant op steken, loopt de muziek lekker door en kom je er meestal wel mee weg. Als een muzikant ernaast zit, valt het direct op en ligt soms het hele nummer in kreukels. De repetities en vóór-generales waren ook zó goed gelopen dat foutjes op Castle Lane Rock 2007 niet uit konden blijven. Op het podium klinkt alles heel anders dan in het vertrouwde muzieklokaal. En 500 man publiek dat op je vingers zit te kijken, brengt natuurlijk extra druk met zich mee. Maar de foutjes bleven gelukkig binnen de perken en velen loofden het concert achteraf om het behaalde niveau. Alleen Robin ging op het eind van haar nummer volledig de harmonische mist in, nadat Wies haar een verkeerde kant op had gestuurd. (Overigens wel knap, om een compleet refrein één toon hoger dan de begeleiding te zingen.) Verder was het genieten. Van de ordinaire toilettdames Pita en Roos als presentatrices, van de fantastische danseressen en van de gevarieerde, pittige en mooie songs die de revue passeerden. Onze favoriet won geheel volgens traditie weer eens niet ("Welcome back my friends, to the show that never ends. Ladies and gentlemen, Emmerson, Lake and P... eh... Vera, Wies and Robbie!"). Maar met de winnaar was ook niets mis: Fon met zijn mooie meidenzwijsel *How come*. De eerste mannelijke winnaar van CLR. Als ie nu maar niet naast z'n kistjes gaat lopen.

01-02-2007 (MvdG) De natuur is een beetje van slag. Al weken, wat maanden, is het veel te warm. Overall laten pas geplante voorjaarsbollen al hun kopjes zien. In een moment van stilte in een klas kan je hier en daar een vogeltje horen fluiten. Vast genietend van een welverdiende pauze bij het bouwen van zijn liefdesnestje. De beesten en planten zijn van slag, ze hebben de lente in hun bol. Maar niet alleen die beesten, ook de leerlingen van Notre Dame hebben de lente in hun bol. Overall zie je sporen van ontluikende liefdes, stelletjes die klef tegen elkaar aanhangen in de gang, stelletjes die midden in de klas (50 centimeter van het bureau van de docent!) staan te zoenen. Anneke van Bronswijk denkt erover een speciaal boekje (tip: roze kaft) aan te schaffen om bij te kunnen houden wie-nou-ook-alweer-met-wie-gaat in haar mentorklas. Als ze de tel kwijt is kan ze het navragen bij Danielle Geenen, er is een mysterieuze aantrekkingskracht tussen de leerlingen uit 1C en die uit 2B. Of is het gewoon het broeierige weer?

31-01-2007 (MT) Wendy Hoogveld, leerling van klas 4, leverde in 2000 als opdracht voor het kersverse vak CKV1 een cassettebandje met *A singing life* in. Zo. Mooi een praktische activiteit gescoord. In die tijd moest nog elke derde klasser een tekstje op muziek zetten: iedereen had immers muziek in klas 3 en er was nog geen dans en drama. Daarbij kwamen ook nog eens de praktische opdrachten van CKV1. Elk jaar werden er meer dan 140 liedjes ingeleverd. Daar zat natuurlijk een heleboel rommel bij, maar ook sterke concepten. Zoals *A singing life* dat uitgroeide tot de herkenningstune van het podium dat voor al die creativiteit ontwikkeld was, Castle Lane Rock. Zou Wendy geweten hebben dat ze iets leuks gemaakt had? We herinneren haar niet als een muzikaal bijzonder begaafde tante, al staan er veel achten achter haar naam in onze agenda. Ze was in ieder geval wel handig: ze maakte goed gebruik van herhaling en hield het simpel. Less is more. Aanstaaende vrijdag staat haar liedje voor de zoveelste keer op het programma. Nu gezongen door Lieke en Robin, bijgestaan door - yo, modern - rapper Redouan. Overigens gaan we vrijdag wel afrekenen met het vooroordeel dat er op Castle Lane Rock alleen lieve liedjes door lieve meisjes gezongen worden. De jongens hebben het podium gevonden...

30-01-2007 (MvdG) Leuk bedacht, die schoolfoto's van alle leerlingen in miniformaat naast de deur van de docentenkamer, alleen jammer dat je nu niet meer in of uit kan. Massaal staan ze zich daar te vergapen aan elkaar. Ondertussen roepend: "Moet je kijken hoe belachelijk mijn haar zit", "Iek, ik zie er niet uit!" Een enkeling meent dat, de meesten roepen het hopen op de reactie van een

klasgenoot die zegt: "Niet waar joh, je staat er keimooi op!!" De foto's maken heel wat emoties los: "al die %^\$-puistjes!", "Ik verscheur het hele pakketje als ik thuis ben", maar gelukkig ook "Mag ik een foto van jou in mijn agenda?" Dat Frenk nee zei tegen Jasper, was gewoon omdat 'ie er nog zoveel uit moet delen aan zijn vrouwelijke bewonderaars: zijn vriendin, oma en mama. Als je de docenten over diezelfde foto's hoort praten zeggen ze andere dingen: "Kijk nou, die grijns van Teun, precies zoals 'ie altijd is" en "Kijk nou, die boeventronie van ...". Maar soms vallen er ook wat rare dingen op: Pelle *lacht* op de klassenfoto (huh?) en Naud heeft het op school wel heel erg naar zijn zin. En Freek, die altijd zo zonnig is, figureert als een donderwolkje op zijn klassenfoto. Volgend jaar weer gewoon hè jongens: Freek lachend, Pelle met een minzaam spottend grijnsje en Naud...tja... 29-01-2007 (MT) Soms vergeet iemand wel eens wat. Om te doen of zo. Dat is meestal geen probleem. Dan komt het wat later. De aardrijkskunde PO van Michiel bijvoorbeeld. Of het komt helemaal niet. Het CLR-liedje van Robbie. De een rekent het je wat zwaarder aan dan de ander. Kruisje. Of het wordt door de vingers gezien. Iedereen vergeet tenslotte wel eens wat. Zo vergeet Marjan van de Goor wel eens een faits divers te schrijven. Maar er zijn meer aansprekende voorbeelden. Neem het bijbelboek Genesis. God scheidde eerst licht en duisternis. Verstandig, want zo'n hele schepping op de tast doen, is natuurlijk geen werk. Maar vreemd genoeg schiep hij de zon - toch niet onbelangrijk voor het licht - pas veel later. Twee dagen maar liefst. Gewoon vergeten, zou men kunnen denken. Maar verder geen enkel probleem: geen man die het gemerkt heeft. Die kwam immers pas op de vijfde dag. Toch is het 'M later zwaar aangerekend hoor. Kruisje.

26-01-2007 (MT) Au. Marc en Niek. Tijdens de sportdag in de Jan Massinkhal werd er fanatiek gesport. In ieder geval door het personeelsteam. Au. Dat was net goed op weg om de beker te winnen, toen het bij het voetballen werd gestuit door twee boeven met een fluit in hun hand. Au. Die bleken het ook nog eens voor het vertellen te hebben. Marc en Niek. Die ja. Au. Terwijl het personeelsteam nog bezig was om de posities in te nemen die hun topcoach Marcel had toegewezen, gaven de twee onverlaten plotseling de bal vrij, die vervolgens door Leroy vanaf de middenstip in het nog verlaten doel werd geschoten. Bleek die laffe bal niet alleen gewoon te tellen, maar ook nog eens het winnende doelpunt te zijn. Marc en Niek. Au. Misschien heeft een collega nog een slootje van ze liggen? Is hun PWS al goedgekeurd? Marc en Niek. Charel van Deursen had meer begrip: "Ach, ze grijpen gewoon hun kans. Doorgaans zijn wij het, die de gang van zaken bepalen." Au. Verder was het een prachtige sportdag. In de felle strijd sneuvelden wel her en der enkele gladiatoren. De complete sectie beeldend werd uitgeschakeld, omdat Frank Tarenskeen en Milou Blankenheim hun sportieve ambities niet aan wisten te passen aan hun fysieke mogelijkheden, Ruben liep te hinken, Randy kreeg per ongeluk een bal tegen z'n hoofd en zo waren er de hele dag meer au-tjes en pijntjes. Au. Gelukkig geen grote ongelukken. Au. Al doet de school er misschien goed aan nog een extra adjunct te zoeken, want het exemplaar dat nog een hele tijd mee had moeten, wil op het moment dood. Dat een mens zoveel spieren kan hebben die pijn kunnen doen! Maar goed. Au. Marc en Niek dus. Au. Die hebben zomaar hun diploma nog niet. Au. Au. Existentieel au. Diepte-au.

25-01-2007 (OS) 2C had een slootje vandaag. Dat wil zeggen: een déel van 2C had een slootje vandaag. De rest stond bij aanvang van de les aan de lessenaar met uiteenlopende sm... eh redenen waardoor zij het slootje niet konden meemaken. Sam had gisteren zijn arm gekneusd én zijn boeken op school laten liggen. "Vervelend, Sam, hoe gaat het nu? Ja, hij is inderdaad heel blauw. Nee, gelukkig ben je inderdaad geen mie..huilebalk". Nick had ook op mysterieuze wijze, niet helemaal te volgen voor de docent overigens, zijn hand geblesseerd en een goedgekeurd briefje van moeders dat leren er niet meer in zat gisteravond. "Nick, toch, hoe kon dat nou gebeuren? Ander keertje inhalen dan maar". Renée had nog meer narigheid meegemaakt de dag van tevoren. "Vervelend, meid. Maak het volgende week maar". Freek was zeer bereidwillig zijn behendige linkshandigheid te tonen, maar besliste in overleg dat het toch moeilijk zou worden. "Weet je wat, Freek, gebruik jij die tijd maar om je spullen op orde te brengen, maak je het volgende week". Anne en Roos en...en... hadden een briefje van de directie, want die hadden gisteravond op school geholpen en tijdnood gehad en Bastiaan had...ja...wat had Bastiaan ook al weer? Pff..Na alle begrip en overleg kon het slootje beginnen. Moe, maar voldaan, begaven we ons later naar de personeelsvergadering. Fon en Guido (zoals altijd als enige nog aanwezig op school) grepen de kans om ons een hart onder de riem te steken: "aah...ga maar lekker vergaderen, dan gaan wij wel relaxed op de bank zitten". Daar doe je het dan voor..

24-01-2007 (OS) Vergaderen over klas 5 is speculeren. Op basis van tal van gegevens proberen de docenten samen een beeld te creëren van de leerling en van zijn of haar resultaten op het

eindexamen. Gaat hij of zij het redden? "That's the question," zou Bert van Leeuwen zeggen. "Dat is nog maar de vraag," zou menig docent daaraan toevoegen. Al calculerend, kijkend naar verleden en heden wordt de question beantwoord. Niet minder dan 2,5 uur, de gemiddelde huiswerktijd van een 5H leerling enkele maanden voor hét grote examen, zwoegden de docenten boven het lot van de finalisten om vervolgens tot de conclusie te komen dat er 'enkele' leerlingen zijn die toch iets minder dan 2,5 uur huiswerk maken per dag. Echt. Je hoeft geen Bert van Leeuwen te zijn om de relatie met lage cijfers te leggen. Als docenten ga je dan na waar de leerling baat bij kan hebben, hoe hij zijn prestaties kan verbeteren en waarmee hij zijn uiteindelijke kansen vergroot. Ja, het is een drukke tijd voor de docenten van 5H. En 5H zelf? "Chill....maak je niet zo druk om het examen....chill... ."

Zou het dan echt allemaal wel goed komen?

23-01-2007 (OS) In het kader van "verbeter de wereld, begin bij jezelf" gingen we vandaag op zoek naar de eigenaar van een verloren stukje bruin brood met boter, zodat de persoon in kwestie bij zichzelf kon beginnen om de wereld te verbeteren. Een stukje bruin brood met boter, tja, dat kon van iedereen zijn natuurlijk, want wij brave, zuunige Nederlanders leven van 8 uur 's ochtends tot klokslag 5 enkel op water en brood, soms een kopje koffie of thee. Een uitschieter naar een cup-a-soup of mars daar gelaten. Niemand die het ons verplicht, hetgeen voor buitenlanders vaak moeilijk te begrijpen is. In sommige landen stopt de wereld met draaien als men geen echte maaltijd kan nuttigen tegen noen. Wij Nederlanders echter, calvinisten in hart en nieren en blijkbaar ook maag, nemen genoeg met onze bruine boterham. Enige verandering in onze samenleving kunnen we toch wel constateren bleek vandaag in de grote pauze. Bij nader onderzoek naar het stukje bruin brood met boter op de vloer werden we verrast met reacties als: "Nee niet van mij, ik eet alleen maar wit brood", "nee. Ik had geroosterd brood bij me" en "neehoor, ik krijg altijd broodjés". "Nee, ook niet van mij: ciabatta vandaag". Vergeefs. De eigenaar van een gewoon, simpel, oud-Hollands stukje bruin brood was ver te zoeken. Gelukkig zijn de jongens van de 4e de kwaadsten niet en werd de wereld alsnog een beetje verbeterd: het stukje bruin brood eindigde in de prullenbak.

22-01-2007 (MT) Wie wel eens geprobeerd heeft om samen met één of meer anderen een stukje tekst te schrijven, weet dat het zelden een goed product oplevert. Dat is zoiets als een tango dansen op een country blues. Dat spoort niet. Daarom laten we vaak iemand eerst een "opzetje" maken. Vervolgens gaan we daar samen met de stofkam doorheen, zodat er uiteindelijk een product ligt waarin iedereen "zich in kan vinden". Dat werkt meestal best goed. Bij het bespreken van het opzetje worden woorden op hun betekenis onderzocht, wordt de klank geproefd, de gevoelswaarde onder de loep gelegd. Best leuk om te doen, dat gesleutel aan de taal. Neem de zin: "de sfeer is gemoedelijk." "Dat woordje *gemoedelijk* zit me dwars," wordt er dan gezegd. "Inhoudelijk niets op aan te merken, maar eh... te ouderwets. Een woord waar de spruitjesgeur nog omheen hangt." "Wat dacht je van *vriendschappelijk*?" oppert een tweede. Maar een derde schuift het alternatief even vrolijk weer weg: "Dekt het niet. Veel te "close". Ritmisch minder soepel." Dan valt er even een creatieve stilte. Waarna het goede woord als vanzelf op tafel valt. Dank U, Heer. Ja, dat moet het dan maar worden. Zo'n tekstbespreking gaat meestal in een eh... ja, heel gemoedelijke sfeer. Mmm... Heerlijk, die spruitjesgeur. Gemoedelijk, gemoedelijk, gemoedelijk. Iedereen z'n lepeltje levertraan al gehad?

19-01-2007 (MT) Wat doe je als je bij lokaal 14 op Wilma Lamers staat te wachten en je heet bijvoorbeeld Berend, Niek, Bob of Diederik? Dan ga je een beetje met je testosteron lopen klotsen en de meiden op de poster van lokaal 11 beoordelen: hot or not. Achter hun rug bevonden zich meiden die vele malen mooier waren, maar goed: in your dreams, boys, in your dreams. Een stuk of zeven kandidates in bikini lachten de heren vanaf de muur toe. Er werden wat punten vergeven, er was wat onderling overleg en tegen de tijd dat het lokaal 14 openging, waren ze er uit: die was "de hotste". Om de keuze van de heren te vergelijken met het oordeel van 5e klas dames, namen we een representatieve steekproef met Lisa en Liza. We vroegen hen welke keuze zij dachten dat de jongens net gemaakt hadden. Hun blik ging geroutineerd langs de kandidates: te jong, mooi haar, mmm neus, leuke ogen, tja die lach. Die, dachten ze: lange blonde krullen. Maar ze zaten er mooi naast. Niet die mooie blonde krullen, niet die meid met de blik van "come on guys, take a shot", maar dat meisje vooraan, met die verlegen, kwetsbare uitstraling. "Ach, hadden de jongens die gekozen?! Gut, wat lief!" zei Lisa. En zo was het.

18-01-2007 (MT) Alfons Baak zat nét met klas 1 te kijken naar een video over de scheepjongens van Bontekoe. Deze beroemde schipper maakte een avontuurlijk reisje naar de Oost: op de heenweg

ontplofte zijn schip en op de terugweg ging hij bijna ten onder in een storm, om maar eens wat te noemen. Dat was pas onversaagdheid en bravoure! Een prachtig voorbeeld voor de verpapte jeugd van tegenwoordig. En kwam de binnensluipende adjunct onder het vastberade beeld van deze zeeheld vertellen dat Notre Dame manmoedig de woedende storm zou trotseren? Mooi niet. Om 14:00 mochten ze allemaal naar huis, de watjes. Better save than sorry, was het devies. Velen gingen veilig met de bus of werden opgehaald door mammië of pappië. Maar Roel niet. Die had vandaag, met zijn fijne gevoel voor transportmiddelen (zie 8-12-07), voor de fiets gekozen. Het water kwam met bakken uit de hemel. Overigens maakte Bontekoe de reis naar de Oost maar één keer. Niet heldhaftig? Ja hallo, hij was wel slimmer. Dus eigenlijk tóch een notredammer avant le lettre.

17-01-2007 (MT) C4J. Zo heet het initiatief waaraan alle Nijmeegse instellingen op het gebied van kunst en cultuur samenwerken met het middelbaar onderwijs. De nieuwe leerlingpasjes die nu de school rondgaan, geven recht op korting bij voorstellingen en concerten, voor het lenen van materiaal van de openbare bibliotheek, voor deelname aan bijzondere culturele activiteiten en wat al niet meer. Alles binnen de stad Nijmegen. C4J? Cultuur for Jou. Mmm. Tja, da's inderdaad een beetje jammer, zo'n afkorting waar twee talen in bekvechten. Als je dan toch popi Engels wil, maak er dan C4Y van. Maar de naam is helaas de winnende inzending van een leerling geweest op een prijsvraag. (Soms kun je leerlingen beter even niks vragen.) Rond het C4J-initiatief is een website in ontwikkeling, waarop leerlingen vertellen over voorstellingen en dergelijke die ze bezocht hebben en wat ze daar van vonden. Voor onze school zitten Mischa en Laura in de redactie. We dachten, we sturen maar meteen twee leerlingen met een goede smaak. Het pasje zelf gaat overigens onder de naam "cultuurpas" door het leven. Kijk, simpel en goed. Dat staat.

16-01-2007 (MT) Senna, Renée, Anne en Roos hadden een klacht. Meer precies: Senna had een klacht en Renée, Anne en Roos stonden achter haar. In ieder geval letterlijk. Waarom in het voorlichtingsmateriaal van de school altijd "die lui van 2d" op de foto stonden en nooit eens leerlingen uit een andere klas. Meiden bestaan doorgaans in twee soorten: de ene soort rent gillend bij een camera weg terwijl de andere er juist eens goed voor gaat staan. Deze meiden behoorden waarschijnlijk niet tot de eerste soort. Meer precies: Senna niet. (Al is het moeilijk om van Senna een foto te maken zónder dat de drie anderen er achter staan.) De klacht was in zoverre terecht, dat Ad van Tilborg voor zijn plaatjes, die hij bij de voorlichting op de informatiemarkten voor de basisschool gebruikt, meestal de klas neemt waaraan hij lesgeeft. Maar nu had hij toevallig - "hoho, kom hier maar eens kijken"- ook een foto van Senna, Renée, Anne en Roos in zijn PowerPointpresentatie. Goed genoeg voor vier giljetjes. Van ons mag elke leerling als modelleerling vóór op de folder prijken: je bent notredammer of je bent het niet. Maar verschil is er natuurlijk wel. Zo grijsde Max ons gedurende het gehele vorige schooljaar vanaf de voorkant van de schoolgids toe. Was niks mis mee, zeker niet voor de regelmatige kijker naar Opsporing Verzocht, maar dat plaatje legt het natuurlijk wel af tegen de magnifieke rode krullen van Karlijn waarmee we het dit jaar mogen doen. Het is niet alleen de duivel die altijd op één hoop je-weet-welt. God doet het ook.

15-01-2007 (MT) Zo nu en dan komen oudleerlingen ons met een bezoek vereren. Nogal eens gebeurt dat - flats, boem, "hallo!" - midden op de dag, dwars door het werk heen. Daar zitten we soms niet zo op te wachten. We hebben tenslotte onze handen al vol aan de leerlingen die nú op school zitten. Maar Debby, Lieke en Ilona en wat eerder Sandra hadden netjes de pauze uitgezocht om even hallo te komen zeggen. Tja, je moet toch wat, wanneer je als Pabo-student gezellig drie uren moet stukslaan. Gelukkig hadden we de namen nog paraat, want ons geheugen wordt op het gebied van namen snel sleets als leerlingen eenmaal de deur uit zijn. Zo herinneren we ons een pijnlijk moment, toen Laura langskwam in het gezelschap van Romy. We openden toen bij het aankloppen de deur van de personeelskamer met: "Ha Laura! En! Hé! Hallo! Leuk om jullie weer te zien." Stom. Na even zoeken in het geheugen, zat "Romy" nog wel degelijk in de neurologische kaartenbak, maar de naam floepte er niet zomaar meer uit. Vorige week was Niels er. Hij kwam een afschrift van zijn diploma halen, want het origineel was hij kwijt. Met zijn naam, hoewel hij toch al heel wat jaren geleden de school bezocht, hadden we geen enkele moeite. Niels had het ons destijds lastig genoeg gemaakt. Nu bleek hij zijn diploma nodig te hebben omdat hij zich een avontuurlijk beroep ten doel had gesteld. "Zo Niels", zeiden we, "Da's niet niks! Maar eh... daar moet je toch wat voor kunnen?" Kijk, dat floepte er per ongeluk weer wél zomaar uit.

12-01-2007 (MT) Vandaag werd de aflaat ten grave gedragen. Het beestje krijgt een andere naam.

Aan het idee en de toepassing ervan verandert verder niets: het blijft een handig smeermiddeltje tegen kleine schoolongemakken en studiepijntjes. Uniek in het Nederlandse onderwijs. De aflaat was één van de aardige verzinseltjes waarmee we in 2003 het 100-jarig bestaan van de school vierden. Hij is in korte tijd ingeburgerd en populair geworden. Je krijgt er tenslotte maar één gratis en voor het overige moet je ze maar zien te verdienen met een goede leerhouding of met een bijzondere inzet voor school. Schaars goedge, die aflaten. De naam "aflaat" werd destijds gekozen vanwege de ontstaansgeschiedenis van de school, waarin vele vrome nonnetjes met hoogdravende rooms-katholieke idealen rondlopen. Een modern speels idee met humor en relativering verbinden aan een bourgondisch oudkatholiek begrip, dat vonden we bij het jubileum wel grappig. En bijzonder genoeg om bij velen een opgetrokken wenkbrauw te scoren. Een aflaat? Huh? Maar we kijken in 2007 even niet meer naar achteren, maar naar voren: ruim baan voor een nieuwe benaming met minder zondige connotaties. De uitgeroepen prijsvraag leverde vandaag al vele vrolijke alternatieven op. We zullen binnenkort zien of het nieuwe woord ook zo lekker bekt en de huh-factor heeft.

11-01-2007 (MT) Ja. Nee. Ja. Ja. Nee. Ligt eraan. Nee. Ja hoor. 'Tuurlijk. Ja. Jaja. Vooruit dan. Geen idee. Liever niet. Ja. Nee. Op een doorsnee dagje school beantwoorden we vele, vele vragen. "Is dit goed?" Ja hoor. "Mag ik naar de w.c.?" Liever niet. "Heeft u mijn rapportcijfer?" Ja. "Mag Wiebel naast Giebel zitten?" Nee. "Mag ik eerder weg?" Ja. "Is Van der Wal er?" Eh.. meneer van der Wal? "Nee, mevrouw Van der Wal." Ja. "Wilt u haar even roepen?" Ja. Altijd fijn als we een vraag instemmend kunnen beantwoorden, want dan is het probleem meestal snel opgelost. "Mag ik Teun een schop geven?" Ja hoor. Maar soms móeten we wel nee verkopen. "Mag ik Naz een schop geven?" Nee Teun. En dan krijg je meteen een volgende vraag op je afgevuurd: "Waarom niet?" Tja, waarom niet. De moeilijkste vraag die er is. Meestal moet je antwoord dan ergens bij de Grieken en Romeinen beginnen om iets van de cultuurhistorische context waarin ons leven zich afspeelt over te brengen, om duidelijk te maken waar ons waarden- en normenstelsel vandaan komt dat richting geeft aan ons dagelijks handelen en leidt tot... Moeilijk, moeilijk. Dáárom niet!

10-01-2007 (MT) Lopend door de gangen vangen we flarden van gesprekken op. Je hebt geen idee waar het over gaat, maar ineens zit er een stuk gesprek in je oor. Onbegrijpelijk, mysterieus, absurd, komisch. Het is het soms allemaal tegelijk. Zo hoorden we een flardje Randy vandaag in een gesprek met Willemien de Mulder: "Oh, dus alleen maar leven en dood. En da's alles?" Alleen maar leven en dood. Er is tenslotte nog zoveel méér, nietwaar. En een tijd geleden hoorden we een paar meiden geinen: "O die? Die gaan we nog eens pakken!" Je hebt er weinig mee te maken, maar eh... wie precies? En... was dat een dreigement? Een beloning? Je weet het niet. Soms zijn de flarden storend. Dan zit er ineens "vet gen**id door dat k*twijf!" in je oren. Dan schrikken we wel even. Omdat het vreselijk ordinair is, maar ook omdat het zómaar over een collega zou kunnen gaan. Natuurlijk alleen maar puberbranie en niet voor onze oren bestemd, maar toch. Als het met 80db door de gang knalt, is er ook moeilijk aan te ontkomen. Misschien hoort het erbij. Zo is een schooldag namelijk een real life versie van het toneelstuk "Wachten op Godot": een absurde aaneenschakeling van vragen, antwoorden, stiltes, meningen, verwachtingen, verwensingen. Theater Notre Dame des Anges voor uw dagelijkse portie hoge cultuur. Allesbehalve saai.

09-01-2007 (MT) Meiden worden voorgetrokken. Dat zegt Jasper. Vandaag maanden we Dirkje tot stilte. Drie keer, dat spreekt bij Dirkje voor zich, want die babbelt op de automatische piloot het liefst van opstaan tot slapengaan. De derde keer was natuurlijk wél de allerlaatste keer. Daarna deden we nóg twee allerlaatste keren. Toen nog een aller-allerlaatste keer. Toen zette we haar aan een tafeltje apart. Toen dreigden we met verwijdering. Toen propten we een bordenwisper in haar mond. Toen naaiden we haar mond dicht. Toen pakten we haar in met drie lagen glaswol en stopten haar in een eikenhouten kist met een geluidswerende binnenvoering. Toen... Jasper heeft gelijk. 'n Jongen was er al drie keer uitgestuurd. Meiden pakken het op een of andere manier toch slimmer aan. Kunnen nét even wat schuldbewuster kijken. Hebben altijd een handig praatje paraat. Neem een doorsnee huiswerkcontrole. Jongen, desgevraagd: "Nee, ik heb mijn huiswerk niet gemaakt." Goudeerlijk. Kruisje. Meisje: "Oh! Maar dat wist ik niet! Anders had ik het zéker gemaakt! Ik schaam me dóód! Mag ik morgen inleveren?" Gehaaid. Jaja, 't is al goed meisje. Maar wat was gisteren de eerste gesnapte tafeltjeskrasser? Een meisje. Tijd voor actie. Help Jasper & Co de winter door. Hou die meiden in de gaten. O, en eh... voor wie het zich kan herinneren: Manon heeft er dus óók een. Ja, zo een.

08-01-2007 (MT) Roel was not amused. Was hij net comfortabel door de mamataxi afgezet bij

school, bleek hij - "ja, nee hè!"- twee volle klokuren te vroeg te zijn gekomen. Vet gepiepeld, geen weg terug. Dat had de school wel even kunnen laten weten. Maar had het dan niet voor de vakantie drie dagen op het bord gestaan, was het niet gemeld in alle klassen en stond het niet met vette letters op de website? Allemaal weten te missen. En had hij in de vakantie dan niet ge-MSN-d? "Geen tijd voor gehad." Tja, dan restte slechts één conclusie: de school was zwaar in gebreke gebleven. De medewerkers van de school gingen intussen aan een ontbijt met bubbeltjeswijn, zodat de eerste lessen in het nieuwe kalenderjaar wel gesmeerd zullen zijn verlopen. Indachtig de recente thema-avond over alcohol hielden de meesten het bij "een bodempje" (vooruit dan: "nóg een bodempje"), zodat iedereen even later op eigen kracht het juiste lokaal wist te vinden. En zodat iedereen aan het eind van de werkdag op eigen gelegenheid weer huiswaarts kon keren. Men moest wel: helaas geen mamataxi's meer beschikbaar.

22-12-006 Logboek gesloten. Weer open op 08-01-2007.

22-12-2006 (OS) Eerst over gisteravond. Het galabal van onze eindexamenhelden was prachtig: mooie kostuums, fantastische baljurken met fraaie sieraden, om over de kapsels nog maar te zwijgen. De foto's laten wellicht nog even op zich wachten, want Jo Heijzen heeft er zo'n pakweg 600 genomen. Van die 600 foto's figureerde Michiel Verstappen o-erigens op een aardig aantal, vergezeld van charmante dames. Toegegeven, we misten de mooie dansvloeren waar koppels stijldansend hun baljurk of pak konden tonen. Frank Tarenskeen, gekleed in een zeer stijlvol erfstuk, en danspartner moesten dan ook, bij gebrek aan beter, salsadansen op 'Doe mij een toppertje'. Maar weg waren de docenten "als het te modern" werd (vrij naar Gérard). Toch bleef het niet onopgemerkt dat de dansvloer aannemelijk voller was toen er muziek uit de jaren 80 en 90 gedraaid werd, oftewel: disco en pop.

Nu over vandaag. Talent hebben wij op school. Kerstkaarten maken klinkt misschien wat simpeltjes, de resultaten waren prachtig en méér dan kerstkaarten. Het schimmenspel op "Flappie" van Youp van 't Hek kreeg een mooie interpretatie van de 2e klassers edie wisten dit toch heel trieste verhaal een komische draai te geven. Dan klas 3. En toen was het stil. De gedichten werden boeiend voorgedragen en wisten de aandacht goed vast te houden met onderwerpen als liefde, vrede, licht, rust...Zij zorgden daarmee voor de dieperliggende boodschap en een passende afsluiting. Onze directe boodschap: prettige kerstdagen en de beste wensen voor 2007!

21-12-2006 (OS) Vermaak vinden we belangrijk. De komende twee weken staan hopenlijk voor éénieder in het teken van vermaak. Samen feest vieren, eten, uitstapjes maken, uitgaan, misschien een paar dagen weg. Vermaak vinden we ook terug in het dagelijks leven: een geintje, een blunder, je lievelingssoap, een goed boek. Echter over vermaak valt te twisten. Terwijl de één zich kostelijk vermaakt, ziet de ander slechts getreiter en gejoel. De eersteklassers keken vandaag eens naar hoe men zich vroeger amuseerden: de gladiatorenspelen. Terwijl zwaar afgetrainde mannen als speelballen ingezet werden en vochten voor hun leven, juichten honderden toeschouwers om elke slag en elke bloedspat. Bij een overwinning stak de keizer zijn hand op. Duim omhoog: in leven laten, duim omlaag: afmaken. Hoe groter de doodsangst van de gladiatoren, hoe groter het vermaak van de menigte. Cru? Zeker. Vermaak ten koste van een ander kwam alleen in vroegere tijden voor? Was het maar zo.

20-12-2006 (OS) Stel: jouw beste vriendin vertelt dat ze op meisjes valt, of jouw beste vriend vertelt dat hij op jongens valt. Wat doe je dan? "Nou, toch wel even schrikken", "leuk!", "mmm..dan wordt-ie toch niet verliefd op mij, hè", "ligt een beetje aan je 'status' op school" en "steunen, natuurlijk!". Een greep uit de reacties van twee 3e klassen die vandaag ademloos keken naar een theatervoorstelling over homoseksualiteit die daarna interactief werd: leerlingen mochten meespelen en met de acteurs meepraten. Moet je 't vertellen? En als je verliefd wordt? Mag jij dan niets zeggen, terwijl anderen dagelijks gedetailleerd verslag doen van hun verliefdheid? "Natuurlijk niet! Gewoon vertellen!", zegt een leerling in het publiek, "en trouwens, misschien ben ik er zelf ook nog wel niet uit....". Nou en? Nou en. Verliefdheid is leuk en dat wil je van de daken schreeuwen! Lang leve de liefde.

19-12-2006 (OS) Wie vandaag eens door de gangen van lokaal 15, 16, 17 enzovoorts liep, hoorde de internationale burger van de toekomst verschillende talen uit zijn mouw schudden: Duits, Frans, Nederlands, Nijmeegs, Engels als uitkomst voor Duitse/Franse/Nederlandse/Nijmeegse hiaten. In de lokalen werden mondelingen afgenomen, terwijl op de gangen nog druk gerepeteerd werd. Uiterste concentratie vergt een mondeling vaak van onze leerlingen. Zo uiterst dat ze vaak niet doorhebben

wát ze nou precies zeggen in een dialoog. Zo sprak Pim Marjolein overtuigd aan met 'monsieur', terwijl Marjolein hem beleefd en lieflijk als 'mademoiselle' benaderde. De docent had binnenpretjes. Hersengekraak was er verder naast wat gelach hier en daar te horen. Ook de docent verviel af en toe in gepeins: wat gebeurt er in het hoofd van een leerling als hij leert, herhaalt, wordt overhoord en vervolgens presteert. Veel. Zo wil het ook wel eens mis gaan in één van die stadia, waardoor het resultaat kan tegenvallen, soms verwacht, soms onverwacht. Als docenten grip kunnen krijgen op zo'n zwakke schakel, is dat mooi. Als leerlingen dat lukt, is dat fantastisch.

18-12-2006 (MT) Stiekem heeft de computer een centrale plaats op school veroverd. Werd er tien jaar geleden nog met veel scepsis gekeken naar "die domme dozen" die de school binnenkwamen, het onderwijs is nu helemaal óm. Meer en meer wordt er met de computer gewerkt en gecommuniceerd en er is in het lerarencorps - sinds de wonderbaarlijke bekering van Alfons Baak en de late roeping van Rob van Woerkom - welhaast geen digibeet meer te vinden. Als het netwerk het begeeft, dan is dat tegenwoordig ook niet minder dan een kleine ramp. Je zal maar net een schoolexamen of een praktische opdracht uit moeten printen en de printserver begeeft het. Je zal maar net verlegen zitten om belangrijke gegevens uit het leerlingvolgsysteem of de laatste update van het programma blijkt een "bug" te bevatten. Je zal maar net aan de beurt zijn voor de faits divers, brandende informatie hebben over het liefdesleven van enkele met naam en toenaam te noemen docenten, maar nét wanneer je die informatie op de schoolsite wil zetten, begeeft de webserver het. Gelukkig werkt op dit moment alles prima (al kan dat élk moment anders zijn), dus bij deze het grote nieuws: vandaag hoorden we van de romantische affaire tuss

15-12-2006 (MT) Sommige leerlingen krijgen de organisatie van hun dagelijkse bezigheden maar niet rond. Te laat voor de les, te laat met inleveren van werkstukken, te laat om in te schrijven. Lesuren vergeten, lokalen vergeten, boeken vergeten. Het gaat nog eens gebeuren dat ze hun naam vergeten of te laat op het toilet arriveren. Vandaag waren Fon en Martin voor de zoveelste keer te laat. Beiden zijn beklagenswaardige gevallen in dit opzicht: ze komen even zo vrolijk twee uren te vóórg omdat ze vergeten zijn dat ze pas later hoeven te beginnen. We geven dit soort recidivisten wel eens een wekkertje van een euro mee, zodat we niet altijd hoeven te mopperen. Dan is de afspraak: gratis tot de volgende telaatmelding, daarna dubbel terug betalen. Niet dat we ooit incasseren, want zo'n afspraak zijn ze al vergeten als ze het wekkertje - "haha, bedankt" - in de tas stoppen. Misschien moeten we hardere maatregelen nemen. Eens kijken of de invoering van de sharia soelaas kan bieden. Een schandpaal met eieren en tomaten. Het aantal keren te laat op het voorhoofd tatoeëren. Een uur in een lokaal opsluiten en non stop naar Frans Bauer laten luisteren (twéé uur?! ze hoeven niet dood!). Een avondje stappen met het Tuning Team Lent. Nu, dat laatste gaat misschien wel érg ver. Er zijn natuurlijk grenzen in wat je op een beschaafde school kunt doen.

14-12-2006 (MT) Vwo-leerlingen gebruiken de tijd die voor een examen staat veel beter dan Havo-leerlingen. Dat hebben we ergens gelezen in een artikel dat over het centraal schriftelijk eindexamen ging. Ondanks de vele onvoldoendes op de rapporten voor wiskunde, stond vandaag de helft van 4 Havo al na één lesuur schoolexamen in dat mooie vak op de gang om uit te wisselen hoe makkelijk of moeilijk het was. In plaats van de berekeningen nog eens te checken, dubbelchecken en triplechecken in het tweede uur, waarmee - weer volgens het artikel - "beduidend betere resultaten kunnen worden geboekt". Leerlingen zien in de snelheid soms de meest simpele zaken over het hoofd. Dat een emmer met 575 liter water aan de grote kant is. Dat een jaarproductie van 3,08 bananen ook voor een ontwikkelingsland laag genoemd mag worden. Dat men, gezien de afstand Utrecht-Amsterdam, moeilijk 30 uur met de trein onderweg kan zijn, zelfs niet met de huidige vertragingen bij de NS. "Als je klaar bent, ben je klaar," verklaarde Kirsten haar geloof in ledigheid en ze werd daarin bijgevallen door Joost, Nandy, Bart, Ward en enkele dagjesmensen meer. Zou het de vierde klassers aan creativiteit hebben ontbroken om zichzelf met het schoolexamen aan de gang te houden? Of hebben ze het gewoon efficiënt en goed gedaan? In het laatste geval rekenen we op zevens, achten en negens. Mmm. Laten we dat nog maar eens even narekenen... Dus... Ja. Juist. Eh... Zo, en... Ah! Bij herberekening blijken het waarschijnlijk vieren, vijven en zessen te worden. Goed dat we dat nog even gecheckt hebben. Het is toch het éérste geval. Nóg eens even kijken... Ja, klopt. Mmm... Ja. Zeker. Volgende opgave. Maar straks nóg eens checken. Want dit kan niet goed zijn, dat zie je zó.

13-12-2006 (MT) Afgelopen zondag waren we in de kerk. In de adventskrans waren twee van de vier kaarsjes aan. Dat was in 1960 heel wat. Een krans met kaarsjes in de kerk! Er stond wat te gebeuren! En dat was ook zo. Een kerstavond met de familie, een nachtmis (kerk barstensvol,

anderhalf uur stáán), nachtelijke worstenbroodjes. Christus werd geboren! Het zilverpapier mocht van het kribje af! De liedjes zongen we er nog zelf bij. Een echt gemeenschapsfeest. In de kerk, hoewel een stuk leger en grijzer, bleek niet veel veranderd. Nog steeds een lezing over de hoopvolle verwachting van de komst van de Messias en een preek over de komende verlossing. Dezelfde krans. Een murmelende gemeenschap van gelovigen die in een call & response gebed met de pastoor een tamelijk ongeloofwaardig "wij zijn blij" produceerde, al was dat destijds in het Latijn. Voor blijdschap lijkt men eerder buiten de kerk te moeten zijn. In de winkel galmt het nu-zijt-wellekome op een discobeat. Gaudeamus. Omzetcijfers worden geboren. Huiskamers verworden tot prullaria-uitstallingen van de V&D. In de tuinen hangen guirlandes met lichtjes in alle coniferen. En op school houden we het ook niet droog met een simpel kerstboompje in de aula. Lampjes, sparrengroen langs de deurposten, kerststukjes op de bureaus, leerlingen met kerstmutsen. Het decor is er. Voor het gemeenschapsgevoel moeten we tegenwoordig wel wat harder werken. Maar geen plek zo geschikt voor hoopvolle verwachting als een school. Laetificate! Elke dag kerst.

12-12-2006 (MT) Leerlingen vergissen zich wel eens. In de vertrektijden van de bus: "Zomaar ineens veranderd!" Of een lesuur nu wel of niet zou doorgaan: "Iedereen riep dat ie ziek was!" In de reistijd van huis naar school: "Wind tegen." In het opgegeven huiswerk: "Tot en met opgave 26? Was 't niet 16?" In het gevoel voor humor van de docent: "Ik moest alleen maar lachen." In het incasseringsvermogen van een klasgenoot: "'t Was maar een geintje." In de schoolregels: "Maar ik ben 16!" Enzoverder enzovoorts. Meestal vegen we daar dan even zachtjes overheen en dan is het verder wel goed. Vergissen schijnt menselijk te zijn. Docenten vergissen zich gelukkig nooit. Altijd stipt op tijd. Nooit iets vergeten. Maken altijd een goede inschatting. Komen hun afspraken na. Doen niemand iets tekort. Nee, docenten vergissen zich gelukkig nooit. Die maken alleen maar fouten. En daar vegen de leerlingen dan stevig overheen. Terecht natuurlijk, want fouten maken doen ze zelf weer nooit.

11-12-2006 (MT) Het was gezond weer vandaag. De regen deed het aantal rokers onder de leerlingen fors dalen: de rokersabri stond er verlaten bij in de grote pauze. Des te meer drukte onder het afdak bij de hoofdingang. Daar liep een ANW-project over het Global Positioning System over de rand van de les en tegelijkertijd kwamen vele leerlingen een frisse hap nemen van de ruime voorraad waterzwangere buitenlucht. De laatste groep was enigszins ontheemd, door de weergoden beroofd van hun vaste pauzestekje. We hebben eigenlijk een mooi-weer-school: we zitten graag buiten, maar we willen niet met een dikke jas aan onder een treurwilg staan te verpieteren. Het wordt tijd dat er in Den Haag een nieuw kabinet aan de slag gaat. Kan er eindelijk eens werk gemaakt worden van de nieuwe lente die ons was beloofd. Het maakt inmiddels niemand meer iets uit of die van links of van rechts komt. Dat is systematisch afhankelijk van hoe jezelf global hebt positioned. Let the sun shine in!

08-12-2006 (MvdG) Na een zware week is het goed ontspannen. Het weekend begon voor de een later dan voor de ander. De strafklassers moesten eerst nog even doorbijten en pas toen mochten ze hun geplande activiteiten uit gaan voeren. Ben verheugde zich al de hele week op het versieren van een kerstboom, maar helaas ging dat geplande tijdsverdrif niet door. Het zaalvoetbaltoernooi bood meer ontspanning en vertier maar ook dat leverde een slachtoffer op. Beterschap Thijs! Maar wat iedereen dit weekend ook gaat doen; kerstboom versieren, duimen draaien of met vriendinnen liedjes zingen tot 1 uur 's nachts, volgende week moeten we allemaal weer aan de slag, dus geniet en rust uit. Dan kunnen we er allemaal volgende week weer tegenaan met een wat lichter gemoed.

22-12-006 Logboek gesloten. Weer open op 08-01-2007.

22-12-2006 (OS) Eerst over gisteravond. Het galabal van onze eindexamenhelden was prachtig: mooie kostuums, fantastische baljurken met fraaie sieraden, om over de kapsels nog maar te zwijgen. De foto's laten wellicht nog even op zich wachten, want Jo Heijzen heeft er zo'n pakweg 600 genomen. Van die 600 foto's figureerde Michiel Verstappen o-erigens op een aardig aantal, vergezeld van charmante dames. Toegegeven, we misten de mooie dansvloeren waar koppels stijldansend hun baljurk of pak konden tonen. Frank Tarenskeen, gekleed in een zeer stijlvol erfstuk, en danspartner moesten dan ook, bij gebrek aan beter, salsadansen op 'Doe mij een toppertje'. Maar weg waren de docenten "als het te modern" werd (vrij naar Gérard). Toch bleef het niet onopgemerkt dat de dansvloer aannemelijk voller was toen er muziek uit de jaren 80 en 90 gedraaid werd, oftewel: disco en pop.

Nu over vandaag. Talent hebben wij op school. Kerstkaarten maken klinkt misschien wat simpeltjes,

de resultaten waren prachtig en méér dan kerstkaarten. Het schimmenspel op "Flappie" van Youp van 't Hek kreeg een mooie interpretatie van de 2e klassers edie wisten dit toch heel trieste verhaal een komische draai te geven. Dan klas 3. En toen was het stil. De gedichten werden boeiend voorgedragen en wisten de aandacht goed vast te houden met onderwerpen als liefde, vrede, licht, rust...Zij zorgden daarmee voor de dieperliggende boodschap en een passende afsluiting. Onze directe boodschap: prettige kerstdagen en de beste wensen voor 2007!

21-12-2006 (OS) Vermaak vinden we belangrijk. De komende twee weken staan hopenlijk voor éénieder in het teken van vermaak. Samen feest vieren, eten, uitstapjes maken, uitgaan, misschien een paar dagen weg. Vermaak vinden we ook terug in het dagelijks leven: een geintje, een blunder, je lievelingssoap, een goed boek. Echter over vermaak valt te twisten. Terwijl de één zich kostelijk vermaakt, ziet de ander slechts getreiter en gejoel. De eersteklassers keken vandaag eens naar hoe men zich vroeger amuseerden: de gladiatorenspelen. Terwijl zwaar afgetrainde mannen als speelballen ingezet werden en vchten voor hun leven, juichten honderden toeschouwers om elke slag en elke bloedspat. Bij een overwinning stak de keizer zijn hand op. Duim omhoog: in leven laten, duim omlaag: afmaken. Hoe groter de doodsangst van de gladiatoren, hoe groter het vermaak van de menigte. Cru? Zeker. Vermaak ten koste van een ander kwam alleen in vroegere tijden voor? Was het maar zo.

20-12-2006 (OS) Stel: jouw beste vriendin vertelt dat ze op meisjes valt, of jouw beste vriend vertelt dat hij op jongens valt. Wat doe je dan? "Nou, toch wel even schrikken", "leuk!", "mmm..dan wordt-ie toch niet verliefd op mij, hè", "ligt een beetje aan je 'status' op school" en "steunen, natuurlijk!". Een greep uit de reacties van twee 3e klassen die vandaag ademloos keken naar een theatervoorstelling over homoseksualiteit die daarna interactief werd: leerlingen mochten meespelen en met de acteurs meepraten. Moet je 't vertellen? En als je verliefd wordt? Mag jij dan niets zeggen, terwijl anderen dagelijks gedetailleerd verslag doen van hun verliefdheid? "Natuurlijk niet! Gewoon vertellen!", zegt een leerling in het publiek, "en trouwens, misschien ben ik er zelf ook nog wel niet uit...". Nou en? Nou en. Verliefdheid is leuk en dat wil je van de daken schreeuwen! Lang leve de liefde.

19-12-2006 (OS) Wie vandaag eens door de gangen van lokaal 15, 16, 17 enzovoorts liep, hoorde de internationale burger van de toekomst verschillende talen uit zijn mouw schudden: Duits, Frans, Nederlands, Nijmeegs, Engels als uitkomst voor Duitse/Franse/Nederlandse/Nijmeegse hiaten. In de lokalen werden mondelingen afgenomen, terwijl op de gangen nog druk gerepeteerd werd. Uiterste concentratie vergt een mondeling vaak van onze leerlingen. Zo uiterst dat ze vaak niet doorhebben wát ze nou precies zeggen in een dialoog. Zo sprak Pim Marjolein overtuigd aan met 'monsieur', terwijl Marjolein hem beleefd en lieflijk als 'mademoiselle' benaderde. De docent had binnenpretjes. Hersengekraak was er verder naast wat gelach hier en daar te horen. Ook de docent verviel af en toe in gepeins: wat gebeurt er in het hoofd van een leerling als hij leert, herhaalt, wordt overhoord en vervolgens presteert. Veel. Zo wil het ook wel eens mis gaan in één van die stadia, waardoor het resultaat kan tegenvallen, soms verwacht, soms onverwacht. Als docenten grip kunnen krijgen op zo'n zwakke schakel, is dat mooi. Als leérlingen dat lukt, is dat fantastisch.

18-12-2006 (MT) Stiekem heeft de computer een centrale plaats op school veroverd. Werd er tien jaar geleden nog met veel scepsis gekeken naar "die domme dozen" die de school binnenkwamen, het onderwijs is nu helemaal óm. Meer en meer wordt er met de computer gewerkt en gecommuniceerd en er is in het lerarencorps - sinds de wonderbaarlijke bekering van Alfons Baak en de late roeping van Rob van Woerkom - welhaast geen digibeet meer te vinden. Als het netwerk het begeeft, dan is dat tegenwoordig ook niet minder dan een kleine ramp. Je zal maar net een schoolexamen of een praktische opdracht uit moeten printen en de printserver begeeft het. Je zal maar net verlegen zitten om belangrijke gegevens uit het leerlingvolgsysteem of de laatste update van het programma blijkt een "bug" te bevatten. Je zal maar net aan de beurt zijn voor de faits divers, brandende informatie hebben over het liefdesleven van enkele met naam en toenaam te noemen docenten, maar nét wanneer je die informatie op de schoolsite wil zetten, begeeft de webserver het. Gelukkig werkt op dit moment alles prima (al kan dat élk moment anders zijn), dus bij deze het grote nieuws: vandaag hoorden we van de romantische affaire tuss

15-12-2006 (MT) Sommige leerlingen krijgen de organisatie van hun dagelijkse bezigheden maar niet rond. Te laat voor de les, te laat met inleveren van werkstukken, te laat om in te schrijven. Lesuren vergeten, lokalen vergeten, boeken vergeten. Het gaat nog eens gebeuren dat ze hun naam

vergeten of te laat op het toilet arriveren. Vandaag waren Fon en Martin voor de zoveelste keer te laat. Beiden zijn beklagenswaardige gevallen in dit opzicht: ze komen even zo vrolijk twee uren te vóórg omdat ze vergeten zijn dat ze pas later hoeven te beginnen. We geven dit soort recidivisten wel eens een wekkertje van een euro mee, zodat we niet altijd hoeven te mopperen. Dan is de afspraak: gratis tot de volgende telaarntelling, daarna dubbel terug betalen. Niet dat we ooit incasseren, want zo'n afspraak zijn ze al vergeten als ze het wekkertje - "haha, bedankt" - in de tas stoppen. Misschien moeten we hardere maatregelen nemen. Eens kijken of de invoering van de sharia soelaas kan bieden. Een schandpaal met eieren en tomaten. Het aantal keren te laat op het voorhoofd tatoeëren. Een uur in een lokaal opsluiten en non stop naar Frans Bauer laten luisteren (twéé uur?! ze hoeven niet dood!). Een avondje stappen met het Tuning Team Lent. Nu, dat laatste gaat misschien wel érg ver. Er zijn natuurlijk grenzen in wat je op een beschaafde school kunt doen.

14-12-2006 (MT) Vwo-leerlingen gebruiken de tijd die voor een examen staat veel beter dan Havo-leerlingen. Dat hebben we ergens gelezen in een artikel dat over het centraal schriftelijk eindexamen ging. Ondanks de vele onvoldoendes op de rapporten voor wiskunde, stond vandaag de helft van 4 Havo al na één lesuur schoolexamen in dat mooie vak op de gang om uit te wisselen hoe makkelijk of moeilijk het was. In plaats van de berekeningen nog eens te checken, dubbelchecken en triplechecken in het tweede uur, waarmee - weer volgens het artikel - "beduidend betere resultaten kunnen worden geboekt". Leerlingen zien in de snelheid soms de meest simpele zaken over het hoofd. Dat een emmer met 575 liter water aan de grote kant is. Dat een jaarproductie van 3,08 bananen ook voor een ontwikkelingsland laag genoemd mag worden. Dat men, gezien de afstand Utrecht-Amsterdam, moeilijk 30 uur met de trein onderweg kan zijn, zelfs niet met de huidige vertragingen bij de NS. "Als je klaar bent, ben je klaar," verklaarde Kirsten haar geloop in ledigheid en ze werd daarin bijgevallen door Joost, Nandy, Bart, Ward en enkele dagjesmensen meer. Zou het de vierde klassers aan creativiteit hebben ontbroken om zichzelf met het schoolexamen aan de gang te houden? Of hebben ze het gewoon efficiënt en goed gedaan? In het laatste geval rekenen we op zevens, achten en negens. Mmm. Laten we dat nog maar eens even narekenen... Dus... Ja. Juist. Eh... Zo, en... Ah! Bij herberekening blijken het waarschijnlijk vieren, vijven en zessen te worden. Goed dat we dat nog even gecheckt hebben. Het is toch het éérste geval. Nóg eens even kijken... Ja, klopt. Mmm... Ja. Zeker. Volgende opgave. Maar straks nóg eens checken. Want dit kan niet goed zijn, dat zie je zó.

13-12-2006 (MT) Afgelopen zondag waren we in de kerk. In de adventskrans waren twee van de vier kaarsjes aan. Dat was in 1960 heel wat. Een krans met kaarsjes in de kerk! Er stond wat te gebeuren! En dat was ook zo. Een kerstavond met de familie, een nachtmis (kerk barstensvol, anderhalf uur stáán), nachtelijke worstenbroodjes. Christus werd geboren! Het zilverpapier mocht van het kribje af! De liedjes zongen we er nog zelf bij. Een echt gemeenschapsfeest. In de kerk, hoewel een stuk leger en grijzer, bleek niet veel veranderd. Nog steeds een lezing over de hoopvolle verwachting van de komst van de Messias en een preek over de komende verlossing. Dezelfde krans. Een murmelende gemeenschap van gelovigen die in een call & response gebed met de pastoor een tamelijk ongeloofwaardig "wij zijn blij" produceerde, al was dat destijds in het Latijn. Voor blijdschap lijkt men eerder buiten de kerk te moeten zijn. In de winkel galmt het nu-zijt-wellekome op een discobeat. Gaudeamus. Omzetcijfers worden geboren. Huiskamers verworden tot prullaria-uitstallingen van de V&D. In de tuinen hangen guirlandes met lichtjes in alle coniferen. En op school houden we het ook niet droog met een simpel kerstboompje in de aula. Lampjes, sparrenroen langs de deurposten, kerststukjes op de bureaus, leerlingen met kerstmutsen. Het decor is er. Voor het gemeenschapsgevoel moeten we tegenwoordig wel wat harder werken. Maar geen plek zo geschikt voor hoopvolle verwachting als een school. Laetificate! Elke dag kerst.

12-12-2006 (MT) Leerlingen vergissen zich wel eens. In de vertrektijden van de bus: "Zomaar ineens veranderd!" Of een lesuur nu wel of niet zou doorgaan: "Iedereen riep dat ie ziek was!" In de reistijd van huis naar school: "Wind tegen." In het opgegeven huiswerk: "Tot en met opgave 26? Was 't niet 16?" In het gevoel voor humor van de docent: "Ik moest alleen maar lachen." In het incasseringsvermogen van een klasgenoot: "'t Was maar een geintje." In de schoolregels: "Maar ik ben 16!" Enzoverder enzovoorts. Meestal vegen we daar dan even zachtjes overheen en dan is het verder wel goed. Vergissen schijnt menselijk te zijn. Docenten vergissen zich gelukkig nooit. Altijd stipt op tijd. Nooit iets vergeten. Maken altijd een goede inschatting. Komen hun afspraken na. Doen niemand iets tekort. Nee, docenten vergissen zich gelukkig nooit. Die maken alleen maar fouten. En daar vegen de leerlingen dan stevig overheen. Terecht natuurlijk, want fouten maken doen ze zelf weer nooit.

11-12-2006 (MT) Het was gezond weer vandaag. De regen deed het aantal rokers onder de leerlingen fors dalen: de rokersabri stond er verlaten bij in de grote pauze. Des te meer drukte onder het afdak bij de hoofdingang. Daar liep een ANW-project over het Global Positioning System over de rand van de les en tegelijkertijd kwamen vele leerlingen een frisse hap nemen van de ruime voorraad waterzwangere buitenlucht. De laatste groep was enigszins ontheemd, door de weergoden beroofd van hun vaste pauzestekje. We hebben eigenlijk een mooi-weer-school: we zitten graag buiten, maar we willen niet met een dikke jas aan onder een treurwilg staan te verpieteren. Het wordt tijd dat er in Den Haag een nieuw kabinet aan de slag gaat. Kan er eindelijk eens werk gemaakt worden van de nieuwe lente die ons was beloofd. Het maakt inmiddels niemand meer iets uit of die van links of van rechts komt. Dat is systematisch afhankelijk van hoe jezelf global hebt positioned. Let the sun shine in!

08-12-2006 (MvdG) Na een zware week is het goed ontspannen. Het weekend begon voor de een later dan voor de ander. De strafklassers moesten eerst nog even doorbijten en pas toen mochten ze hun geplande activiteiten uit gaan voeren. Ben verheugde zich al de hele week op het versieren van een kerstboom, maar helaas ging dat geplande tijdsverdrijf niet door. Het zaalvoetbaltoernooi bood meer ontspanning en vertier maar ook dat leverde een slachtoffer op. Beterschap Thijs! Maar wat iedereen dit weekend ook gaat doen; kerstboom versieren, duimen draaien of met vriendinnen liedjes zingen tot 1 uur 's nachts, volgende week moeten we allemaal weer aan de slag, dus geniet en rust uit. Dan kunnen we er allemaal volgende week weer tegenaan met een wat lichter gemoed.

07-12-2006 (MvdG) Het is herfst. Dat is duidelijk. Is de Sint eindelijk weg (worden die eersteklassers misschien eindelijk weer wat rustiger?! Nou 1D nog niet!) en dan horen we eindelijk pas die wind door de bomen waaien. En hoe! De regen viel met bakken naar beneden. Zelfs leerlingen die heerlijk het 6e uur al uit waren bleven op school hangen. "We moeten 50 km fietsen en we hebben geen regenpak" Da's niet alleen erg sneu, misschien ook wel een beetje dom. Je kon er namelijk op wachten, de zomer was stralend, de herfst was zoel (ja ik bedoel zoel en niet zwoel), en nu moeten we daar voor betalen. Dus, dames en heren, ijdelheid aan de kant, pak je zelf in in een mooie droog regenpak, dan hoef je niet te klagen over snijdende kou die een nat pak tot een marteling maakt. Bijkomend voordeel voor school van het slechte weer werd getypeerd door de mededeling van Anneke van Bronswijk die de klassenboeken gecontroleerd had en tot de conclusie kwam dat iedereen die er niet was ook zo geregisteerd stond (vertaling: er waren geen spijbelaars). Ja zeg nou zelf, je gaat toch niet voor je lol met dit weer in de stad lopen of wel?! Dan liever binnen bij de warme verwarming luisterend naar het tikken van de regen tegen de ramen, terwijl de zoete lucht van je opdrogende medeleerlingen de ramen doet beslaan. Jammer dat er steeds zo'n volwassene doorheen kletst als je net indoezelt.

06-12-2006 (MvdG) De leerlingen van Notre Dame mochten vandaag uitslapen, de docenten moesten vroeg aan de bak. Vergaderen, daar zijn we dol op, joepie! Vol goede moed kwamen de meesten naar school, de werkzaamheden bij het dorps huis zorgden voor wat oponthoud. Dat die werkzaamheden (nieuwe rioolbuis) het begin van een thema-dag waren vermoedde toen nog niemand. Want waar ging het over vandaag: smerige wc's, ranzige aula, poep op muren van de wc, tampons (gebruikte? ieuw!) op de wc-vloer, plassen urine in alle hoeken van de jongens wc's. Weinig verheffend allemaal. Tja, en toen ging het ook nog over de ontlasting van de directie. Waar we ons toch mee bezig moeten houden allemaal. En na de vergadering was er weer gezeik. Van leerlingen die het belachelijk vonden dat ze een briefje moeten halen als ze het 6e uur te laat komen. Jongens kom op, op tijd vertrekken was vandaag toch echt wel mogelijk geweest!

05-12-2006 (gast GL) Sinterklaas had het erg zwaar vandaag. Het is al niet niks dat je als GoedHeiligman je in het hol van de leeuw moet wagen, maar Notre Dame, dat is altijd moeilijk. Lastige klantjes die Notre Dammers. Vooral in klas 5 zitten er een groot aantal die zich dit jaar behoorlijk goed gedragen hebben en dat ook zullen laten merken. De "warzone" begon op de gang, waar de Sint en zijn Pieten al behoorlijk luid en duidelijk hoorbaar voorbij kwamen. De klas sidderde en beefde- NOT!!! Op het moment dat de deur open ging werden de barricades opgeworpen en keek slechts een durfal over zijn klapper naar de ouwe heer. De rest nam alvast stelling voor de eerste "retaliation," 5D had munitie genoeg verzameld om de Sint te trakteren op een spervuur van strooigoed. Was Sint al eerder een keer geschokt vertrokken van Notre Dame, docenten bleken scheten te laten en hun leerlingen daar de schuld van te geven, nu had hij echt de

schrik te pakken. Verscholen achter zijn mijter wachtte hij het bombardement af. Piet G probeerde inmiddels de vijand af te leiden met zijn "Jump" waarna de ouwe Sint zich tot een potje hakken liet verleiden om de troepen tot rust te krijgen. Nee, dan liever de meiden van 2D. Die gaan ten minste lekker bij de Sint op schoot zitten en een liedje zingen. Daar doe je het eigenlijk voor. Misschien dat hij volgend jaar weer langs komt. Laten we maar vast heel hard gaan zingen...

04-12-2006 (MvdG) Soms heb je van die dagen. Niks lukt, je bent niet vooruit te branden en het liefst was je de hele dag in bed blijven liggen. Leerlingen kennen dat gevoel maar docenten ook. Hee ja, echt, we zijn ook maar mensen weet je. Maar soms zijn er ook andere dagen. Dat je je best gedaan hebt en je verheugd hebt op iets leuks en bruist van de energie, dat je er zin in hebt. Leraren kennen dat gevoel en sommige leerlingen soms ook. Het wordt pas echt een vervelende dag als je als leraar iets leuks hebt voorbereid en je wordt geconfronteerd met een klas die niet vooruit te branden is. Soms baal je dan stevig. Erg stevig.

01-12-2006 a (MT) Bij de afloop van het sinterklaasfeest van klas 1 ("net zo leuk als het schoolfeest!") stonden er weer vele ouders bescheiden bij de hoofdingang of op de parkeerplaats te wachten. Pa en ma hadden hier en daar duidelijke instructies gekregen: *buiten wachten!* Want wanneer pa of ma het feest binnen komt banjeren dan ga je als leerling natuurlijk absoluut "voor schut". Wij herinneren ons een vader die zijn dochter en een vriendinnetje met de fiets van een schoolfeest op kwam halen. Hij kreeg de opdracht om dertig meter achter hen aan te fietsen, want dan "zag het er niet zo dom uit". En tja, dat doet zo'n brave sukkel dan gewoon, hè. Want de puberteit (sic) stelt zijn eigen eisen aan het ouderschap: er wél altijd zijn, maar jezelf letterlijk en figuurlijk onzichtbaar maken.

01-12-2006 b (MT) Wij lopen rond in het lichaam dat we met onze geboorte hebben meegekregen. Wij hebben niet kunnen kiezen voor een lengte die er nog maar net mee doorkan voor de attracties in de Efteling, een kale kop en slechte ogen. Maar Fortuna was ons genadig en verpakte onze complete ziel en zaligheid in een omhulsel met al die fantastische kenmerken. Een dikke buik kan natuurlijk van eigen trotse makelij zijn en tegenwoordig schijnt er in de operatiekamer voor veel geld nog vanalles méér te prutsen te zijn. Maar al met al, zoals je uit je moeder komt, daar moet je het mee doen. De meeste pubers zijn onzeker over hun uiterlijk en het kost soms lange tijd om de binnenkant en de buitenkant op elkaar te laten aansluiten. Fijn dat we elkaar daarvoor op school de ruimte geven en een lotgenoot niet in een volstrekt machteloze positie plaatsen door hem of haar op uiterlijke kenmerken aan te vallen. Op die school zouden we allemaal wel willen zitten.

30-11-2006 (MT) Wie schrijft, blijft. Dat klopt aantoonbaar niet. We hebben voor de zekerheid nog eens aangebeld bij Gerard Reve, die toch aardig wat boeken op zijn naam heeft staan, maar partner Joop vertelde ons dat hij toch écht overleden was. Het Latijnse spreekwoord is wellicht beter: *verba volent, scripta manent*. Woorden vervliegen, geschriften blijven. Al is dat ook maar zeer betrekkelijk. Iedere dag verdwijnen er berichten van de schoolsite. Digitale notities leven bij de gratie van de delete-knop. Maar ook als hard-copy is het leven van het geschreven woord onzeker. Vandaag gingen er weer enkele kilo's waardevolle geschriften richting het oudpapier. De toekomst zal het moeten stellen zonder klappervellen met mysterieuze aantekeningen, pagina's slordige strafwerkregels, mislukte slo-tjes, kladblaadjes met rekensommen, doorgeefbriefjes, tekeningentjes, boter-kaas-en-eieren-blaadjes en het spiekbriefje van... hé! Van wie was dat spiekbriefje?! Die mag blijven!

29-11-2006 (MT) De bestseller "Watership Down" (Waterschapsheuvel) van Richard Adams is gebaseerd op een studie naar konijnen: R.M. Lockley, *The private life of the rabbit*, 1954. Dit boek doet verslag van het gedrag van konijnen die met elkaar in een besloten omgeving leven. Big Boss deelt er de lakens uit. Hij heeft vier vrouwtjes en toegang tot het beste holletje en tot de voedselvoorraad. De andere konijntjes doen hun best om bij Big Boss in het gevele te komen. Alleen zó lijken zij in hun behoefte aan veiligheid, voedsel en seks te kunnen voorzien. Timid Timothy krijgt niets van dat alles. Het is een konijn als alle andere, maar Big Boss jaagt hem telkens weg en de andere konijnen zijn hem daarbij behulpzaam. Met z'n allen tegen één. Het maakt niet uit of er veel of weinig eten is, veel of weinig holletjes zijn of veel of weinig vrouwtjes zijn: Timid Timothy is en blijft een verschoppeling. De gezamenlijke afwijzing lijkt functioneel te zijn in het bevestigen van de onderlinge verhoudingen in de kolonie. Ten koste van Timid Timothy, die buiten moet blijven als alle konijntjes ondergronds gaan om eh... nou ja, ondergronds gaan. Lezend in het

boekje krijg je culinaire gedachten bij die egoïstische Big Boss en zijn laffe troepje hielenlikkers: in de pan ermee. Maar ja, 't schijnt de natuur te zijn. Dat gaat nu eenmaal zo. Bij konijnen.

28-11-2006 (MT) We hebben op school vele namen. We proberen ze allemaal - één voor één, op weg naar het diploma - te onthouden en we komen best een heel eind. Sommige leerlingen maken het ons dan ook wel erg makkelijk om hun namen te onthouden. Ze zijn gewoon extra actief in de les of juist extra vervelend. Dat helpt. De wat stillere leerlingen zijn doorgaans wat lastiger om te onthouden. Soms staan er bij de eerste kennismaking een paar neurotransmitters fout en wordt de informatie fout opgeslagen. Zo kan het gebeuren, dat "Leroy" wordt weggezet als "Gerben" en dat we dat maar niet meer recht krijgen. Na de zoveelste vergissing en correctie maken we dan wel eens een minder verstandige afspraak om onszelf te dwingen tot oplettendheid: "Als ik 't nog één keer fout zeg, dan krijg je vijf euro." Hebben we de naam eenmaal goed, zijn we overigens nog niet klaar. De schrijfwijze stelt ons weer nieuwe eisen: "Michael?! Michael?!?! Wa's dâ nou voor een domme naam. Ik heet gewoon Maikel!." Roza, Liseth, Lizet, Linsey, Lindsey, Lindsay, Lennart, Sherill, Makz, Liza, Jop. De ambtenaar van de burgerlijke stand schrijft het aangifteformulier nu eenmaal netjes over. Maar goed, "Leroy" hebben we inmiddels helemaal scherp. Hij zit tegenwoordig inderdaad ook wat ruimer in de slappe was.

27-11-2006 (MT) Boyd vertelde dat hij samen met broer Terence min of meer door zijn ouders naar de thema-avond over alcohol was gestúurd. "Ze kunnen zelf niet komen, maar verwachten dat wij er wat van meepikken." Er was ook veel interessants te horen. Zo leerden we van Fon dat je van een schoolfeest alléén niet dronken kunt worden. En van Anne dat controle op een schoolfeest prima is, maar dat er wél gezellig gesjoemeld moet kunnen worden. En van Guus dat je na één keer braken vanzelf wel wijzer wordt. En van deskundige Tamarah Baert dat je beter niet te vaak te veel moest drinken als je in je leven nog iets met je hersentjes wilde doen. Gevaren, groepsdwang, de wet, verantwoordelijkheden, verleidingen, schoolregels, indrinken: het kwam allemaal aan de orde. Onderbroken door enkele leuke sketches van Pita, Roos, Nina, Karin, Jason, Guus, Chiel en Ruben. En nadat iedereen zijn zegje over dat giftige alcohol gedaan had, was er... een borreltje. Misschien toch niet zo'n goed idee. De oplettende studenten Boyd en Terence pikten namelijk stiekem een pilsje mee en dâ konden pa en ma toch niet bedoeld hebben. De school nam vanzelfsprekend haar verantwoordelijkheid door de gevaarlijke genotmiddelen weer af te pakken. Gelukkig maar. Onze leerlingen hebben hun hersentjes nog héél hard nodig.

24-11-2006 (OS) Sint is in het land en Sint heeft een boek waar álles in staat over de kindertjes in Nederland. De hulpsinterklazen en -pieten hebben daar in gekeken en kwamen achter een aantal merkwaardige zaken.

Wist jij dat....?

- ...Pim kan communiceren met zijn oren?
- ...Maikel zijn ogen zowat uit zijn oogkassen kan halen?
- ...Willem scheten laat via zijn oksels?
-Martins grote hobby 'passer draaien' is? De kans is dus groot dat de Sint over zijn hart strijkt en Martin een nieuwe passer krijgt.
-Sam er wel eens over gedacht heeft een kat te monteren?
- de docenten vandaag heerlijke pepernotentaart hadden gekregen?
- Tot zover het pietennieuws.

23-11-2006 (OS) Vanochtend deed zich een mooi, herkenbaar, haast ontroerend tafereel voor. Het was een herfstochtend, een échte, zo één waarop het regent, hard waait, nog harder regent, bladeren glad worden en weggebruikers tussen chagrijn en nostalgie schommelen. Zo'n ochtend waarop je zuchtend naar buiten kijkt. En dan naar je fiets. En dan weer naar buiten. Vervolgens haal je je waterdichte jack uit de kast, je regenbroek, je overschoenen en je rugzakhoes. Langzaam fiets je door weer en wind naar school en kurkdroog trek je daar de waterdichte laag om je heen weer uit. Ben je een échte herfstliefhebber dan doe je dat natuurlijk allemaal niet. Je zet hooguit een pet op en trotseert die regen, die wind, bladeren en chagrijnige medereizigers. Drijfnat sop je de school binnen, leg je je pet te drogen op de verwarming of werk je even je mascara bij. Born to be wild, toch?

22-11-2006 (OS) Zoals de namen van de politieke partijen gisteren onder de leerlingen zoemden, zo deden ze dat vandaag in de docentenkamer. Niet alleen een hoop meningen kwamen de revue passeren, ook ervaringen, geschiedenisverslagen, analyses en voorspelling waren er te horen. En

uiteraard had iedereen gelijk. Vond hij. Of zij. Inmiddels zijn we al wat dichterbij 'de waarheid'. Als het aan Notre Dame gelegen had dan was de linkse lente van Femke Halsema realiteit geworden. Nederland heeft vandaag echter anders besloten. Hoe het ook zij, wat telt, is de grote betrokkenheid die de leerlingen van Notre Dame gisteren, en vandaag nog steeds, getoond hebben. Jong als ze zijn, hebben ze nagedacht over wat voor beleid hen goed leek, over wat zij zouden willen. En zó hoort het in een democratie, en zo hoort het op Notre Dame. Nog 2 à 3 jaar en dan mogen al deze betrokken Notredammers écht hun stem geven en laten zien wat ze voor het land willen betekenen. Laat die dag maar komen!

21-11-2006 (OS) Vandaag waren de scholierenverkiezingen! 321 Leerlingen van Notre Dame hebben hun stem uitgebracht. Vanochtend om 8:00 uur werd op school de affiches geplakt. Alle grote partijen waren van de partij. Van de Christen Unie: wij Jonassen U de hemel in, tot: wees niet debiel stem op Chiel, van de SP. Eerlijke verkiezingen, daar ging het om, totdat bleek dat Ad van Tilborg stiekem een enorme poster van Lia Roefs had opgehangen. Morgen maar eens kijken wat het effect hiervan is geweest. Volgens critici zullen de scholierenverkiezingen een groot effect hebben op de landelijke zwevende stemmers. Ouders luisteren steeds vaker naar hun kinderen (in plaats van andersom). Misschien heeft Ad van Tilborg met zijn actie daarmee nét voldoende extra zwevende leerlingen voor de PvdA gewonnen, zodat de PvdA de scholierenverkiezingen wint?! Én zodat de PvdA ook nét de landelijke verkiezingen wint?!, en Wouter Bos nét minister president wordt van Nederland?! Het kan gaan om een paar extra stemmen! Dat hebben we al gezien in de Verenigde Staten. Op dit incident na, zijn de verkiezingen heel goed verlopen! De stembureau-leerlingen waren fantastisch! Ze dirigeerden iedereen naar het stemlokaal, zorgden voor vlekkeloze verkiezingen en hielpen zwevende leerlingen met een stemadvies. Zou het landelijk ook zo goed georganiseerd zijn? Scarlett, Eva, Nathalie, Karin en Joan bedankt. Kijk voor de uitslag op www.scholierenverkiezingen.nl en voorspel de uitslag van de landelijke verkiezingen!

20-11-2006 (MT) "Eén op de drie relaties in Nederland loopt stuk," hoorden we op de televisie. Een triest gegeven. Rap gegroeid naar dit resultaat vanaf de tijd dat diezelfde televisie bediend kon worden met een zapper. Niet leuk meer? Ander kanaal. Zou er bekend zijn hoe de stukloopverhouding ligt bij relaties van waaruit kinderen zijn voortgekomen? Het opvoeden van kinderen vraagt nogal wat van de onderlinge verstandhouding. Genoeg voor een mensenleven. Daar hoeft soms niet veel bij te komen of een relatie bereikt het kookpunt. Tuut. Ketel van het fornuis. En is de scheiding eenmaal daar, dan zijn slechte schoolresultaten of ongedurig gedrag van het kind maar al te makkelijk als nieuwe brandstof te gebruiken en aanleiding om het keteltje nogmaals op te zetten. Gelukkig zien we op school ook mooie voorbeelden hoe ouders ondanks onderlinge problemen er in slagen om gezamenlijk hun kind te ondersteunen. Met duidelijke afspraken en een gemeenschappelijke lijn. Ook als het op school wat moeilijker gaat. Chapeau!

17-11-2006 (MT) In de grote pauze lag er onder de stoel van Roza een afgekloven stuk Sultana. Bosvruchten. Het was niet van Roza. Zei ze. Het was ook niet van iemand die bij haar in de buurt zat. Niet van Loes, niet van Carlijn, niet van Julie en van wie al niet meer niet. Zeiden ze. Was het dan van iemand, iets verder uit de buurt? Intensief buurtonderzoek leverde niets op. Jurre wist van niks, Frank ook niet, Pelle lustte geen Sultana en Sebas was ziek. Had iemand het dan gegooid, van een afstandje? Sporenonderzoek op notoire korstenpitchers als Kevin, Niek en Sjors liep dood. Geen enkel aanknopingspunt. Via de omroepinstallatie sommeerden we de eigenaar om zich te melden. Alleen lege, onschuldige blikken. Was het dan van iemand die inmiddels al naar huis was? Alle doubleurs van klas 4, die geen CKV1 hadden, werden gebeld. Nada. Ten einde raad belden we de politie om de vondst door te geven. Voor het achtuurjournaal kwam een opsporingsbericht. Er werden kamervragen gesteld. Het Europees Parlement werd van reces teruggedroepen. De Amerikaanse marine trok alle verloven in. Zuid-Ingosjetië sloot de grenzen en riep zijn diplomatiek vertegenwoordiger uit Vaticaanstad terug. Intussen zitten wij er maar mooi mee. Wat moeten wij aanvangen met zo'n verweesd stukje waardevol voedingsmiddel? De rechtmatige eigenaar zal toch wel van bosvruchten houden?

16-11-2006 (MT) Op school letten we een beetje op de spelling en niet alleen bij het vak Nederlands. Als er aan het einde van een wiskundewerkstuk staat dat de maker veel van zijn arbeid heeft "geleert", dan gaat ook daar de rode pen doorheen. We kunnen tenslotte niet riskeren dat de toekomstige bouwkundig ingenieur later de opdrachtgever bericht dat hij heeft "berekenet" dat de balkonconstructie veilig is. Zo'n balkon ga je niet vrijwillig meer op. En een toekomstige basisschooljuf die de kinderen met sinterklaas (nee, kleine letter) wil gaan "verassen", zal wellicht

wat bezorgde ouders langs krijgen. Spelvoutjes zijn natuurlijk snel gemaakt. Ons ontsnapte al eens "na aanleiding van" en "dyslectie". Soms lijkt zelfs de goede spelling fout. Leest u in een brief "bij deze deel ik u mede", dan is dat fout. Volgens de regelen der spelkunst en volgens Trix Kranenburg moet het "bij dezen" zijn, ook al ziet het er compleet bezopen uit. Gelukkig kijken we over elkaars schouder mee en behoeden we elkaar voor dommigheden. Het komt dus niet vaak voor, dat er een brief naar alle leerlingen en ouders voor verzending klaarligt, die net door drie collega's gecheckt is, die nog warm is van het 500 keer kopiëren en waarin met vette letters in de aanhef gesproken wordt van "pubertijd", zonder dat Gina Lootsma (met een knappe score van 17 fouten in het Groot Dictee der Nederlandse Taal) even lachend voorbijkomt. Haha! Sukkels. Niet vaak. Gelukkig maar voor de bossen.

15-11-2006 (MT) Jelle had gisteren een vraag: "Waarom bent u nooit ziek?" Stuitend. Vanzelfsprekend hielden we ontdaan direct op met lesgeven en stuurden we de klas vervroegd weg. Maar vandaag werd de intentie van de vraag duidelijk, want Anouska had een klacht: waarom was er voor sommige leerlingen zo vaak lesuitval en voor haar niet. Dat moest toch eerlijker kunnen, zodat zij ook een keer mazzel had. Het is natuurlijk wat je onder mazzel verstaat. Een vast rooster, zonder gaten en zonder uitval, da's pas mazzel, zou men kunnen zeggen. Dan krijg je de volledige onderwijstijd om je alle kennis en vaardigheden eigen te maken. Lesuitval is pech. Maar Jelle en Anouska hebben gelijk. Of je het nu pech of mazzel noemt, de koek is ongelijk verdeeld. Een harde les, er is bittere onrechtvaardigheid in de wereld. Vrij naar Orwell: alle klassen zijn gelijk, maar sommige klassen zijn meer gelijk dan andere. Dat maakt jaloers. Nu zouden we natuurlijk gericht docenten op kunnen roepen om eens een keer een griepje voor te wenden..., maar nee, dat botst met ons arbeidsethos, onze liefde voor ons vak en de hoge eisen die het onderwijs aan ons allen stelt. Dus gaan Anouska en alle andere pech/geluksvogels dóór tot het gaatje. Onvermoeibaar als gierzwaluwen, de hele dag in de lucht. "Niemand die bieden den stiet ons zal!" (Guido Gezelle) Nu nog even met Jelle en zijn klas afspreken wanneer we dat verloren uurtje gaan inhalen. De bofkonten.

14-11-2006 (MvdG) Gisteravond was er tafeltjesavond. Een vreemd ritueel. Ouders en docenten praten over leerlingen en komen vaak heel snel tot de conclusie dat de wereld van thuis en de wereld van school erg op elkaar lijken. Eensgezind wordt dan naar een oplossing gezocht, vaak ligt die oplossing in wat extra aandacht van thuis en school voor een wat zwakkere leerling en een strenger regime voor de wat luiere leerling. De gevolgen van zo'n avond zijn daags erna vaak al te merken, zeker wanneer de leerling zelf de tafeltjesavond mee bezocht heeft. Dan kan de opmerking "Wat hebben we nou afgesproken gisteren met je ouders?" genoeg zijn om aan hard aan het werk te gaan. Hopelijk houdt het effect even aan.

13-11-2006 (MT) Waar zetten leerlingen hun fiets neer? In de rekken naast de gymzaal? Dat ligt eraan. Hoe later het uur van aankomst, hoe vaker de fiets buiten de rekken wordt geplaatst. Vóór de rekken. In het scooterhok. Of, zoals Lies en Naz vandaag deden, in de personeelsstalling. Wildparkeren. Een probleem. De paden bij de stalling raken verstopt en er donderen regelmatig hele series fietsen gezellig samen om. Daarnaast, niet onbelangrijk, kleuren fietsen niet bij de scooter van Stan. Gaan we dus aanpakken. Voor de kans dat de fietsen in de rekken terecht komen, geldt de volgende formule: $r=570-(a \cdot t^2+h)/5,7$. Dat wil dus zeggen dat de kans dat fietsen in de rekken terechtkomen (r) afneemt naar mate het aantal leerlingen (a) dat ná de eerste bel aankomt op school (t) en het aantal leerlingen die hopeloos te laat komen (h) toeneemt. De uitkomst is 80% bij $\pi=4,1$. Probleem opgelost. Maar omdat wiskunde sinds 9-10-06 geen exacte wetenschap meer is, kopen we voor de zekerheid ook een paar extra fietssloten. Zodat wildparkeerders in de toekomst bij het huiswaarts keren zullen denken: "Wat heb ik nou aan mijn fiets hangen?" Dat zou dan wel eens een volwassen scooterhok of een complete personeelsstalling kunnen zijn.

10-11-2006 (MvdG) Af en toe doen leerlingen iets onverwachts, iets dat ontroert. Vandaag waren het de leerlingen van 3C. Na een tijdje van lesuitval dat met gejuich werd ontvangen was het ze toch opgevallen dat Indira Willems al een tijdje niet verschenen was. Toen bij navragen bleek dat deze ziek thuis is en voorlopig nog even niet terugkomt, werd er spontaan een kaart geschreven. En er stond niet eens op dat ze maar lang moest uitzielen! Zo zoet, die 3C! Natuurlijk is het al langer bekend: de geschiedenissectie op Notre Dame is verreweg de meest bij-de-tijdse sectie. Moderne apparatuur: beamer, DVD, laptops en PowerPoint, geen snufje gaat de heer en dames van die sectie te ver. Als er een sectie niet in het jaar nul is blijven steken dan zijn zij het wel! En vanaf maandag

wordt de sectie uitgebreid, nog moderner, nog flitsender, nog jonger. De geschiedenissectie heeft een TomTom. Ja, echt waar, één waarmee je door de tijd kunt reizen!

09-11-2006 (MvdG) Apparaten, wat zijn we er toch met z'n allen afhankelijk van. Ook in het onderwijs. En vaak (het voelt als héél vaak!) laat die apparatuur je in de steek. Videokarren die spontaan dienst weigeren, laptops die massaal weigeren als je ze de klas hebt binnengerold in dat prachtige "mobiele computerlokaal". Je kan er een boek over vullen. Vandaag was het weer raak. Michael Termeer trachtte vandaag de planning voor de tafeltjesavond rond te krijgen. Denk je in, 40 docenten 100-en verzoeken om gesprekken en ouders die, liefst aansluitend, meerdere docenten willen bezoeken. Gelukkig bestaan daar computerprogrammaatjes voor. Helaas werkte dat ene programma dat Michael Termeer gebruikt niet op vrijdagden 9 november, of alleen wanneer er een ander lettertype gebruikt wordt, of...wie weet waar het aan ligt!! ^%\$#@*&!!! sprak zijn blik en collega's durfden hem niet meer aan te spreken. Maandagavond zullen we merken of het goedgekomen is. Zo te zien hebben de 4e klassers ook problemen met apparatuur. Bouwplannen die niet werken. Lastig. En maar anoniem klagen op Lokaal Nul, gelukkig bracht de enige met naam genoemde leerling de oplossing. Dankjewel Fon. Tussen twee haakjes, mijn naam is Marjan.

08-11-2006 (MT) Dinsdagavond waren we als bedrijfsspion aanwezig op een ouderavond van een niet nader bij naam te noemen Nijmeegs categoriaal gymnasium. Daar werd in een zaal met drie- à vierhonderd ouders de vraag gesteld: "Wie van u rookt er?" 'n Schamele tien, twintig vingers gingen de lucht in. Één van de volgende stellingen moet dus wáár te zijn: a. Rokers liegen, of b. Roken is uit. Laten we het op b houden. We hoeven ook niet naar het Stedelijk Gym (oeps) te gaan om dat bevestigd te zien. Van onze leerlingen zullen het er niet veel méér zijn die roken. We tellen dan de legale schoorstenen onder het afdakje en de - "wauw, ben ik even vet fout bezig" - lagere klassers in verborgen hoekjes en op de fiets naar huis. Niet vreemd natuurlijk, die verminderde populariteit van het roken. Wie nu nóg niet weet dat roken slecht voor de gezondheid is, heeft waarschijnlijk niet alleen een verslavingsprobleem. Voor onze dyslectici - de werkgroep dyslexie is werkelijk niets te dol - hebben we het nog eens met schreefloze koeienletters op de pakjes laten zetten: ROKEN IS DODELIJK. De boodschap komt over en steeds meer jongeren maken een stellige keuze: "Ammenooitnie!" Hoe lang zal het duren voordat ook de tweede vraag op de ouderavond vrijwel niets zal opleveren: "Hoeveel van u hebben er ooit gerookt?" Nu? De hele zaal. Straks? Tien, twintig? Kinderen zijn tegenwoordig namelijk véél slimmer. Op die stumpers onder het afdakje na dan.

07-11-2006 (MvdG) Voor sommige leerlingen eindigt de schooldag meteen na hun laatste les. Ze stuiven naar buiten, luid gejoel galmt door de gangen. Er worden nog wat fietsbanden leeggelaten en wat vriendschappelijke stompen uitgedeeld maar dan gaat men ook naar huis. Lange linten fietsers richting Millingen, Nijmegen, Lent en Groesbeek. Maar niet iedereen stuift na de laatste schoolbel naar huis. Een aantal leerlingen zucht dan eens diep, pakt boeken uit het kluisje en gaat naar het studiehuis voor een paar uur huiswerkklas. Mopperend en zuchtend gaan ze aan de slag. Soms met goede moed, vaak met een flinke dosis tegenzin. Natuurlijk kom je die tegenzin vaker tegen bij leerlingen, maar om als docent met zoveel tegenzin geconfronteerd te worden is vaak wat ontmoedigend. Maar vandaag was een verademing; er werd hard gewerkt, de sfeer was goed, applaus dames en heren!! En om kwart voor 5 gaan ook zij opgelaten naar buiten, en het huiswerk voor morgen....dat ligt in hun kluisje: af!! De avond kan beginnen.

06-11-2006 (MvdG) Het schrijven van Faits Divers is een leuke taak, maar ook een moeilijke. De schrijvers wikken en wegen; kan dit wel? Of kan het toch net niet? Niet zelden is er zelfs telefonisch contact over een stukje voordat het verschijnt. Het is namelijk nooit de bedoeling mensen te kwetsen met een stukje. Nooit. Natuurlijk zijn de stukjes hier en daar licht spottend, een beetje plagerig zelfs. Maar onschuldig....dachten we. Kennelijk denken sommigen daar anders over (zie reacties op lokaal nul). En dat heeft tot veel onrust geleid bij de webredactie van deze site. Zijn we te ver gegaan? Een andere klacht betreft de vermeende anonimiteit van de schrijvers. Iedere havist die een beetje kan lezen, en alle havisten kunnen in ieder geval een klein beetje lezen, kan weten wie de schrijvers zijn. De webredactie staat gewoon vermeld op de site. Maar ok, vanaf januari wordt de schoolblog gerestyled en zal het duidelijk zijn wie de schrijver 'du jour' is.

03-11-2006 (MT) Eindelijk kon de party-kleding weer eens uit de kast . Het zag er zoals gewoonlijk allemaal weer piekfijn uit. Het T-shirt van Axel met het opschrift "stop staring at my eyes with your boobs" deed het weer prima tussen alle blote topjes. De moeders van Maurice en Jasper hadden de hardcore-shirtjes met Robijn-stralend-wit gewassen (tip: gooi er eens een rode onderbroek bij) en Fon, Jaako en Jouke hadden hun vrolijkste begrafenis-kledij aangetrokken. Josje was ditmaal stijlvol hoog gesloten gekleed, want zij bewaart haar meer gedurfde creaties voor door-de-weekse lesdagen. (Dan mag haar ongelukkige achterbuurman achter haar diepgedecolleteerde bovenrug met doorzichtig BH-bandje zijn hoofd bij de les proberen te houden.) Verder glinsterde en schitterde het weer in vele varianten. Side kick: ex-vijfde klassers die kwamen vertellen hoe goed het ze verging op het HBO (het eerste tentamen moet inderdaad nog komen). De enige ongenode gasten aan de deur bleken drie aangeschoten lerende te zijn die op zoek waren naar een pub. Dat zoeken we nog uit, maar we vermoeden dat Cora die naar binnen had willen smokkelen. Een vrolijk en gezellig feest. Moesten we eens vaker doen.

02-11-2006 (MT) Er gebeurt wel eens iets, dat niet helemaal de bedoeling is. Soms is het per ongeluk. Zoals Malou, die vandaag lekker onhandig met Lisa's rolstoel een aulabank aan barrelltjes reed. Of vorig schooljaar toen Bram al stoeiend met Jan-Paul dwars door het veiligheidsglas van de klapdeur ging. Stom, maar het kan gebeuren. Met behulp van een dokter of een andere goede stoffeerder zie je er niks meer van. Moeilijker zijn de zaken die niet goed gaan, die met opzet gebeuren. Zo werden we de laatste dagen geconfronteerd met een graffiti-artiest in de jongensplee. Artiest is een groot woord: het is een jongen met een dikke blauwe stift. Daar krast hij een onbeholpen logo mee en een krakkemikkig boos kopje. Daar gaat zo te zien geen Michelangelo aan verloren, als we hem in de kraag grijpen. Visuele vervuiling, asociaal gedrag. We kunnen het schoonmaken en dan zie je er niks meer van. Maar hoe goed je ook poetst - en Mia kan dat uitstekend - er blijven wel altijd krassen achter op onze gemeenschapszin. Waarom stapt iemand er zo negatief uit? Daar wil je over kunnen praten, om het te kunnen begrijpen. Maar daarvoor moeten we eerst een jongen met een dikke blauwe stift voor ons hebben zitten. Met een naam en wie weet met een boos kopje.

01-11-2006 (MT) En zo sprak Ward in die dagen en ieder die het hoorde zag het licht: "Je hoeft niet veel te schrijven, als het maar betekenis heeft." Dat mogen Leon en Marc en alle andere vijfde klassers die vandaag achter hun afspraak voor het profielwerkstuk aansjouwen in hun oren knopen. Zo'n werkstuk kán heel kort. Probleem is alleen... wat heeft betekenis? Voor je het weet zit je dan toch weer te studeren en moet je toch weer je hersens gebruiken. En dat vinden veel leerlingen lastig. De bedoeling van zo'n profielwerkstuk is om zelf een onderwerp te kiezen, zelf vragen te stellen en zelf antwoorden te vinden. Nieuwsgierig, fanatiek en vasthoudend. Niet tevreden met een mager bronnetje of een voorspelbaar antwoord. Om vervolgens het proces af te ronden met een kort, betekenisvol verslag en een trotse presentatie: "Zo is het goed!" De werkelijkheid wil wel eens anders zijn. De hoofdvraag van het profielwerkstuk is nogal eens: komen we er zo mee weg? Deelvraag één: komt X er zo mee weg? Deelvraag twee: komt Y er zo mee weg? Dus krijgt de begeleider vaak op benepen toon te horen: "Is het zo goed?" Onze huisfilosoof had het overigens over rap-teksten, maar dat terzijde. Hij kan zich ook een keer vergissen.

31-10-2006 (MT) Als er een collega ziek is, springen we soms eens voor andermans klas. Om één of twee uurtjes te overbruggen. Vrijwel nooit op het laatste uur natuurlijk, want dan wordt de vervanger ontvangen als ware het een kampbewaker uit Auswitsch. Dan kunnen de leerlingen ineens alles "thuis doen", zoals ze zeggen. En met "alles" bedoelen we dan ook echt "alles", ongeacht wat de vervanger voor de les in gedachte had, al was het de Eiffeltoren afbreken: "Dat kunnen we toch ook thuis doen?". Ze bedoelen met "thuis doen" eigenlijk "niet hier doen" of beter gezegd "niet doen", want of het werk thuis ook echt gebeurt... Het is anders op een uur tussendoor: van harte welkom, mijnheer/mevrouw. Leuke verrassing. Afwisseling van spijs doet eten. Het is alsof we dan stiekem een huis binnenstappen waarvan de bewoner afwezig is en waar we ons gaan bemoeien met de inrichting. Waarom staat dat tafeltje daar? Dat kan toch beter hier? Even dat schilderijtje rechthangen. Dat plantje krijgt een scheut water, die muur een lik verf. Hartstikke illegaal allemaal. Insluipers zijn het, die vervangers. Boeven. Je kunt als docent maar beter thuis blijven. Eh... niet thuis blijven. Ach, home is where the heart is.

30-10-2006 (MT) "Jan?" "Kijk! Voor die paar woordjes haalt ie maar een twee punt vijf! En huiswerk maken? Ach welnee, dat heeft niks om 't lijf. Hij zit zo vol hormonen, man, z'n haren staan er stijf van. School, dat is voor hem gewoon een aardig tijdverdrijf. Han?" "Als ik hem zo zie zitten, tja..."

hoe ligt ie in de klas? Hij heeft ook nooit iets bij zich, alleen rotzooi in z'n tas. En oh! Dat lage tempo, daarbij groeit gras nog snel. En al die streken in de klas, een wildebras! Toch? Daniëlle?" "Ja, maar je moet bedenken: hij zit de hele dag naast *piep*. Da's toch ook niet zo gemakkelijk, naast zo'n uitgesproken type. Daarbij is ie goudeerlijk, doet nóóit iets in 't geniep. En als je het goed zat bent, roep je gewoon eens keihard *PIEP*. Nee Jo, niet zijn buurman. Hè, nu heb je de rap verpest." Vandaag was het rapportvergadering klas 3. Zoek de éne zin die in werkelijkheid zo is uitgesproken.

27-10-2006 (OS) Vandaag werd de wereld een stukje groter voor de 4e en 5e klassers. Zij konden een kijkje nemen in hun leven na Notre Dame: de HBO-oriëntatie. Elektrotechniek, HBO-v, Accountancy, HBO-recht, Beeldende Kunst, Educatie en Toerisme. Alles leek mogelijk vandaag! Notre Dame had heel wat op touw gezet om er voor te zorgen dat haar pupillen straks goed maatschappijgeoriënteerd zijn. Onder andere Michael Termeer en Marloes van der Wal waren druk bezig de Notredammers wegwijs te maken in het aanbod van het HBO. Helaas waren ze het eerste half uur voornamelijk bezig met de Notredammers wegwijs te maken naar het juiste lokaal. Gelukkig, ze hebben ons nog nodig.

26-10-2006 (MT) Het onderwijs probeert natuurlijk aan te sluiten bij de actualiteit. Zo regelen we altijd ergens op de planeet een aardbeving als Han Verhoeven dat onderwerp net in de les behandeld heeft. Kernproef in Noord Korea? Tien tegen één dat Karina Riswick daar achter zit, omdat ze juist bij dat hoofdstuk is aanbeland. Nu hebben we weer een tweedekamerverkiezing georganiseerd omdat geschiedenis en maatschappijleer nét aan de gang gingen met de landelijke politiek. Vandaag stortte 3C zich met enthousiasme op de kiezer met de oprichting van een nieuwe politieke partij. De partij heet - heel catchy - 3C. Enige programmapunt: de afschaffing van het onderwijs. Beoogd minister op dit departement: Wesley. Lijsttrekker: Lars. Helemaal rustig verliep de eerste partijbijeenkomst overigens niet: de kandidaat staatssecretaris van vreemdelingenzaken, de beoogd minister van defensie, de woordvoerder van justitie en het hoofd publiciteit werden door de enige aanwezige kiesgerechtigde de gang op geschopt. Te veel herrie, te weinig wol. Door de kiezer afgestraft. Net echt.

25-10-2006 (OS) De herfst doet altijd iets met de natuur. Andere kleuren, andere sfeer, andere geur.. Aangezien wij deel uit maken van die natuur, ligt daar waarschijnlijk de verklaring voor het ietwat bizarre gedrag van sommigen onder ons vandaag. Om te beginnen kwam 2c rustig de klas binnen. Echt. (Dat maakten ze daarna natuurlijk nog even goed, we maakten ons al zorgen). Stan wilde zijn lipgloss absoluut niet uitlenen toen Nick hier vriendelijk om vroeg. 2b begon spontaan te rappen bij de aanblik van een rijtje bijvoeglijke naamwoorden, terwijl Robbert een recordaantal grapjes wist te maken over ditzelfde inspirerende onderwerp. Gelukkig is er morgen weer een dag!

24-10-2006 (OS) Spannend voor de leerlingen die eerste dagen na de vakantie en de proefwerkweek. "Wat had je voor...., yes! ik had 'n...voor.., en jij?..ohnee, 'n....voor....", weerklinkt het dan door de school. Docenten wordt de oren van het hoofd gevraagd door leerlingen gebrand op hun cijfers: "Heeft u de cijfers, is het goed gemaakt, weet u wat ik had?". De ideale docent antwoordt dan drie keer "ja" op bovenstaande vragen. De doorsnee docent antwoordt: "bijna, mwah, nee". Maar dan de reacties van de leerlingen bij het zien van hun behaalde cijfer. Om één of andere reden zijn leerlingen doorgaans veel verbaasder over hun cijfers dan hun docenten, maar niet zelden weten zij het zelf toch aardig goed in te schatten. De ideale leerling antwoordt dan: "yes, preciés wat ik dacht". De doorsnee leerling zegt: "mmm..zoiets dacht ik al..". En de docent? Die denkt er het zijne van.

23-10-2006 (MT) Leergierig schoof een groepje 5e klassers aan voor een extra uurtje CKV2. Natuurlijk om te vissen naar de opgaven die ze zouden kunnen krijgen op het schoolexamen, maar Olaf, Barend en Denise wisten ook een paar goede vragen te stellen. Een poosje later deed iedereen er zijn voordeel mee tijdens het maken van het eerste schoolexamen dat op Notre Dame in kleurendruk werd uitgegeven. Geen onvertogen woord over de vorm, maar des te meer klachten over de inhoud. "Veel te weinig tijd!" aldus Marieke, Lieke, Janieck en Tim in koor. Ze vergisten zich, maar konden dat niet weten: het paper "*Gedachten over tijd en ruimte*" van Rob van Woerkom lag vandaag immers nog in de kopieerruimte. Norbert, Yuri, Caitlin, Marlou, Anneloes en Laura hadden al die kennis niet nodig om te bewijzen dat alles relatief is: het aardrijkskundeproject werd door hen in recordtijd afgewerkt. Tijd zát. Vast een wormgat ontdekt.

13-10-2006 Logboek gesloten. Weer open op 23 oktober a.s..

13-10-2006 (MT) De laatste dag van de proefwerkweek gaf een flink aantal hang-jongeren te zien: leerlingen uit 2B die in afwachting waren van hun beurt bij het mondeling Duits. Zoals gebruikelijk brachten zij hun wachttijd nuttig door, rustig op een bank gezeten met het voorbereidingsstencil in de hand en dusdanig scherp geconcentreerd dat zij tijdens de tien minuten durende toets zouden kunnen pieken. Geintje. Het was natuurlijk weer lekker kl... kleppen, klitten, kloppen en kleuteren totdat het tijd was. Zo was Jeroen Tom L. aan het duwen en vice versa, stond er een groepje met Laura, Cathy, Amy en Tom H. te jodelen bij de personeelskamer, kreeg Robbert een stomp van Robin in zijn six-pack en mopperde Koos dat het uitliep en dat hij nog even naar huis ging voor een half uur, de berg op en neer. En daarna haalden ze dus die 6,4 of 7,2, mogen we hopen. Alle wegen leiden naar Rome. Daar zijn ook veel ruïnes, zoals bekend.

12-10-2006 (MT) Jip heeft er een. En Wesley. Jan-Jurre ook. Jeroen. Jill natuurlijk. En Mike. Irene even niet. Maar morgen weer wel. En er zijn vast nog vele anderen. Die hebben allemaal zo'n ding. Zo'n ding waarvoor eigenlijk vijf Chinezen, drie Japanners, twee Amerikanen en een Rotterdammer standrechtelijk geëxecuteerd zouden moeten worden. Omdat ze zo'n ding op de markt hebben gebracht. Zo'n ding waarmee je schaamteloos elke wansmaak de publieke ruimte in kunt slingeren. Zo'n ding waarbij je alleen maar op een knopje hoeft te drukken om complimenten te krijgen: "Gaaf ding zeg! Wat kun jij ontzettend goed op een knopje drukken!" Zo'n ding dat werkt als een vuurtoren: pas op, intellectueel vacuüm in de nabijheid. Zo'n wat-jammer-dat-ik-mezelf-in-de-hand-heb-want-anders-kon-ik-het-hier-ter-plekke-in-de-grond-stampen-ding. Je weet wel, zo'n niet-aan-te-ontsnappen-God-waarom-hebt-Gij-mij-verlaten-kakofonie-doesje. Ja! Zo'n ding! Zo'n ding hebben ze nou. Fijn, dat weten we dan ook weer.

11-10-2006 (MT) Door de omgang met leerlingen weten we via de jongens wat "nippelen" is, blijven we via de meiden op de hoogte van de laatste mode en via de hele club horen we of iets "vet", "chill" of "cool" is (school valt overigens in geen van die categorieën), en vooral wat normáál is. Leraren zijn dus niet normaal. En voor het overige wervelen leerlingen dagelijks om elkaar heen als in een gigantische stoelendans met maar één stoel waarop men straks plaats wil nemen als de muziek van de pubertijd stopt: normaal. Iedereen die men het recht op die stoel misgunt, wordt naar de buitenkant van de groep gedrongen. Subtiel, met kleine signalen. Speels, met plagerijtjes. Lomp, met pestgedrag. Dachten we gezegend te zijn met 570 unieke persoonlijkheden in huis, blijken veel pubers op een bepaald moment het liefst in één smakeloze eenheidsworst op te willen gaan. Gelukkig zie in klas 4 en 5 de omslag: relax man, jij doet jouw ding, ik het mijne. Chill. En als de dans is afgelopen, blijft de stoel leeg. Sterker nog: hij bleek er niet gestaan te hebben. Maar wél 570 andere. Hulde aan de buitenbeentjes. Ga maar alvast lekker zitten en zie het gestuntel even aan.

10-10-2006 (MT) Er is geen enkele mogelijkheid om de werkelijkheid tot je te nemen buiten je eigen zintuigen om. De werkelijkheid is beperkt tot datgene, wat je met je zintuigen kunt waarnemen. Hetgeen je registreert, lijkt daarmee te bestaan. Je ziet anderen hetzelfde doen en hetgeen zij registreren lijkt jouw waarnemingen te bevestigen. Maar hetgeen "anderen" registreren, neem je waar met jouw eigen zintuigen: uiteindelijk is het dus weer iets wat je zélf registreert. Er is geen onafhankelijke bron. De werkelijkheid bestaat niet. De school bestaat niet. Het is geen proefwerkweek. Boeken zijn een illusie. Er is geen kennis. Studeren is overbodig. Je bent niet van vlees en bloed. Tot zover de theorie. Vandaag leverden we het bewijs. We organiseerden een tussentoets Duits: drie volle lokalen. Toen knipperden we even met de ogen en dachten: "Er is geen tussentoets Duits." En zie: drie lege lokalen. Waarom Ivvy, Eva en Joan op de gang de volle laag kregen, is ons verder even ontgaan. Met een afgeraffelde tussentoets Duits kon het in ieder geval niet te maken hebben.

09-10-2006 (MT) Waaraan moet een nieuw schoolgebouw voldoen? Nu de gemeente het voorbereidingskrediet heeft toegezegd, werkt Notre Dame hard aan haar Plan Van Eisen. Iedereen mag erover meepraten en vanmiddag deed het team voor het eerst zijn zegje. Wil Vermeulen vond de voorgestelde werkplaats te krap: "Als er een werkbank in staat, kan Gijs er niet meer bij of hij moet afvallen." De wiskundedocenten zeiden zich niet thuis te voelen bij hun bèta-collega's en gingen openlijk vreemd met de gammavakken (die keken blij, maar worden straks vast compleet weggecijferd). Onne Smeets zei het lokaal Frans "liever niet naast de herrie van het muzieklokaal" te zien, dus die doet er met haar bejaardenvakje verstandig aan om de komende tijd haar fietsventieltjes in de gaten te houden. Later komen leerlingen aan de beurt om hun wensen neer te leggen. Een paar daarvan menen we al te kennen. De gangen moeten breed genoeg zijn zodat

Marloes met Bastiaan een country-dans kan oefenen. De w.c.'s moeten voor Willem-Jan en Ben zo ver mogelijk van de lokalen gesitueerd zijn. Er moeten verborgen hoekjes zijn waar Fon een studiehuisuur kan doorbrengen en Irene stiekem even kan bellen. De muren moeten natuurlijk van schuimplastic zijn zodat de eerste klas veilig naar de les kan stuiten. Het is nog ver weg, maar 't begint op school zowaar al een beetje naar nat cement en vers hout te ruiken.

06-10-2006 (MvdG) "Homo!" Een veel te vaak gehoorde kreet onder tieners. En wat bedoelen ze er nu echt mee? Homo Sapiens wellicht: een correcte betiteling voor de meeste leerlingen bij ons op school, een enkele Neanderthaler niet meegeteld. Homoseksueel dan misschien? Bedoeld om degenen aan te wijzen die liefde koesteren voor iemand van dezelfde sekse. Vaak onterecht gebruikt om iemand plagend aan te wijzen als vreemde eend in de bijt. Maar, zo vreemd is die eend helemaal niet volgens dierentuin Artis. Op Gay Pride werden daar rondleidingen gehouden waaruit bleek dat homoseksualiteit niet tegennatuurlijk is en juist erg vaak voorkomt in de natuur. Zij ontdekten nog meer dingen: "Pinguïns en flamingo's hebben bijvoorbeeld een voorkeur voor groepsseks. Ook nemen we een kijkje bij olifant Murugan. Ondanks dat hij twee heerlijke vrouwen tot zijn beschikking heeft, is het helaas nog niet tot een echte paring gekomen." Klas 2 weet inmiddels dat er nog een "homo" is, eentje waar iedereen graag mee geïdentificeerd wil worden. De Homo Universalis. Een geleerd persoon dat graag alles weet en in alles uitblinkt. Degenen die "Homo!" roepen tegen klasgenoten horen zelf veelal niet in deze categorie thuis.

05-10-2006 (MT) Er is nogal wat mis in de beeldvorming rond het beroep van docent. Een boze collega in Amsterdam spreekt in de NRC over een "tikgeit, pakezel en kopieerslaaf". Vreemd. Als je bij Theo Joosten aanklopt met de mededeling "doe maar rustig aan, ik heb de kopietjes pas over een kwartiertje nodig", dan *zijn* ze er ook over een kwartiertje. En ook voor andere klusjes is met een beetje planning best hulp te vinden. De politiek spreekt liever over de "hoogopgeleide professional". Dat lijkt weer een beetje *over the top*. Je verwacht dit soort opgezwollen typering ook eerder in het reclamejargon van financieel adviseurs. Vraag je leerlingen hoe ze tegen het docentenvak aankijken, zoomen ze vooral in op "lastige leerlingen". Waarmee ze zichzelf over het hoofd zien: 't zijn vaak zo'n schatjes. Minder hoor je spreken over het gevarieerde werk, de inhoudelijke rijkdom van het vak, de dagelijkse verrassingen, de humor in de klas, de collegialiteit in de personeelskamer of de relatieve vrijheid van handelen. Leuk vak hoor, docent! Vandaag was het "de dag van de leraar": in de personeelskamer stond een schitterende taart. De start van de campagne "I Love Lesgeven"?

04-10-2006 (MT) Rob van Woerkom wilde weten hoe je aan een klas een e-mailtje verstuurt. Na een paar summiere aanwijzingen ging hij zelf aan de slag en er is dus een gereede kans dat op het kantoor van Microsoft in New York of van de cathedrale Notre Dame de Paris enkele nuttige biologe aantekeningen binnen komen rollen. Rob van Woerkom achter een computer: het is alsof een olifant de cancan danst. Hij kijkt naar het scherm als een peuter naar de Teletubbies: wat gebeurt daar nu allemaal voor gek? "Cultuur zie ik als een resultante van technologische ontwikkeling," hebben we hem eens horen zeggen. Onze eigen huisprofessor doelde natuurlijk op mooie doorbraken als boekdrukkunst, stoommachine en $e=mc^2$. En nu dus micro-elektronica. Klopt. Al leveren die culturele ommezwaaien niet altijd een esthetisch verantwoord product op: Rob van Woerkom achter een computer... Nou,nee.

03-10-06 (MvdG) Terwijl achter de schermen (wederom) een begin wordt gemaakt met de plannen voor de nieuwbouw zijn Gijs Smitjens en Theo Joosten druk bezig onze huidige behuizing te veraangenamen. Tot grote opluchting van vele leerlingen zijn de nieuwe kluisjes gearriveerd! Misschien dat het een oplossing biedt voor die hele zware rugzakken. Hoewel, gelijk heb je Kim, die zware tassen dan nog wel steeds mee moeten op de fiets om thuis het huiswerk te kunnen maken. Kim heeft daar een oplossing voor bedacht: niet voor alle vakken tegelijk huiswerk, dan kan je wat op school laten liggen. Misschien op woensdag alleen huiswerk voor de even lessen van donderdag en op donderdag alleen huiswerk voor de oneven uren op vrijdag... Leuk bedacht, maar helaas vast niet haalbaar, roostertechnisch gezien.

02-10-06 (MvdG) De kranten staan de laatste tijd vol met kritiek op het onderwijs. Docenten zijn te laag opgeleid en de leerlingen zitten net zo dicht op elkaar gepakt in de lokalen als kippen in legbatterijen. Dat is misschien wel zo, maar er is vast geen enkele legbatterij waar de kippen op maandagochtend zo bruisen van enthousiasme en werklust als bij ons op school. Er zijn zelfs leerlingen die zich vergissen in de les, puur uit enthousiasme voor het vak Engels sloot een tweede klasser zich vandaag aan bij klas 4. Gina Lootsma spotte hem en de fout werd hersteld, maar toch: het enthousiasme was er. En dan 3D. Zo enthousiast voor het vak geschiedenis dat Michael Termeer zich een hoedje schrok toen hij het lokaal binnenliep; hij hoorde het rubber van zijn schoenzolen op het linoleum van het klaslokaal...diepe, diepe stilte en 29 over de tafel gebogen hoofden. Verstoord keek een enkeling op, om meteen het hoofd weer te buigen en aan het werk te gaan. Wat een enthousiasme!! Misschien was het laatste voorbeeld niet helemaal eerlijk; ze lazen een stripboek. De geschiedenissectie test een boek uit voor de Anne Frank stichting; de Zoektocht.

29-09-2006 (OS) En zo af en toe moet je ingrijpen als school. Het kan natuurlijk niet dat de mannen van 3C rotjes afsteken op school. Michael Termeer was er dan ook snel bij om de heren aan de oren te trekken: voor straf 1,5 uur nablijven. Dat zal ze leren dachten ook de leerjaarmentoren. Echter vandaag aan het einde van de dag hoorden ze verdorie wéer knallen op het plein. Snel liepen de docenten in de docentenkamer naar het raam om de schuldige te kunnen betrappen... Maar wie stond daar vrolijk te zwaaien en zichzelf als schuldige aan te wijzen?... Juist ja, Michael Termeer. Nou toen móést de school natuurlijk wel ingrijpen: nablijven tot hálf 5 en daarna meteen door naar een vergadering. Voor straf!

28-09-2006 (MT) Hoog bezoek: Vietnamese hotemetoten van het ministerie van gezondheid. We struikelden er bijna over. Niet omdat het er zoveel waren, maar omdat je er nogal makkelijk overheen keek: geen enkele hoge pief kwam boven onze schouders uit. De vriendelijke lage piefjes stelden zich op de hoogte (sic!) van de wijze waarop Jeanne Oude Hengel en Geerte Nijman samen met de mentoren ferm staan in de strijd tegen tienerzwangerschappen, SOA's, AIDS en andere vormen van ongewenst lesverzuim. Wat zullen ze daar in het verre Vietnam van gaan overbrengen? "Nhüng nguòi xem sành sòi!", wellicht, als ze in een goeie bui zijn. Of anders: "Thât chĩ phí thì giò!" Maar dát hoeven we ons niet echt aan te trekken, want we hadden natuurlijk geen enkel idee hoe sterk de koffie moest zijn.

27-09-2006 (OS) Frans, Engels, Duits, Nederlands, Nijmeegs...het zijn ook heel wat talen die je op zo'n dag moet weten te scheiden. Dat gaat dus wel eens mis. Begrijpen, schrijven, spreken, luisteren...zoveel vaardigheden op een dag. Ook dat is niet niks en gaat dus wel eens mis. Ploeterend op een Franse vraag, dacht Pieter-Jan na over wat 'ce choix' (deze keuze) kon betekenen. Willem die even tussen een praatje door met Karlijn mee wilde doen, zag het licht, en riep luid: Ansojovis! (Anchois in het Frans....). Niet slecht. Nu nog luisteren, Willem. Een eersteklasser in het Duitslokaal deed ook een 'slimme' zet. "Alle Franse werkwoorden op -er opschrijven", was de opdracht van Magda Brzezinska. Sluw tuurde hij om zich heen in het Duitslokaal en kwam trots tot: "ober" en "aber". Dat eindigt inderdaad op -er!

26-09-2006 (OS) Het mooiste wat een docent zich kan wensen, is het moment dat er serene rust hangt in zijn leslokaal. Rust waarin toch geroezemoesd wordt (over de lesinhoud uiteraard), hier en daar papiergeritsel te horen is (waar waren die ontzettend interessante aantekeningen ook alweer?), waarin leerlingen voor zich uit staren en het verhaal van de docent overpeinzen, waar anderen driftig hun inspiratie op papier zetten... Meestal zijn deze prachtige momenten te danken aan de inspirerende docent die veel liefde en zorg in de voorbereiding van zijn lessen stopt. En soms...is dit te danken aan de MP3-spelers, Ipods en telefoons met radiobestuurbare van alles en nog wat.... Ook goed. (Soms).

25-09-2006 (MT) Als de leerlingen al lang en breed aan de keukentafel hun huiswerk zitten te maken (ach, we doen even net of we gek zijn), gaat de school vaak nog even door. Docenten zitten thuis te corrigeren en lessen voor te bereiden (ach, we doen even net... neenee, dit is doorgaans écht zo!) en op school wil er nog wel eens een vergadering zijn. Vanavond was de ouderraad bijeen. Eigenlijk vervullen de leden daarvan een soort Maatschappelijke Stage: ze zetten zich vrijwillig en belangeloos in voor Notre Dame. De ouders zijn gezellig en positief, maar ook kritisch. Nu hebben ze weer bedacht dat ze maar eens wat beter moeten gaan kijken naar de boekenlijst: worden bijvoorbeeld alle werkboeken wel gebruikt? We hopen maar dat hun kinderen inderdaad braaf

huiswerk zitten te maken, anders mogen we straks in de ouderraad al die lege bladzijden komen uitleggen.

22-09-2006 (MT) Hé, hallo! Nou! Wat je zegt. Vind ik ook. Nee joh, 'tuurlijk niet! Gossie. Echt? Nee, je meent 't! Cool. Anders ik wel. Welja, wat je zegt. Zeker, wat een onzin. Ja! Man, da's écht vet! Nee, da's inderdaad minder. Balen. Juist, wou ik ook zeggen. Gróót gelijk. Hihi, leuk. Vertel! Net goed. Is toch ook niet normaal meer? Volgens mij wel. Zou 't niet? Daar heb je gelijk in. Spijker op z'n kop. Nee, dat snap ik ook wel. Ik doe mee! Mag van mij. Helemaal toppie. Nee, is prima. Hartstikke leuk. Mmm, lekker! Gaat lukken. Spreekt voor zich. Altijd, geef maar een gil. Ja, doe! Prettig weekend! Pfff... Waren we aan toe. Van elkaar een zonnige dag lang positief ondersteunen kún je me toch moe worden! En wat te denken van een hele wéék. Pita moet uitgeput zijn. En ja, we kennen er ook een paar die, jammer genoeg, nog een hoop energie over moeten hebben.

21-09-2006 (MT) De tijd dat een leerling voldoende had aan een tas met boeken, schriften en een boterhamtrommeltje lijkt definitief voorbij. De inhoud van een gemiddelde Kipling/Eastpack is inmiddels cutting edge op het gebied van moderne technologie. Nuttige grafische rekenmachines natuurlijk, maar ook onmisbaar materiaal voor de homo ludens, zoals mobiele telefoons met fotocamera en UMTS, MP3 spelers inclusief memorycard en mini-boxen, mediaplayers waar complete films op kunnen, touch-screen agenda's: het is duidelijk dat er voor het volgende kabinet hier en daar nog wat te plukken valt van de spilzieke burger. Janne Geraets en Peter Schuurs houden ons op de hoogte van de laatste gadgets door ze met enige regelmaat in beslag te nemen. En altijd heb je leerlingen die zich zonder hun technologische parafernalia volkomen onthand voelen en zich machteloos wanen zoals Karin en Delphin: "Ja, kan ik er wat aan doen dat dat ding ineens piept?" Uitzetten misschien? Maar ja, dáár koop je zo'n ding natuurlijk niet voor.

20-09-2006 (MT) Een docent vergist zich wel eens in de eindtijd van de les. Een enkel keertje wil men wel eens - "Hé, zo laat al?!" - per ongeluk tien minuten te vroeg stoppen. Dan pakken alle leerlingen quasi onschuldig hun tas in (de ene braverd die z'n mond open wil doen krijgt een beuk) en proberen ze als het even kan - "Mogen we al gaan?"- weg te komen. Als de docent zijn vergissing bemerkt, is het te laat: de vogels zijn gevlogen of staan, volledig bepakt, gezellig bij de deur te keuvelen. Dat is normaal. Maar vandaag hoorde we Jouke, toen de docent gewoon op tijd ging afronden en opruimen, toch echt roepen: "Hé! We hebben nog vijf minuten. We kunnen nog wel even doorgaan, toch?" Dat is dus niet normaal. Ward analyseerde direct al scherp, dat "hier de dokter misschien 's naar moest kijken". Toch maar even een melding neerleggen bij de zorgcoördinator.

19-09-2006 (MT) Bo is met haar ouders naar Curaçao verhuisd en dit was de eerste dag die ze niet meer meemaakte. "Saaie dag, Bo, niks gemist!", zou je willen roepen, maar dat is natuurlijk niet waar. Er gebeurt op school altijd wel wát. Een docent met goeie zin (het komt vaak voor!), een klasgenoot met een pesthumeur (éven met rust laten), een geval van luhduvhuhduh in de meidenplee (ach gut), jongens die aan het plagen zijn (niet waar, Tom, Gijs?): wat het ook is, het kleurt de dag. En je mist het toch, als je er niet meer tussen staat. Maar even voor vandaag, om Bo een steuntje in de rug te geven op weg naar al haar moeilijke nieuwe ontmoetingen op Sunny Curaçao: "Gaap... Saaie weer, saaie lessen, de klok schoot maar niet op en geen grapje gehoord. Niks gemist, Bo!" De chocolade smaakte er overigens niet minder om.

18-09-2006 (MT) Today it was "rule Britannia" throughout the school: a company of veterans of the second world war and their ladies brought stories and medals into the classrooms where they met with an attentive audience. "Back in England no-one is interested. We're glad you're willing to hear us." Afterwards many a veteran wanted his picture taken next to our lovely Irene. They may be old, they are still men. Or boys, to be more precise: the older they become, the more "boyish" they seem to get. One of them was indeed no more than a boy when he went to war back in 1944. He lied about his age, eager to get into the action on the continent. Not a very wise thing to do, one might say. His teachers will have advised against it. Life is what happens to you while ignoring your teachers' advice. Nothing has changed. Only the risks are reduced. Thanks to the naughty boys.

15-09-2006 (OS) Vandaag was het feest op Notre Dame! De vlag hing uit en er was gebak in de docentenkamer. Sommige leerlingen dachten dat deze feestelijkheden waren, omdat Fred van Bronswijk jarig was (hetgeen hij zelf namelijk rondbazuinde). Gijs Smitjens wist het nog mooier te maken; hij dacht dat Karina Riswick jarig was. Grondig onderzoek hierna wees uit dat op de

bijgevoegde factuur van het gebak stond: aangenomen door Karin, een medewerkster van de bakkerij. De echte reden voor het feest was uiteraard dat Notre Dame mag gaan bouwen! Het voorbereidingskrediet, zoals dat mooi heet, is binnen. In de Gelderlander stond echter: "waar het geld vandaan moet komen, weet niemand", waarop Gijs Smitjens, blijkbaar in een gulle bui, onmiddellijk naar zijn portemonnee greep. Mooi dat je op je personeel kunt bouwen!

14-09-2006 (OS) De ontwikkeling die wij onze leerlingen willen laten doormaken is soms wel heel breed. Zo hadden Michelle, Marloes en Dirkje vandaag een probleem: ze konden hun kostbare avonduren ófwel besteden aan het leren van Engels vocabulaire óf ze konden in diezelfde tijd kijken naar Gooische Vrouwen (heel goed voor je algemene.. euh..., nou goed, vast ergens voor). Dilemma. Indira Willems wist het goed gemaakt en stelde voor dat de drie meiden naar Talpa zouden kijken en morgen tot in de details verslag mochten doen van de aflevering. In het Engels. Dat is nou onderhandelen! Over ontwikkeling gesproken...niet alle dorpen en steden waar onze leerlingen vandaan komen, lijken dezelfde door te maken. In Millingen zijn namelijk de meetlatten korter dan in de rest van Gelderland. Wisten de meeste leerlingen na lang meten en lezen tot het antwoord '30' te komen, tis raar maar waar, alle Millingenaren (9x!) kwamen tot 29. Maar de mooiste ontwikkeling was toch wel dat vandaag bekend werd dat de taakles leerhouding aanstaande vrijdag niet doorgaat: wegens gebrek aan leerlingen met teveel kruisjes! Fantastisch gedaan, een groot compliment voor alle Notredammers!

13-09-2006 (OS) Het moet gezegd worden: ook docenten hebben het niet altijd makkelijk. Zij hebben wel eens te lijden onder de, laten we zeggen, humor. Inderdaad ja, de humor van leerlingen..Zo werd vorig jaar meer dan één docent enkele seconden onder stroom gezet dankzij een elektrisch geladen pen en werden onschuldige, behulpzame leerkrachten 'verrast' door krijtjes die snoepjes bleken of snoepjes die krijtjes bleken. Robbert en Jeroen wisten vandaag verwarring te schoppen door het laten circuleren van een nepdrol door de school. Danielle Geenen had dat gelijk door, want haar pupillen uit 2B zaten namelijk netjes op een bankje, staarden een beetje voor zich, floten nonchalant in de lucht. Kortom: ze deden niets verkeerd. Tja, daar móet dan wel iets achter zitten.

12-09-2006 (OS) Even dachten we met z'n allen dat we de 11e van september zonder kleerscheuren doorgekomen waren. Pim uit klas 1 wist gisteren toch nog voor de nodige spanning te zorgen door met z'n fiets een auto te scheppen (of was het nou andersom..). Gelukkig wist ook hij het een kleine ramp te houden en is hij er goed vanaf gekomen. Nee, dan vandaag, dat was écht een dag vol onrechtvaardigheden. Om te beginnen was het prachtig weer in Ubbergen en moesten toch zo'n 550 leerlingen in de schoolbanken zitten, toen stuurde Jan van de Kemp een leerling uit de klas, alléén maar omdat ze nieste! (...). De 4e klas was later op die dag zéér verontwaardigd dat ze geen slootje kregen, en dat terwijl ze 's een keer geleerd hadden.... Joske zorgde voor de nodige voedselverspreiding in de aula (een nieuw soort chips op de markt?) en vroeg, na aardig verzoek van Ad van Tilborg (die persoonlijk testte of de chips inderdaad wel zo lekker waren: dat wil je als adjunct toch wel weten), of Carlo en Eric kwamen helpen opruimen. Deze laatsten hadden uiteraard geen idee waarom nou juist zij hiervoor uitgekozen werden. Bij Frans moesten ze toen ook nog eens langer blijven, alléén omdat ze het huiswerk niet gemaakt en geleerd hadden. Tis allemaal zó oneerlijk....

11-09-2006 (MT) Maico wilde weten welke datum het was. Hij was waarschijnlijk niet de enige leerling die zich geen nine/eleven bewust was. Ubbergen ligt ver van de brandhaarden in de wereld en het wereldnieuws lijkt de school vaak voorbij te gaan. Onze rampen zijn doorgaans véél kleiner. Een briefje halen. Eruit gestuurd worden. Een blauwtje lopen. Een leuke band. Een onverwacht sloetje. Maar dat er eens écht iets gebeurt, nou nee. Het calamiteitenplan, na "Volendam" tot in belachelijke puntjes aangescherpt, staat tamelijk nutteloos op het schelfje. Laten we dat maar lekker zo houden. De puberteit is al moeilijk genoeg. Vandaag herdachten we tevreden alle rampen die ons niet overkwamen.

08-09-2006 (MT) Op het achtste lesuur trok een kudde lammetjes naar de slachtbank in lokaal 16. Volkomen onschuldig gestraft voor het verzuimen van het geschiedenis huiswerk, zo deed advocaat Ward het overtuigend voorkomen. Alfons Baak had geoordeeld naar het mooie Engelse spreekwoord: "If it looks like a rat, if it smells like a rat, it's probably a rat." Ratjes of lammetjes, het maakt niet uit. In het leven moet men hoe dan ook een zeker onrecht kunnen verdragen, wil men gelukkig zijn. Petje raced dagelijks door de woonwijk en geen agent die 'm ziet. Jij rijdt één keer iets te hard en

hebt meteen een bon. Netjes betalen en niet zeuren, want met petje wil je toch niet ruilen. Zo schikten ook de lammetjes zich in hun lot en werd het bijna nog gezellig. Beau en Laura hadden zelfs een boek uit hun tas gehaald.

07-09-2006 (MT) In het onderwijs leer je elke dag. Zo leerden we vandaag dat vrouwen geen kleuren kunnen onderscheiden. De kersverse leerjaarmentoren Anneke van Bronswijk en Daniëlle Geenen zeggen te verblijven in een geelachtige kamer, terwijl elke echte man kan zien dat de muren daar naar groen neigen. We namen de proef op de som en bewezen dat Jeroen en Wouter, alhoewel erg aardig, nog geen echte mannen zijn. Verder op de dag moesten we K. er aan herinneren, ondanks een dure campagne van overheid, dat MSN niet bedoeld is als open riool om beledigingen en te scheldwoorden rond te pompen. Want daar ergeren zowel mannen als vrouwen zich groen én geel aan.

06-09-2006 (MT) Zijn er nog scholen waar leraren ouders van nieuwe leerlingen ter verwelkoming toezingen? Vanavond klonk op de ouderavond van klas 1 het ijzeren repertoire weer: het "klassenlerarenlied" en de onverwoestbare "brugklasser uit Kekerdom". Vorig jaar reageerde een ouder daarop als volgt: "Toen ze begonnen te zingen, wist ik helemaal zeker dat mijn kind op de goede school zat." Het zit 'm vast in de karakteristieken van het musiceren: een daad van optimisme en hoop. Met een kwaai kop ga je geen liedje zingen. Tararaboemdiejee, het komt helemaal OK. Habalorifa, loop die fluit maar achterna. (Nee Jo, niet zo.) Het gaat dus helemaal goed komen met die brugklasser uit Kekerdom. En dat terwijl we niet eens een brugklas hebben!

05-09-2006 (MT) Weinig dingen zijn irritanter dan het gooien met brood tijdens de pauze in de aula. Vandaag was het weer eens zo ver. Norbert, Koen, Sjors, Kevin, Daan T., Lars, Niek H. en nog een paar anderen waren er gloeiend bij. Eerder in de week waren er - echt zielig, maar helaas waar - een paar 4e klassers die het niet konden laten. Hebben we met deze arrestaties nu het daderprofiel? Zielepootjes met de ontwikkeling van een laaglandgorilla, de humor van een gebraden eend en de uitstraling van een blikje bruine bonen? Wellicht iets te positief, maar we komen aardig in de buurt.

04-09-2006 (MT) Het onderwijs hangt aan elkaar van afkortingen. Een "slo-tje". Een "PWS". Een "ABS-er". Een "LIO". Een "POP". En als je al weet wat de afkortingen betekenen, resteert nog het jargon dat zo nu en dan de wenkbrauwen doet fronsen: "Nog één keer en je hebt een kruisje aan je broek." Of: "Dit is een lijstje met ASS-leerlingen." Allemaal voer voor Jo Heisen, die nooit een kans voorbij zal laten gaan om op een dubbele betekenis van een woord te wijzen. Vandaag hadden we een "BOT"-overleg. Omdat het overleg een basis moest leggen voor een heel proces, hadden we een kaal bot in gedachten, dat langzaam van het nodige vlees moet worden voorzien. Of een onscherp mes, dat in de loop der tijd moet worden geslepen. De externe bedenker van de term had echter iets heel anders voor ogen: een "Benen Op Tafel"-overleg.

01-09-2006 (MvdG) De eerste volle week zit er op. Tjonge jonge wat was dat weer wennen. Huiswerk maken, met 30 kinderen in één lokaal en rekening houden met elkaars rare gewoontes, lange dagen en dan ook nog lang in de bus of op de fiets. Vooral voor veel eerste klassers was het afzien. Hanneke sliep vanmiddag bijna, arm ding. Maar deze eerste week liet ook territoriumdrang zien. De eerste week is tenslotte bij uitstek dé week om aan te geven aan de rest van de school dat jij niet over je laat lopen, of dat de derde bank rechts in de aula jouw pauzeplek is, of gewoon dat jij gewoonweg de ongekroonde koning van de school bent. In de pauzes levert dat een mooi tafereel op; mannetjes (bijna altijd mannetjes!) die zich door de aula en over het plein bewegen met een air van "kijk mij nou!" die overal even stoppen om zich te laten bewonderen en de stoere bink uit te hangen; eersteklassertje een por geven en heel hard lachen als 'ie dan, door het gewicht van zijn rugzak, dreigt om te vallen. Dat hoort natuurlijk niet en de surveillerend docent grijpt dan ook in, wetend dat over 4 jaar die ene eersteklasser de plaats van die stoere bink heeft ingenomen en hetzelfde gedrag gaat vertonen. Such is life.

31-08-2006 (MvdG) Nieuwe speeltjes zijn niet altijd meteen even gemakkelijk in het gebruik. Neem nou de nieuwe telefooncentrale (of volgens Ad van Tilborg de nieuwe telefooncentrale!), dat is even wennen. "Spreek ik met Marloes van de Wal? Nee? Ach ja de conciërge waarschuwde al dat de kans groot was dat het doorverbinden fout ging." Het lijkt de leerjaarmentorenkamer wel. Ook zo vol nieuw spul waarvan je niet weet wat het doet: een printer die onder een pseudoniem in de printerlijst staat bijvoorbeeld. Het moet niet veel gekker worden! Schande is het dat die mentoren

bij de buurman de electriciteit moeten aftappen. Zij tappen dus in de energievoorraad van Michael Termeer en dat is te merken. Na één zin bij het dictee voor de eerste klas moest hij al afhaken: te weinig energie of was het te moeilijk? Wie zal het zeggen. Het was wonderlijk weer.

30-08-2006 (MT) We hadden er weer een: een grote Duitse vrachtwagen die blindelings - immer gerade aus - zijn sTomsTom volgt en zich klemrijdt op de poort van de school. Kan gebeuren, want met koffiezetapparaat, DVD-speler en spelcomputer in de cabine kan 'n chauffeur vanzelfsprekend niet altijd meer op de weg letten. Da's ouderwets. Een heel gedoe voordat het gevaarte rechtsomkeer had gemaakt en weer unterwegs was. De parallel met de leerling die vastloopt op school is snel getrokken. Altijd een hoop afleiding en excuses. Dit, dat, zus, zo. Leerling wil natuurlijk zelf best wel immer gerade aus, maar als dan blijkt dat de bocht echt niet gemaakt kan worden... We zagen hier en daar Het Goede Voornemen sleets worden. Als die leerlingen nu maar op de weg blijven letten. Gute Fahrt.

29-08-06 (MT) Vlak voor de grote pauze werd Notre Dame opgeschrikt door een felle bliksem en een hele harde donderklap. Ruiten trilden en hier en daar trilde ook een onderlipje. Stoere jongens werden van pure angst drukke kakelende kipjes en toen ging ook het alarm nog eens af. En vervolgens gebeurde er weinig... De gangen bleven leeg. Het alarm loeide, maar iedereen was wederom blij droog te zitten en bleef zitten waar 'ie zat. Rare jongens, die Notredammers! Of maakte iedereen massaal de vergissing te denken dat het alarm de sirene van Anneke van Bronswijks (licht)gele ambulance was? Dat kan natuurlijk, die moest ook uitrukken vandaag. Evenals Anneke zelf. Botjes die van zijn plek schieten, blaren en splinters, niets is haar te dol. Toch handig zo'n EHBO-er in huis, maar pas op: morgen is ze weer op de fiets!

28-08-2006 (MvdG) Herfstachtige taferelen; plensbuien, lekke regenbroeken, natte boeken, beslagen ramen, hele slechte haar-dagen. De eerste volle week na de zomervakantie en toch zuchtte niemand 'was ik maar vrij vandaag'. Integendeel, iedereen was blij dat 'ie binnen was. Een dak boven je hoofd, heerlijk. Wat er nog aan ontbrak was de geur van perpernoten en warme chocolademelk. Eén van onze nieuwe eersteklassers was helemaal blij school eindelijk in het vizier te krijgen. Na een omweg via Arnhem (verkeerde bus) moet de aanblik van de Notre Dame bijna euforische gevoelens hebben opgeroepen. Bijna dan, want het blijft natuurlijk school.

25-08-2006 (MT) Rade Tomsic schroefde zijn laatste Ikea-boutje vast in tijdelijke dienst van Notre Dame (zie 23-8-06). Op de overhead van deze grand travaille is inmiddels flink bezuinigd: slechts drie adviseurs stonden hem vandaag terzijde. Theo Joosten zette een Cd-tje met zonnige Joegoeslavische havenliedjes op (beia beia beia, hola hola! - en meer van dat soort diepzinnigheden), maar de stemming was eerder gelaten toen Rade de aanwezigen ter afscheid de hand schudde en op zijn fiets sprong. De HAN kan maandag een fijne medewerker tegemoet zien. Terwijl het ground zero van de leerjaarmentorenkamer langzaam werd volgebouwd, rondden we de eerste schoolweek af in de wetenschap dat we een goede start gemaakt hebben. De geest van Het Goede Voornemen waart dit weekend door de lege gangen, kamers en lokalen.

24-08-2006 (MT) Docenten zijn wel wat gewend als ze tijdens de les een klas van een collega binnenlopen. Een bot "wà kum die doen?", een wantrouwig "nou sul je 't krijgen...", een luidruchtig "héééé, hallo!" een zuchtend "oh nee..." of een grappig "alarm!". Allemaal bekend. Maar Han Verhoeven kreeg vandaag als verrassende begroeting: "Nee! Pap! Ga weg!" Het was lekker druk op school. De lessen gingen voortvarend van start en de pauzes waren vol vrolijke leerlingen. Gijs aan het stoeien, Jadey op naaldhakken, Ben al na één lesuur z'n klassenboek kwijt: er gebeurde weer eens wat. De nieuwe snoepautomaat bleek een gokkast: je kon méér krijgen dan waar je recht op had, maar soms ook helemaal niks. Geld kwijt. Gok- en speelhal Notre Dame. Wie stuurt dáár z'n dochter nu naar toe.

23-08-2006 (MT) De keurtroepen van klas 5 gaven acte de présence en kregen per direct een flinke klus in de schoot geworpen: het profielwerkstuk. "Maak een goed plan, werk goed samen," zo werd gezegd. Een leerzaam voorbeeld van samenwerking zag men even later in de nieuwe kamer van de leerjaarmentoren, alwaar twee directieleden, drie mentoren en één ondersteunende medewerker eendrachtig een weerspannig Ikea-bureautje in elkaar probeerden te schroeven. Helaas was van een goed plan geen sprake, zodat er maar één nijvere arbeider schoefjes stond te draaien, terwijl de overigen zich onmisbaar maakten met supervisie en advies. Klas 3 kreeg bij binnenkomst ook al

werk in het vooruitzicht: de Maatschappelijke Stage. Klas 4 kreeg een glaasje cola en een plakje cake. Maar ja, die moet dit jaar dan ook écht aan de slag.

22-08-2006 (MT) Henk Janssen spijkerde zijn Duits bij met de handleiding van een printer, reinigde die Rollen met einem trockene Tuch en even later rolde er zowaar een blaadje uit. (Dat lijkt een beetje op het binnenhalen van een achterstallige taak: al zijn de handleidingen wat minder duidelijk, uiteindelijk rolt er altijd een blaadje uit.) Een goed voorteken voor het nieuwe schooljaar. Een gelukje bij de klassenindeling. Weer een goed voorteken. Een onverwachte mogelijkheid om te schuiven binnen het rooster. Alwéér een goed voorteken. Wat jammer dat we niet bijgelovig zijn. Klas 2 maakte een nuchtere start.

21-08-2006 (MT) De eerste dag van de introductie van de nieuwe eerste klassers. Veel frisse nieuwe leerlingen die geroutineerd door de kersverse 4e klassers Jaako, Nicky, Fon, Pita, Jonas, Margit, Laura, Iris, René, Floor, Steafanne, Guus, Denise en Guido wegwijs werden gemaakt: "...en hier zitten de leraren in de pauze. Als je aanklopt, willen ze soms wel eens opendoen." Zo nu en dan moesten ze ook moeilijke vragen beantwoorden: "Mag je in de eerste pauze al wat van je boterhammen eten, of mag dat alleen in de grote pauze?" Verder waren er veel begroetingen, vakantie verhalen en klachten over de hittegolf. Lekker fris weer beginnen.